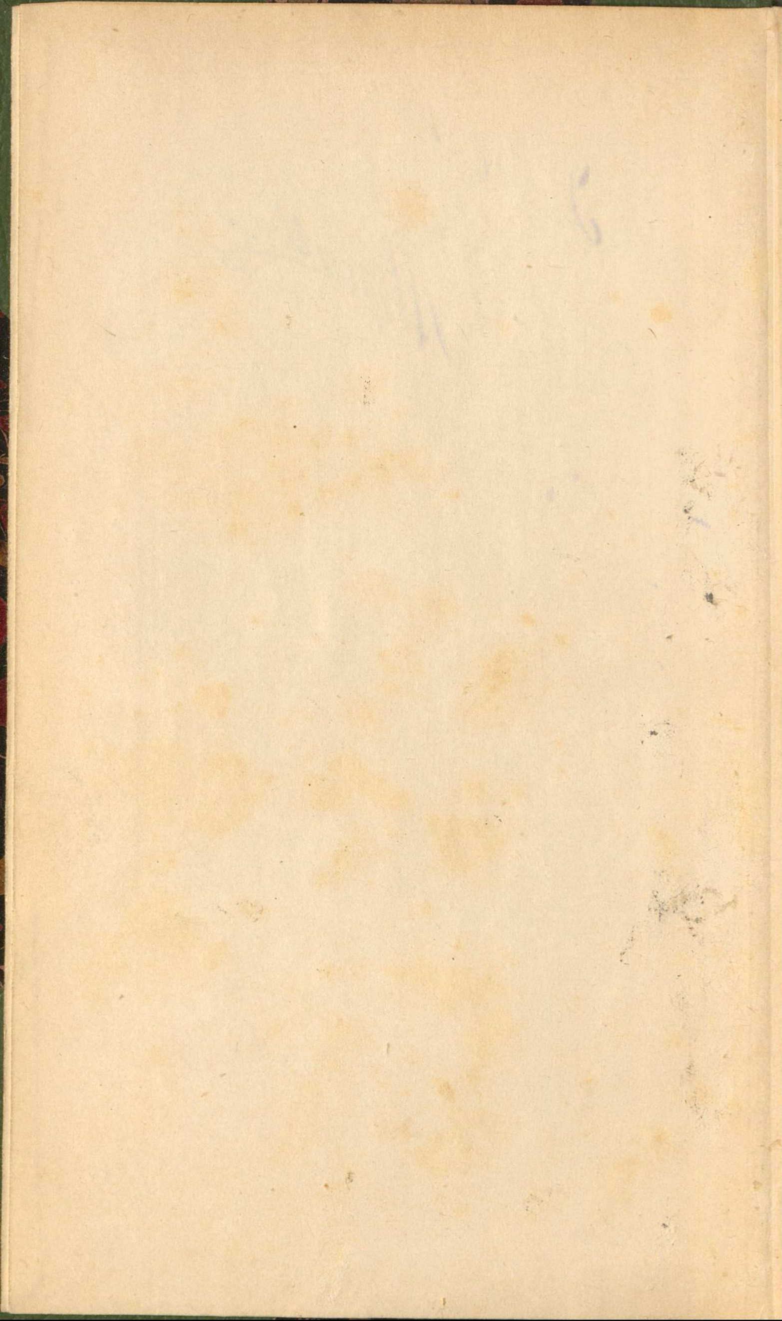

Flinchs Almanak

for det Aar efter Christi Fødsel

1892,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium

af

C. F. Pechüle.

Kjøbenhavn.
Wm. L. Wulffs Almanakforlag.
Nørregade 33.

1ste og 2det Ark trykt hos J. H. Schultz.

En Samtale om bajersk Øl og Brændevin.

Af L. J. Brandes.

Professor Overlæge ved Alm. Hospital.

En Formiddag ifjor Sommer tog jeg med Jernbanen til en af Kroerne i Hovedstadens Omegn. Det var en af de smukke Dage som vi i Reglen ikke have saa mange af; Himlen var skyfri, Markerne stode i deres fulde Pragt, Fuglene kvidrede lystigt, og Kvæget syntes ligesom Menneskene at glæde sig ved det deilige Veir. Efter at jeg havde nydt lidt Frokost, og Opvarteren havde taget Opdækningen af Bordet, blev jeg siddende at ryge en Cigar, idet jeg tankeløst saae ud over Egnen. Heri blev jeg forstyrret, ved at nogle Soldater kom ind i Krohaven; da alle Borde vare besatte, rykkede jeg ind til Enden af Bordet; de satte sig da ved dette, og medens jeg vedblev at sidde og ryge min Cigar, hørte jeg deres Samtale. Tanken i det, som hver Enkelt sagde, skal jeg nøie gjengive, om jeg end ikke kan give Udtrykkene, hvori hver fremsatte sin Mening.

Medens jeg var taget med Jernbanen, vare Soldaterne øjensynligt gaaede til Fods fra Byen; det var unge raske Fyre, der saae muntre og tilfredse ud. De hørte alle til Ingeniørkorpset. Da de havde taget Plads ved Bordet, sagde En: „Nu vil min Sandten en halv Bajer gjøre godt; jeg giver en Omgang." Det var en høj, bredskuldret Fyr; paa hans Tale og Maade at være paa kunde man let skjønne, at han var en Kjøbenhavner. Hans Sidemand, som man strax paa Maalet kunde høre var en Fyenbo, sagde: Jeg vil ogsaa nok have en Bajer. Naar man saadan har marscheret et Par Timer og er bleven træt og heed, kan en Bajer smage ypperlig; men jeg bryder mig ikke om at være med ved en Omgang, for begynder man med det, saa er der altid En eller Anden, der synes, at saa maa han ogsaa give en Omgang, og paa den Maade kan man faae for meget. Faaer jeg mere end en halv Bajer om Formiddagen, bli'er jeg tung og utilpas." — „Da kan jeg godt taale et Par om Formiddagen," sagde Kjøbenhavneren, „og jeg kan heller ikke see, hvorfor jeg ikke skulde have Lov til at traktere nogle Kammerater, naar jeg tilfældigvis er ved Mønt; derfor behøve jo ikke de andre at gjøre det Samme." — „Ja," svarede Fyenboen, „see det er nu noget, Du maaskee ikke rigtig kan sætte dig ind i, fordi Du nok altid har nok af Penge. Men en anden Een, som ikke har det, kan sidde, naar der saaledes gives en Omgang, og kan ikke blive rigtig enig med sig selv; paa den ene Side, smager det ikke rigtigt, at blive trakteret uden at give igjen, paa den anden

Side synes man, at man ikke har Raad til det, og mig gaar det nu saaledes, at naar jeg først har faaet et Par Glas, saa tænker jeg ikke mere paa at spare, og lader saa ogsaa bringe en Omgang for min Regning; men den næste Dag fortryder jeg det. Bestil Du derfor Nr. 27 en halv Bajer til dig selv, saa bestiller jeg een til mig." Han sagde dette paa en saa naturlig og godmodig Maade, at den Anden umulig kunde føle sig fornærmet. „Ja, ja," sagde Kjøbenhavneren, „Du er et underligt Menneske Nr. 86, Du har altid en gruelig Hoben Indvendinger; jeg syntes nu, at det kunde være saa meget rart, men ere de Andre af samme Mening, vil jeg ikke nøde nogen." — „Jeg", sagde en anden lille Fyenbo „jeg vil hellere have et godt Glas Mælk; det tydske bajerske Øl, det er dejligt Øl, det kan jeg godt lide, men det danske bryder jeg mig ikke om. Fra Dreng af har jeg haft Lyst til at rejse, og saasnart jeg var bleven Malersvend, tog jeg derfor Randselen paa Ryggen og gik til Tydskland. Jeg havde før nok undertiden herhjemme drukket en halv Bajer, men brød mig ikke synderligt om det, men da jeg kom til Tyskland, saa drak jeg naturligvis som alle andre Mennesker en god Del Øl. Paa Arbejdet drak man ikke synderligt, men hver Aften gik man paa en Ølhalle og sad der og snakkede med Folk et Par Timer og drak i den Tid et Par Krus Øl. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, men det smagte mig udmærket. For det Første tror jeg nu ikke at det er saa stærkt, som det, der i Reglen drikkes her hjemme, i det mindste gaaer det mindre til Hovedet; og dernæst drikker man det af Stenkrus med Laag paa fra Fad; det faaer derved ikke den stygge Smag af Harpix, som der er ved vort. Beruſede saa man sjældent Folk være paa Ølhallerne, men naar de kom ud i den fri Luft saa slingrede de rigtignok ikke saa sjeldent Men jeg har dog seet Folk blive rigtig fulde af det, og det seer næsten værre ud, end naar de have faaet en Brændevinsruus. Jeg skulde engang i Østerig male nogle Værelser i et Værtshuus; da det laa en halv Mil fra Byen, tilbød Værten, at jeg kunde blive der og ligge der om Natten. Om Søndagen kom efter Middag en halv Snees Bønderkarle og Piger fra de omliggende Gaarde og satte sig til at synge og drikke Øl. Det var en forfærdelig Sang; de kunde to — den ene begyndte med: „Oh! du mit Fædeland", men jeg har aldrig hørt saadant Skraal som det. Om Eftermiddagen, da de allerede havde drukket endeel, vilde de ind i Gjæstestuen og danse, men Værten forbød dem det for, som han fortalte mig, der var to Partier imellem Karlene, som vilde komme op og slaas om Pigerne, naar de skulde danse, og saa sloge de hans Møbler istykker. Derover bleve de gale paa Værten og gik og smaasnakkede om, at han skulde faa Prygl til Aften. Han holdt sig imidlertid borte fra dem, og lod Karlen og Pigerne opvarte dem. Da jeg i Mørkningen kom ned, kom de hen til mig og saade, at de haabede, at de ikke forstyrrede mig, de vilde ikke paa nogen Maade genere mig. Jeg svarede, at de slet ikke generede mig, men De skulde have seet, hvorledes disse Mennesker saae ud; de vare kalkunrøde i Ansigterne, stode og slingrede fra den ene Side til en anden og maatte holde Ligevægten ved at løfte Armene. „Det er nu Politik", sagde Værten, „de ere saa høflige mod Dem, fordi de ikke ville, at De senere skal tage Parti for mig". Da det saa var blevet helt mørkt, og Værten ikke

kom ud af sit Værelse, tænkte de, vi skal nok faa ham herud, og de begyndte da at skjændes med Karlen og lave sig til at banke ham; saa mente de, Værten maatte ud og hjælpe ham. Men i samme Øjeblik Pigerne raabte: „Uh! nu slaas de," smækkede Værten Døren op og stod med en Gensdarm ved hver Side i olivengrøn Uniform med lange sorte Fjedre paa Chakoen. Det gjorde mig ondt, at jeg var gaaet op og ikke var nede, for det maa have været et udmærket Tableau. Værten havde om Eftermiddagen telephoneret til Byen efter Gensdarmer, og da dette var noget, der ikke tidligere var sket, kom det aldeles overraskende. Jeg hørte oppe, hvorledes der nu blev stille, Gensdarmerne optoge Forhør og stiftede Fred. Jeg tænkte, at nu, da Klokken allerede var over 9, vilde de gaa hjem, men de bleve siddende og drak og sang. Værten forklarede, at saa længe der var En iblandt dem, som endnu havde en Snes Kreutzer i Lommen, gik de ikke; først naar Alt var drukket op, gik de og fik saa Tid til at blive ædru, fordi de ikke kunde drikke igjen, førend de igjen fik deres Løn. Deri ligger der sikkert en Forskjel fra at drikke Brændevin her hjemme hos os, man kan ikke drikke Maanedslønnen op i Brændevin i een Aften, og kan derfor drikke sig fuld flere Aftener. Der var ikke drukket andet end Øl, der var ikke skjænket en eneste Snaps, saa det sees, at det er en Feiltagelse, naar Folk mene, at bajersk Øl ikke er Spiritus; det er ikke Brændevin, men det er sandelig Spiritus, thi det er jo dog Spritten, der gjør Folk drukne af Øl. Naar der derfor tales om, at der drikkes hos os saa meget mere end i andre Lande, mener jeg, at man maa tage Hensyn til, hvad de andre drikke ved Siden af eller istedetfor Brændevin. Det sagde jeg ogsaa en Dag til en Doktor i Linz i Østerrig, for hvem jeg dekorerede nogle Værelser. Det var prægtige Folk, og undertiden bød de mig ind om Eftermiddagen til at drikke Kaffe sammen med dem. Manden var en ung, kraftig Mand, Konen vakker, og saa var der en dejlig lille Dreng, som absolut vilde have, jeg skulde lære ham at male. En Dag spurgte Manden mig en heel Del om Levemaaden herhjemme. Vi drak nok voldsomt Snaps, sagde han; han havde læst, at der var intet andet Land, hvor der forholdsvis blev lavet og ogsaa drukket mere Brændevin end hos os. Naar man hører det herhjemme, bryder man sig ikke stort om det, men hører man det ude, er det ligesom vi alle vare Drukkenbolte, og man selv ogsaa var det. Jeg svarede derfor, at drak vi for meget Brændevin, saa drak de i Tydskland saa meget mere stærkt Øl, og saa blev Forskjellen vel ikke saa stor, for jeg havde da ogsaa seet Folk ordentlig berusede deraf. Men det, mente han, var der dog en stor Forskjel paa; vi havde samtidigt forholdsviis fleest Mennesker, der døde af Delirium og Drikkesyge og fleest Selvmordere; Brændevinen ødelagde langt mere Hjærnen end Øllet. Han var Jernbanelæge i en viid Udstrækning og havde Tilsynet med omtrent 12000 Jernbane-Embedsmænd og Arbejdere; men han havde ikke i Aar og Dag havt nogen af dem under Behandling for Delirium eller anden Drikkesyge. At vi havde mange hermed, vilde jeg ikke benægte, men naar der blev fortæret saa megen Brændevin hos os, var det, fordi det var Folkedrik; Brændevinen var hos os meget billig og i Reglen god, og Landbefolkningen, som var den talrigste hos os, foretrak den derfor til Hverdagsbrug for stærkt Øl, som var dyrt. Fordi

der derfor blev drukket meget, behøvede vi ikke i det Hele at blive forfaldne, om Nogle ogsaa vare det. Man kunde jo see, at de danske Søfolk havde et godt Ord paa sig, saa at fremmede Kaptainer gjerne vilde have dem ombord; og efter hvad der var bleven mig fortalt af Folk, der havde arbejdet i Amerika, vare de Danske ogsaa godt anskrevne dér, fordi Amerikanerne selv ere ædruelige; de foragte Irlænderne, der drikke sig fulde i Brændevin, og har heller ikke stort tilovers for Tydskerne, der fylde sig med stærkt Øl, men i Reglen ere de danske, der komme derover, ædruelige Folk. Det, syntes Doktoren, kunde jo være godt nok, men naar vi havde saa mange Angrebne og Døde af Delirium, som vi selv angav, og som formodentlig var en god Del færre, end vi virkelig havde, saa tydede dette paa en stor Drikfældighed i Befolkningen. Man fik ikke saa let Delirium, som man fik en Ruus, dertil skulde allerede hele Legemet længe have været gjennemtrængt af Spiritusen, og det, mente han, gjorde Brændevin ganske anderledes end Øl eller Most, som de drak meget af dernede paa den Egn. Han vilde ikke benægte, at man kunde faae Delirium ved blot at drikke Øl, men han havde aldrig seet det, thi i de Tilfælde, han havde seet af Delirium, havde Vedkommende ved Siden deraf drukket Brændevin, Cognac eller andre stærke Drikke. Øllet ødelagde mindre end Brændevinen Mennesket moralsk og legemligt, fordi Spiritusen i det var saa meget fortyndet, og saa var det ganske anderledes nærende.

„Ja, det er ogsaa det jeg mener" afbrød her Kjøbenhavneren Maleren; „den tydske Doktor har Ret, bajersk Øl er meget bedre end Brændevin end sige end det Stads, som de kalde Kaffepunsch. Den Sprit, der kommer i det, som sælges os som Cognac eller Rom, er kun Sprit, der er endnu mindre fortyndet med Vand end en Snaps Brændevin, og saa er der sat lidt Kulør paa, det er det Hele".

„Hvordan var den Most, de drak derovre," spurgte den anden Fyenbo. „Jo den var rigtignok langtfra saa stærk, som den, jeg har drukket paa Fyen," svarede Maleren; „man kunde godt drikke en halv eller heel Karaffel fuld af den, medens et Par Glas af den, jeg har drukket herhjemme, allerede gik mig til Hovedet. De lavede den af Æbler og Pærer, og Konerne lavede den selv med en lille Presse, men der skal nok endel Forsigtighed til at lave den, saaledes at den ikke bliver for stærk. Som de drak den dér, syntes jeg godt om den, den smagte som meget fortyndet Vin."

En svær kraftig Fyr, der talte dygtig jydsk, havde længe lavet sig til at tage Ordet. „Seer Du, Nr. 27", sagde han, „Du roser nu saa meget dette bajerske Øl, som om vi virkelig havde vundet meget ved at faa den tydske Mode ind i Landet, men det troer jeg nu slet ikke vi har. Følgen er bleven, at nu drikker Folk baade Snaps og Bajere, istedetfor at de tidligere drak Snaps og en Kop Mælk eller Hvidtøl dertil, som man endnu faar det hos nogle Brændevinsbrændere, naar man gaaer ned og forlanger en Snaps. Den Vane, at vi nu skulle drikke Bajere, koster Landet aarligt 14—15 Milioner Kroner, som jeg finder er for meget for et lille Land, som vort. Jeg har engang hørt en Mand sige, at det gik med Penge, som med fine Folk, de ville respekteres. Siden vi ere begyndte ikke at bryde os om hvert

Aar at udgive 14—15 Millioner til ingen Nytte, bryder Pengene sig heller ikke om os og gaar deres Vej og lader os tilsidst blive saa fattige som Kirkerotter. Jeg ærgrer mig hver Gang, jeg ser saadan en Muurhaandlanger gaae og slæbe paa en stor Kurv med halve Bajere til Svendene, der arbejde paa en Bygning, eller hører, at Svendene paa den Bygning have drukket hver 12 halve Bajere eller 14 om Dagen. Skal det kaldes en lædskende Drik, som gjør, at man en halv Time efter at have drukket den blot lider endnu mere af Tørst end forinden, saa at det næsten er en Kval, naar man ikke faaer den? Om det skyldes den megen Harpix, der er i vort Øl, som Maleren før fortalte om, veed jeg ikke, men jeg siger: destoværre for os, desto mere blive vi ruinerede. Naar jeg har spist min Frokost og drukket mig en Snaps dertil, saa er min Tørst forbi, og selv om jeg under anstrængt Arbejde skulde blive tørstig, saa er det ikke, som naar man har drukket bajersk Øl, en Pine og en Kval; tager jeg mig saa en Slurk Vand, saa gaar den over. Og saa vil jeg sige, at jeg troer nok, at jeg skal arbejde bedre end En, der har drukket 6—8 halve Bajere og staaer og arbeider halvt som i en Døs, uden rigtig at kunne tage fat. Maa jeg derfor bede om for mig, at faae et Par Stykker Smørrebrød, en god Snaps dansk Brændevin og dertil en Flaske hvidt Øl. Drik du saa din halve Bajer og lad os saa see, hvem der først bliver tørstig."

„Ja, jeg vil nu helst have en god Kop Kaffe", sagde en ung Jyde, der hidtil ikke havde taget Deel i Samtalen. „Jeg troer, at Du kan have Ret Nr 120," sagde han, idet han tiltalte den anden Jyde; „jeg troer, at det bajerske Øl har gjort og gjør mere Skade end Gavn, men jeg troer heller ikke, at det er nødvendigt til Hverdag at drikke Brændevin, og vænner man sig dertil, viser det sig dog, at det kan blive meget værre for et Menneske end at drikke for meget Øl. Min Mening er, at man hverken skal vænne sig til at drikke bajersk Øl eller Brændevin til Hverdag, men er man rigtig udaset eller gjennemfrossen, saa siger jeg for min Part ikke Nei til en god Snaps med en Bid Brød til. Til Hverdag derimod kan jeg godt nøies med Mælk, Kaffe, hvidt Øl eller Vand. Jeg har, fra jeg var 14 Aar gammel tjent paa forskjellige Gaarde, nogle Steder, hvor Folkene fik Brændevin til Frokost og Vesperkost, andre Steder, hvor vi fik Penge istedet derfor, og hvor der derfor kun sjældent blev drukket Brændevin. Jeg for min Part følte mig bedst paa de sidste Steder, og det var nok værd at undersøge, om ikke de Gaarde har bedst Trivsel og mest Velstand, hvor saavel Husbond som Tyende arbejder uden Brændevin. Jeg har paa et af Afholdsmøderne, som der jo er endel af ovre hos os i Jylland, og af hvilke jeg har været paa nogle, hørt, at baade i den engelske og amerikanske Armee i Krigene baade i sydlige, hede Lande, som Indien, som i koldere Lande, som højt oppe i i Nord-Amerika, taalte de Soldater, der vare Totalafholdsmænd, som havde aflagt Ed paa ikke at nyde en Draabe af spirituøse Drikke, alle Strabadser bedre end de, som fik dagligen udleveret Brændevin. Man saae endog, at der var mindre Sygelighed iblandt hine end iblandt dem, der fik Brændevin. I Tydskland skal man have gjort lignende Erfaringer og derfor have afskaffet at give Brændevin til Forpleiningen paa Krigsfod. Jeg har hørt sige, at der under en Leirøvelse i Jylland er gjort Forsøg, som nok ogsaa

faldt godt ud. Dette vil vel nok blive nøjere undersøgt, men hvad jeg synes, jeg kan forstaa, er, at det maa være en Ulykke for et Land, naar det kommer til Krig, at Hæren da tæller mange i sin Midte, der ere vante til at drikke mere, end de kunne taale. De kunne naturligviis stramme sig op og naar det gjelder være ligesaa modige som enhver Anden, men det er næppe noget, som holder ud i Længden; den Art Mennesker tabe jo let Modet, naar det ikke gaaer heldigt, og kunne saa gjøre mange andre modløse. Vi veed jo desuden alle, hvorledes de Mennesker i Reglen ikke kunne huske noget, fordi Brændevinen tager deres Hukommelse; de forglemme at gjøre, hvad de skulle gjøre, og gjøre, hvad de ikke skulle gjøre, fordi de ikke kunne huske, hvad det var, at de skulde gjøre, og det maa jo kunne blive meget misligt i Felten. Jeg kan derfor blive opbragt, naar jeg seer et Menneske i Uniform, som er drukken, for det forekommer mig, som om han gjør os alle Skam, og det ærgrer mig, naar der bliver seet igjennem Fingrene med saadan en Person, saa at han slipper for Straf."

„Naa, naa Nielsen," sagde En af de Andre," „man maa dog tænke paa, at de Fleste, der ligge i Tjenesten ere unge Mennesker. og at et ungt Menneske kan blive forledt, naar han er i et muntert Lag, til at drikke over Tørsten! det er jo Noget, der kan hærde den Bedste."

„Ja", svarede Jyden, „lad ham drikke sig fuld, naar han ikke er i Tjenesten, men saalænge han er i den, mener jeg, at han skal respektere Uniformen. Jeg synes, at det er harmeligt, at see saadanne rigtigt forfaldne Subjekter blive Soldater; de gjøre ikke andet end forføre Andre, saa det var bedre, at de bleve sendte til en Fattiggaard istedetfor til en Kaserne.

„Hør Nielsen," sagde Fyenboen, som havde talt imod at drikke en Omgang „jeg kan være enig med Dig i meget, og mener ogsaa, at det er uheldigt, naar der skulde være mange af den Slags Folk i Hæren, hvad jeg dog ikke troer, at det er, men maa maa dog ikke dømme altfor strængt om mange af disse Mennesker. Undertiden ere de opfødte med Drikkeri, Faderen har været en Drukkenbolt og tidligt ladet Sønnen drikke med, undertiden er maaskee Tilbøjeligheden nedarvet. For disse Mennesker kan det at komme under Disciplinen i Tjenesten, at faae et andet Selskab end det, de ere vante til, blive en Redning, og man skal ikke trække Redningsplanken bort fra dem. Men vil de ikke tee sig ordentlig, er jeg enig med dig i, at det vilde være godt, naar man kunde blive af med dem, men dette er vistnok ikke altid nogen let Sag."

„Det kan gjerne være, at det ikke er saa let at faae dem fjernede, men saa maa vi Andre holde dem tre Skridt fra Livet, saa at de kunne see, hvad vi mene om dem. Det er tidsnok at omgaaes med dem som Kammerater, naar de bære sig ordentligt ad, men jeg vil dog sige for min Person, at jeg hverken ønsker at være eller at træffes i Selskab med den Art Personer. Skal det blive bedre med Drikkeriet hos os, maa Folk faae Øinene op for, at det er en Skam at være drukken; nu er der hos os mangfoldige, der sætte en Stolthed i at vise, hvad de ere for Kraftkarle ved at kunne taale at drikke den ene halve Pægl efter den anden, og det er dem, der have Fornøielse af at faa de andre drukne. Den Art Mennesker skal man see at faae Folk til at foragte;

men for at det skal blive Tone, saa maa vi, der kunne beherske os selv, sige vor Mening rent ud om den Sag.

„Ja det kan være rigtig nok“ sagde Fyenboen, „men hør nu, jeg synes vi skulde hellere lægge os i Græsset under det store Bøgetræ derhenne og lade Opvarteren bringe os, hvad Enhver helst vil have. Der blev nok ikke mange med til Omgangen,“ sagde han lidt spydigt til Kjøbenhavneren.

„Ja jeg veed nok Nr. 84,“ sagde denne, „at du altid vil have Ret. Din Fader har vist været Prokurator, og har han ikke været det, burde han have været det og ladet dig studere dertil.“

Dermed gik de, men jeg blev en Stund siddende og grundede over, hvad der var blevet talt; saa kom jeg til at tænke paa, den Tid, jeg var i Tjenesten; syntes den mig end undertiden stræng, saa mindedes jeg den dog nu med Glæde.

Soldaterlivet behagede mig endog dengang saa godt, at jeg tænkte paa at træde ind i Militæretaten, hvad jeg dog maatte opgive. Men var jeg nu Befalingsmand, vilde jeg sige til mine Underordnede: Væn Eder ikke til at drikke dagligdags Brændevin eller bajersk Øl; Brændevinen udsætter Eder for at miste Forstand og Helbred, det bajerske Øl udsætter Eder for at forarmes. Naar I ere udasede eller forkomne, kan en Snaps være en god Ting, men til Hverdag er den ligesaa lidt som Øl nødvendig; den kan godt undværes og erstattes med Kaffe, Mælk og Hvidt Øl. Læg Mærke til, at de Folk, der drikke, altid have Lyst til at faae Andre med paa Gled, men en Soldat maa aldrig være en Pjalt, som lader sig lokke til Noget, han selv anseer for urigtigt. Tjenesten skal ikke blot sætte os istand til at kunne forsvare vort Land, men den skal ogsaa være en Skole for Livet, der lærer os som Mænd at beherske os selv.

Paa Gjensyn —!

Af **August Salling.**

Pensionairerne i Fru Vinds Pensionat sad ved Aftensbordet; men dette i Pensionater ellers saa livlige Maaltid forløb under en trykkende Stilhed den Søndag midt i Maj, som her er Tale om.

Fruen var aabenbart krænket, Thekoppebundens større eller mindre Synlighed gjennem Indholdet var et ubedrageligt Barometer for Fruens Stemning, og i Aften saaes Bunden extra tydeligt.

Een efter een stod Pensionairerne fra Bordet og begav sig til deres respektive Gemakker efter at have udkastet et: „Tak for Mad!" der lige saa vel kunde gjælde Kakkelovnen som Værtinden, der dog kvitterede med et karrigt: „Velbekomme."

Tilsidst var kun Fruen, hendes Datter, den ret smukke Frøken Alvilda, og de tvende Pensionairer, Kandidat Sandholt og Kunstmaler Carl Holm, tilbage. Frøken Alvilda saae forgrædt og ulykkelig ud, Carl Holm skummel og mørk, kun Sandholt syntes at være i godt Humør, og henvendte idelig sine Bemærkninger til Fruen og Frøkenen, mens han øjensynligt undgik Holm. Fruen svarede saa forekommende, som det var hende muligt, Frøkenen sendte ham kun et dybt Blik imellem, der syntes at udtrykke den tragiske Sandhed: „Jeg tilhører en anden." Saaledes forholdt det sig virkeligt, og denne anden var Carl Holm, der ved nærværende Tid var ved at aftjene sin Værnepligt som Marinesoldat.

Da ingen syntes at ønske mere af den spartanske Kost, der stod paa Bordet, hævede Fruen Taflet, trykkede paa et

Ringeapparat og gik ind i Dagligstuen, fulgt af de tre andre, overladende til Husholdningseleven, Frøken Salskov, der viste sig efter hendes Ringen, at tage af Bordet. Mens „Salskov" raslede med Tallerkenerne i Spisestuen, fortsatte Kandidat Sandholt sine Forsøg paa at opmuntre Damerne, men uden Held. Han gik med et Buk mod Fruen og et koldt, haanligt Smil til Carl Holm, der af denne besvaredes med en rynket Pande og en nervøs Trækning om Læberne.

„Naa! endelig kunde han skjønne paa at pille af," bemærkede Holm, „hvad skal han altid være her for?"

„Her har alle Pensionairerne Ret til at opholde sig, naar de har Lyst", svarede Fru Vind; „desuden sætter jeg Pris paa Hr. Sandholt!"

„Ja, og Alvilda nok ogsaa!"

„Alvilda ogsaa!" indrømmede Fruen, „fuldkomment rigtigt. Og har hun ikke Lov til det?"

„Nej, hun har ikke! Hun er forlovet med mig!"

„Gudbevares, hun kan da ikke af den Grund dræbe enhver Sympati."

„Han gjør Kur til hende, derfor skal hun holde ham fra Livet."

„Du er skinsyg, derfor seer du Spøgelser."

Her blev Samtalen afbrudt ved, at Alvilda viste sig i Døren. Carl gik hen til hende og strakte sin Haand ud imod hende: „Er du vred endnu?" Hun svarede ikke og tog ikke Haanden.

„Tilgiv mig, Alvilda, jeg veed, at jeg har været ond og fordringsfuld — jeg har været træt — nervøs — aa! tilgiv mig!"

„Jeg kan ikke holde dette ud længere!"

„Alvilda! Jeg rejser nu! tag for Himlens Skyld ingen Beslutning, førend jeg kommer hjem igjen — du vil faa at see, at den gode Tid kommer igjen, naar jeg har gjort dette Togt."

Han saae saa bønfaldende ud, at hun uvilkaarligt fik Taarer i Øjnene, lagde Armene om hans Hals og kyssede

ham. Saa lagde hun sit lokkede Hoved paa hans Skulde og hviskede:

„Jeg holder alligevel aller — allermest af dig.“

Og hun troede det selv.

„Nu maa jeg gaa,“ sagde han, „men nu gaaer jeg med et let Hjerte.“

Og virkelig var han som forandret, det var som om en Solstribe var faret hen over hans Ansigt, og hun følte den Glæde, man al Tid føler ved at have gjort en anden glad. — „Jeg følger dig til Toldboden,“ sagde hun og gik for at tage sit Overtøj paa.

Carl gik hen til sin Svigermoder.

„Nu veed jeg, hvordan jeg skal bære mig ad!“ Fru Vind rystede paa Hovedet med et tvivlende Smil; men han fortsatte:

„Svigermoder! Nu faar ingen af Jer mig at see i 3 Maaneder — tænk venligt paa mig i den Tid!“

„I den Tid og al Tid!“ Jeg har ingen Grund til andet; men — aa, gid jeg aldrig havde seet Dig!“

Han saae forstenet paa hende og vilde just gjøre et forbavset Spørgsmaal, da Frøken Salskov, der nu var færdig med sine huslige Pligter, kom ind og satte sig hen med noget Haandarbejde. Carl gik op og ned ad Gulvet, Fru Vind stirrede stivt ned paa Gaden, og Frøken Salskov lod hyppigt sine Øjne forlade Haandarbejdet for at søge Carl. En Gang traf de hans, og det slog ham, hvor smukke de var, hvor blanke de sad i det lille, sunde Ansigt, men tillige hvor ulykkeligt de saae hen for sig.

Han studsede. „Mon hun ogsaa har Kjærestesorg?“ tænkte han.

Alvilda kom ind med Overtøjet paa, og Carl gik hen til sin Svigermoder, kyssede hende og sagde: „Farvel! paa Gjensyn!“

„Farvel — og lev vel!“ svarede hun og gav sig ifærd med sit Sytøj.

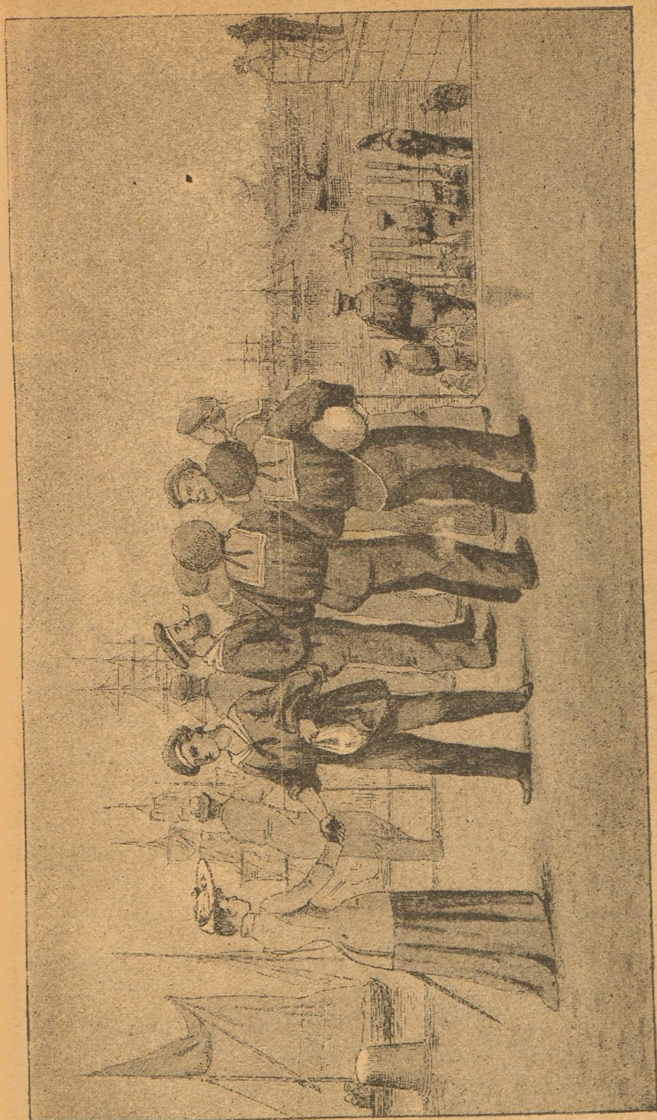
„Farvel, Frøken Salskov!“

Hun foer op som truffet af et elektrisk Stød og rakte ham tavst Haanden.

Fru Vind tænkte paa den Tid for omtrent 3 Aar siden, da Carl Holm var kommet til hende som Pensionair, hvor beskeden og fordringsløs han var. Hun havde seet hans vaagnende Tilbøjelighed for Alvilda og kunde ikke for sig selv nægte, at hun stiltiende havde begunstiget den; hun havde tunge Pligter at udføre, hele Familiens Underhold laa paa hende, saa det gjaldt at faa Døtrene gift. Carl fik Afgang fra Akademiet som en af dets mest lovende Elever, og i sin overstrømmende Glæde friede han til Alvilda og fik Ja. —

Saa kom Sandholt til Pensionatet. Han var en villiestærk Natur med mange Interesser og saae snart, at Alvilda var en letsindig, godhjertet Skabning, som netop en Natur som hans kunde retlede. I sine Samtaler med Fru Vind kom han mere og mere ind paa dette Spørgsmaal, og erklærede en Dag overfor hende, at han agtede at vinde hende. — Fru Vind blev ubehageligt berørt af denne Meddelelse og lod ham skaansomt vide, at Pladsen var optaget. — Kort efter blev Forlovelsen mellem Holm og Alvilda deklareret.

Sandholt opgav imidlertid ikke Haabet, han saae, at Forholdet, nu det var offenliggjort, begyndte at trætte Alvilda, han saae, at hendes tiltagende Lunkenhed gjorde Holm mere og mere nervøs og som Følge deraf ude af Stand til at drive det til noget i sin Kunst. Han vedblev derfor at angribe Udenværkerne, forærede Fruen Theaterbilletter og spillede L'hombre med Herren. For Fru Vind blev den tiltagende Kulde mellem Kjærestefolkene ingen Hemmelighed, og da hun nu havde et andet Parti i Baghaanden, lod hun sin Datter forstaa, at hun ansaae det for et rent Tidsspørgsmaal, naar Forlovelsen blev hævet. — Alvilda modtog denne Tilkjendegivelse med den Ladhedens Filosofi, der var hende medfødt, og begyndte samme Dag at prøve paa at gjøre Carl kjed af Sagen; men Planen strandede paa Carls Kjærlighed, der tilgav alle sin Kjærestes Uelskværdigheder og villigt paatog sig Skylden for de mange Skærmydsler, der snart kom til at høre

til Dagens Orden. — Saadan en Skærmydsel havde netop fundet Sted i Dag og var endt paa sædvanlig Maade.

Alt dette gjærede i Fru Vinds Tanker. Hun var paa det rene med, at Forlovelsen maatte hæves, og da Alvilda ikke turde sige ham det mundtligt, maatte hans Fraværelse med Orlogsskibet benyttes for at gjøre det skriftligt.

Alvilda og Carl naaede Toldboden og tog en kjærlig Afsked med hinanden. Hun vendte ene hjem, og han sluttede sig til den Flok Marinere, der lænede sig til Jernrækværket, rygende af deres Piber og førende højrøstet Snak. —

En Officeer kom med raske Skridt ovre fra Gitterporten. Carl kjendte ham, det var hans Fætter, en rask, frimodig, lille Mand med et aabent, djærvt Ansigt. Han nikkede venligt til Carl.

„Fald saa paa Fartøjet, Folk!"

Travaillen laa nedenfor Trappen og fyldtes nu af Folkene, der stimlede ned ad Trappen, de rygende bankende deres Piber ud, de ædru støttende de drukne.

Numrene bleve raabte op, hvert enkelt besvaret af et Halloj! kun Nr. 210 svarede ikke efter sin Tour og blev derfor gjemt tilsidst.

„Nr. 210! — — Nr. 210!! to — hundrede — og — ti!!!"

„Det er vel ham, der ligger her under Toften," bemærkede en Travailleroer, der sad ubekvemt med sine Ben. En Undersøgelse viste, at det netop var Nr. 210, og et overfladisk Blik sagde strax Beskueren, at Nr. 210 var med et maritimt Udtryk „smækbedøvet." —

„Saa er vi klar!" varskoede Officeren. Overmatrosen, der sad i Hækken, tog til Huen og gav et skingrende Pibesignal.

„Klar ved Aarerne! sæt af for! Aarerne ud! Styrbord skod! Bagbord ro væk! O — veralt — ro væk!!!"

Travaillen gled mellem Skibe og Baade, ført af de faste Aaretag, ud til Korvetten, der laa med hejste Fartøjer, elegant og soigneret mellem Koffardimændene . . . .

Efter at have modtaget Anraabet og givet Svar lagde Travaillen til ved Bagbords Faldereb, Folkene løb op og begav sig, efter endnu en Gang at have mønstret, agter ud for at finde deres Køjer, der vare udtagne af Finkenettet og laa paa Vagtsbænken.

Nr. 210, der stadig var bedøvet, blev med megen Møje bragt ombord af to Kammerater og anbragt under et Skaffebord paa Banjerne. Carl havde hængt sin Køje paa Plads og klædt sig om i hvidt, men gad ikke sove. Han satte sig paa Bakken, tændte en Cigar og saae gjennem Tusmørket ind mod Langelinie. Dæmpet Musik lød inde fra Pavillonen, blandet med den stigende og synkende Lyd af de Spadserendes Stemmer; en Hund gjøede inde paa en af Pladserne ved Havnen; over det hele lød den dæmpede Brusen fra Byen, der kun syntes at gjøre Stilheden her ude mere tydelig. Trekroners Fyr kastede sine Blink over Vandet, der gjenspejlede Hundreder af Skibslanterner, en Kaproningsbaad løb forbi og brød et Øjeblik Stilheden med Aaretagene. Nu lød 4 Glas og meddelte, at Klokken var ti, en meget sen Sengetid i en Orlogsmand. Skildvagterne afgave deres Raab „Alt vel," der skal vise, at de ere vaagne, og Carl gik ned gjennem Forlugen med en tryg Følelse af, at alt var vel. Snart sov han en Krigsmands dybe Søvn, indeklemt mellem en Skovshovedfisker og en kjøbenhavnsk Haandværkssvend . . . . .

Frk. Alvilda naaede rask sit Hjem, hun syntes at aande lettere nu og saae helt oprømt ud, da hun traadte ind i Dagligstuen og saae, at Pensionairerne havde improviseret en lille Dands.

Mens Carl laa indeklemt paa Korvettens Banjer — dandsede Alvilda en rask Vals med en Pensionair til „Prinsesse Tobeens" henrivende Toner; Fruen maatte ogsaa paa Gulvet trods hendes Protest — alt var Lystighed og Glæde! Dog ikke alt. Frøken Salskov havde bedt Fruen undskylde, hun havde Hovedpine og vilde hellere gaa tilsengs. — Hun laa vaagen oppe paa sit lille Kvistkammer; var det Hovedpinen? Nej! thi den var kun et Paaskud — var det den

støjende Munterhed nede paa anden Sal? Tildeels maaskee — men den lød dog kun svagt derop.

Hun var den eneste, der skjænkede Carl Holm en venlig Tanke! og den holdt hende vaagen, det lille Fæ! .....

Carl Holm gjorde Tjeneste som Hulgast. For den, der ikke er bevandret i det maritime Titelvæsen tjener til Oplysning, at Navnet stammer fra, at dets Bærer opholder sig i den forreste Afdeling af Lasten — Hullet — hvor han er Bestyrer af Skibets Beholdning af „Pudsegrejer," Olie, Fernis, Maling og Pensler. — Der vælges gjerne en „Maler" til dette Hverv, og det var Grunden til, at Carl mest maatte opholde sig nede i den alt andet end aromatiske Atmosfære i Forlasten. Mens han denne Formiddag stod beskæftiget med at stuve væk efter Pudsningen, kom et Ansigt til Syne over Lugekarmen: „Hulgast!" „Halloj!" „Jeg skulde have en Kande Olie".

„Hvad skal du med den?" „Jeg er Lanternegast!" „Saa kan du jo komme ned."

Lanternegasten gik ned ad Lejderen, og viste sig at være en sværlemmet Karl med et ganske kjønt Ansigt, men blodskudte Øjne og i det hele noget forsviret. Han fik sin Olie og bemærkede saa: „Den var ellers højbenet igaar."

„Hvilken en?" „Saae du den ikke? — jeg var smækbedøvet". „Naa det var dig — 210?" „Det er, hvad det var. Naa, det er jo inte hver Dag, man bliver forlovet."

„Naa, du er forlovet," sagde Carl med pludselig Interesse.

„Naada, ja! Stadspige," udbrød 210 begejstret. „Det er nu ikke første Gang", lagde han betænksomt til, og Carls Interesse tog strax betydeligt af. — 210 gik op paa Banjerne.

Der var gaaet en Maanedstid efter den Dag, Korvetten havde forladt Kjøbenhavn. — Efter at have anløbet Southampton og have gjort et 14 Dages Kryds i spanske Sø, laa den nu paa Tajo ved Portugals Hovedstad.

Et Fartøj lagde til ved Bagbords Faldereb, og kort efter var Dækket lutter Liv. Posten var kommen ombord, og

Skibssergenten uddelte Brevene. Carl Holm stod i sit snavsede Overtrækstøj og stirrede med et Rovdyrs Blik paa Skibssergenten, der raabte Numrene op. Endnu intet Brev, der havde heller intet været i Southampton. Skibssergenten var færdig med Bunken, Carl drejede sig forefter og vilde just med et tungt Hjerte gaa ned gjennem Forlugen, da Skibssergenten stoppede ham. „Der er Brev til Dem! Lieutenant Holm har det.“ Carl studsede og gik synlig oplivet agter ud for hos sin Fætter at hente Brevet; han gjorde sig ingen Tanker om, hvorfor hans Fætter havde det — der var Brev! og Solen skinnede dobbelt klart. — Men Skibssergenten saae med en betænkelig Mine efter ham og mumlede: „Den Glæde varer sgu'nte længe, min Gut!“

Carl Holm bankede paa Døren til sin Fætters Lukaf og fandt ved sin Indtræden Lieutenanten fordybet i Posten fra Hjemmet.

„Skibssergenten sagde, du havde Brev til mig.“

„Ja“ — kom det lidt nølende, „men — det er vist ikke noget glædeligt — derfor vilde jeg give dig det.“

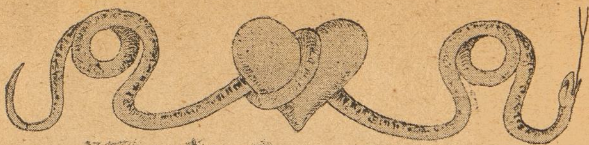
„Ikke noget glædeligt —“ Carl skiftede Farve. Lieutenanten saae ham stivt i Øjnene og syntes at kæmpe med sig selv.

„Din Ring ligger i det,“ kom det kort og skarpt.

Carl tørrede Panden med sin Hue og satte sig ned paa Standkøjen, mens det snevre Lukaf drejede sig rundt for ham. Halvt bevidstløs modtog han Brevet, som hans Fætter rakte ham, og stirrede paa det; Ringen kunde tydelig sees gjennem Konvoluten.

Han brød det, og Bogstaverne dandsede for hans Øjne — han læste det mange Gange; men det sagde det samme hele Tiden, det, han havde frygtet saa længe, det, han troede sig forberedt paa, da der saa længe intet Brev var kommet: — „Hun vilde ikke være ham en Klods om Benet — hun vilde al Tid elske ham som en Søster“ o. s. v.

Lieutenanten betragtede ham uroligt, og da Carl stod

op for at gaa, standsede han ham og tvang ham ned paa Køjen igjen.

„Nej, bliv her, til du er bleven rolig!“

„Jeg er rolig!“; men han kjendte ikke sin egen Stemme. Han lagde Ring og Brev fra sig, saae et Øjeblik paa sin Fætter, saa støttede han Albuerne paa Knæerne, holdt Huen for Øjnene og hulkede — i Begyndelsen tungt og taareløst som en Mand hulker, hvis Barndom ligger langt tilbage, og som derfor er uvant med at græde — men efterhaanden fik Taarerne Løb, og de lettede ham.

„Klæd De Dem bare paa til at gaa i Land,“ sagde Kanoneren, da han meldte sig til Tjeneste forude, „jeg har faaet en Mand i Stedet for Dem.“

„Jeg skal ikke i Land.“

„Gu' skal De i Land! i al Fald skal De inte i Malerbøtterne mere i Dag! Vil De have en lille een?“

Den billige Vin, som Gutterne lode sig smage godt i Land, havde havt en bedrøvelig Virkning paa mange af Korvettens Besætning. Ikke mindre end 6 vare komne ombord i utilregnelig Tilstand. Chefen var bleven vred, og i Stedet for en Landlovsdag til, fik man Ordre til at lette næste Morgen. Korvetten gik under Damp, til Cap da Roca var passeret, saa slukkedes Fyrene og Sejlene sattes.

Det var Løverdag, og paa den Dag er det Skik, at der gives Punsch, saasnart Aftensmaden er spist. Allerede fra Middagstid gik der Rygter om, at Punschen idag skulde stryges, og efter The fik Rygterne den sørgelige Bekræftelse. Kokken havde ingen Materialier faaet. —

Carl sad nede i sit Hul, da Lanternegasten kom ned til ham. Carl puttede en Silkepung med to Ringe om i sin Lomme.

„Naa, du havde dig nok en ordentlig Hat igaar igjen?“ sagde Carl.

„Ja, hvad skal man sige. Det værste er — at Chefen — da jeg nu var ude at tænde hans Lampe — ellers plejer han at skænke mig en Snaps, idag fik jeg ingen.“

„Han har tænkt, du har faaet nok for lang Tid."

„Det er slet ikke for Snapsens Skyld; men det er, ligesom han slet ikke estemerede mig mere."

„Ja, hvorfor drikker du dig fuld?"

„Ja, jeg skal sige dig, min Kjæreste har slaaet op med mig." Carl smilede og fulgte sin Kammerat op paa Dækket. Frivagten havde samlet sig mellem de to forreste Styrbordskanoner, hvor Punschen gjerne blev drukken under Jubel; men i Aften var der Sløjhed over det hele; der blev gjort Plads for Lanternegasten og Hulgasten, der tændte deres Piber. „Er der ingen, der giver en Sang?" spurgte en befaren Totalafholdsmand.

„Uden Punsch? dit Fjols —" svarede en anden Befaren, der ikke havde taget det blaa Baand.

„Jeg skal nok synge," sagde Carl, „naar I vil synge Omkvædet med." Det var alle villige til, og Carl stemte i med Møllervisen

„Der stode tre Skalke —"

der gjorde megen Lykke. Han havde aldrig, saa længe Togtet havde varet, deltaget videre i de andres Lystighed og viste sig nu som en Mand, der, selv uden Punsch, kunde sætte Humør i Folk. — „Du er en rask Mand, Hulgast", bevidnede Totalafholdsmanden. — Lieutenant Holm stod paa Kommandobroen og iagttog Gruppen: „Det var da Pokkers, saa hurtig han har forvunden det". Han ærgrede sig, og skjønt Store Mersssejls Fald stod saa stivt som en Buestreng, varskoede han dog med sin Stentorstemme:

„Hal tot Store Merssejls Fald!"

Piberne lød, og alle Mand fik travlt med at hale, saa blev der pebet til Køjerne, Vagten blev sat, og Lystigheden havde Ende. Men Carl havde vundet mange Venner den Aften.

Carl gik paa Dækket med Totalafholdsmanden, Kulingen tiltog og den ene Sø efter den anden sendte sit Skvæt ind over Lønningen. — Der skulde rebes, og Matrosen, der var Merssejlsgast, maatte tilvejrs tillige med sine Kolleger.

Carl sprang op paa en af Kanonerne i Læ og kiggede ud i den skummende Sø; han trak sin Pung op af Lommen, saae paa de to Ringe, der omsluttede den, som om han frygtede, det ikke skulde være de rette, og saa kastede han Pungen overbord. To gyldne Blink saaes i Bagbordslanternens røde Skær, saa forsvandt de i Skumskvættet, og Korvetten fortsatte sin sporløse Vej Vest paa, bort fra Stedet, hvor de svigtede Troskabstegn laa nedsænkede.

* * *

Togtet var forbi, Korvettens Mandskab laa paa Logisskibet. En Dag modtog Carl et Brev fra Alvildas Moder, der bad ham paa en nærmere fastsat Tid at indfinde sig og hente de Sager, der vare beroende i Pensionatet. — Han gik derop og ringede paa, ikke uden en vis Beklemmelse. Frøken Salskov lukkede op.

„Jeg er ene hjemme, de andre er tagne i Skoven," sagde hun.

Carl fulgte hende ind i et for Tiden ubeboet Værelse, hvor hans Malersager laa sammen med alle de Smaating, han havde givet Alvilda. Han samlede det i en Bylt. Han var færdig og vilde sige Farvel til Frøken Salskov. -- Det var underligt, han havde egentlig aldrig seet rigtigt paa hende i den lange Tid, han dog havde kjendt hende, saa komplet var han gaaet op i sin Beundring af Alvilda. Han satte Bylten ned og rakte Haanden frem — han huskede den Aften, han var gaaet ombord, da saae han hendes smukke Øjne — nu saae han først rigtig, at hele Personen var smuk; Næsen var ikke klassisk, men denne fyldige Mund, denne varme, sunde Farve og det pragtfulde, mørkebrune Haar! Blodet foer ham i Kinderne, og han slog Armene om hendes Hals og kyssede hende paa Øjnene, Kinderne, Munden — — og saa stod han paa Trappen med sin Bylt.

„Havde hun skreget? var hun bleven vred?" Naa, det

var nu gjort — og han sprang ned ad Trapperne uden at see sig om.

Agnes Salskov sad med bankende Tindinger i det ubeboede Værelse. Ansigtet havde hun skjult i Hænderne; men hun græd ikke, hun var ikke vred paa ham — hun kunde ikke blive klog paa sig selv.

Vinteren var kommen, Carl havde lagt Kongens Tøj og havde gjenoptaget sin vante Beskjæftigelse; men der vilde ikke komme Liv i Sagerne. Han forsøgte at tvinge sig til at arbejde; men det var ham, som om hans Muse havde forladt ham. Marts Maaned kom, Carls Penge var svundne slemt i Vinterens Løb — og intet færdigt til Udstillingen — intet Haab om nogen Fortjeneste. — Alt saae sort ud. Han følte sig syg og mat, en Tour maatte vel hjælpe. Østenvinden fejede skarpt op langs Søerne, der var formelig krap Sø i dem, Støvet hvirvlede, og Solen viste sig kun i korte Glimt for saa at trække sig tilbage, som om den var led ved at see den kolde Jord, som den alligevel ikke kunde varme tilgavns, saa længe den Vind stod paa. Touren blev ikke opmuntrende for Carl, Trætheden tog til, nu fik han Hovedpine, og han kunde ikke gaa sig varm. Hjem og i Seng og en Kop Hyldethe, marsch, marsch! Hvad var det, der gik jo hans gamle Avindsmand, Sandholt, og der ved Siden af ham — Alvilda, der aabenbart undgik at see til denne Side. —

Alle Minderne vaagnede og beherskede ham. Han vendte om, han maatte tale med nogen; han gik, næsten uden at gjøre sig klart hvorfor, ud til sin Fætter, Lieutenanten, der boede i Nyboder. Han var hjemme og bød ham hjerteligt velkommen. —

„Jeg er lige kommen fra Fyen."

„Naa, hvordan har Tante det?"

„Aa, rigtig godt, hun har faaet saadan en flink Selskabsdame. Hun og jeg fulgtes for Resten herover; hun skulde see til nogle Slægtninge. Frøken Salskov hedder hun."

„Salskov? der var en af det Navn deroppe — i min Sv— i Fru Vinds Pensionat."

„Det er maaskee hende — en lille grim en, men rigtig rar."

„Nej, hun deroppe var skam kjøn," paastod Carl ivrigt og kom til at tænke paa, hvorledes han havde taget Afsked med hende sidst.

„Saa er det ikke hende".

Carl faldt i Tanker og sad lidt stiltiende.

„Jeg kan ikke glemme hende —."

„Hvem? Frøken Salskov?"

„Aa Snak! nej — Alvilda."

„Hm! det kommer du s'gu til, min Gut; for nu er hun forlovet med en anden. Da jeg gik fra Banegaarden, mødte jeg hende med en Fyr ved Hanken. Du gaar da ikke og gjemmer Forlovelsesringene?"

„Nej, de ligger vel forvaret i Atlanterhavet."

„Naa, det var Ret! læg du alt det andet ned til dem; der ligger det hele godt."

„Jeg kan ikke."

„Rejs bort fra Byen, rejs hjem til min Moder, hun spurgte mig, om du ikke vilde det, og er der nogen, der kan pille de Griller ud af dig, saa er det hende."

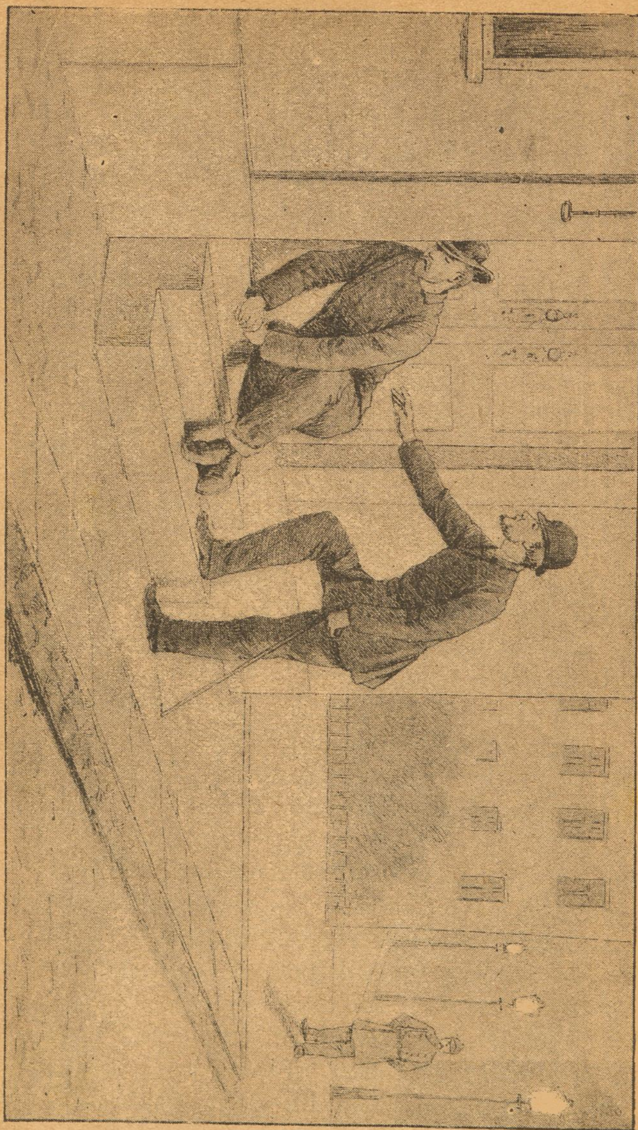
„Aa, ja! du har maaskee Ret, jeg rejser heller idag end imorgen; men —"

„Men du har ingen Penge. Jeg skal forstrække dig, rejs blot saa snart som muligt. Jeg skal see op til dig imorgen."

Aftenen gik under ligegyldig Samtale, først sent skiltes Carl fra sin Fætter.

Vejret var stadig koldt. Carl puttede Hænderne i Lommen og gik saa rask, han kunde; men han frøs, saa Tænderne klaprede — og saa denne Hovedpine. Der kom som en Døs over ham, Lygterne syntes ikke at staae stille — og hans Been vilde ikke lystre.

„Naa, sikken en Bjørn, han trækker med," var der en, der bemærkede. Carl følte, det var ham, der sigtedes til. Han saae sig om og kjendte ikke Gaden, han var i. Han satte sig paa en Trappesten for at samle sig. Op fra Kjælde-

ren kom en Mand, der blev staaende og betragtede Carl skarpt.

„Er De syg?“ Carl vilde svare; men Tungen vilde heller ikke gjøre Tjeneste.

„Hvad! det er jo Hulgasten! hvad er der paafærde, Kammerat?“

Carl kom lidt til Besindelse, da han saae sig midt i Gaden ved sin gamle Skibskammerat, Lanternegastens Arm. — Han syntes, at de var i en fremmed By, at han var drukken, og at Lanternegasten skulde følge ham ombord. Han skammede sig; en uniformeret Mand spurgte hans Ledsager, hvad han fejlede. Saa blev han løftet ind et Sted, en rumlende Lyd, var det Maskinen, der arbejdede? Nu stoppede den — alt blev stille; der brændte et svagt Lys, det var vel Luntevageren, og nu var de under Sejl, han mærkede Skibets Gyngen i Søen, han kom i Tanker om Ringene, der skulde overbord, det maatte besørges, han vilde op paa Dækket, men kunde ikke. —

* *
*

Lieutenant Holm ringede næste Formiddag paa ved Carls Dør, men fik af Værtinden den Besked, at han ikke havde været hjemme om Natten. Lieutenanten gik ind for at afvente hans mulige Hjemkomst. Han tog en Avis, der laa paa Bordet, og læste mekanisk og uden Opmærksomhed, indtil en Notits med Overskriften: „Syg og hjælpeløs“ slog ham. En ung, velklædt Mand, der ikke var i Stand til at opgive sin Bopæl, var ved tilfældige Tilstedekomnes og Politiets Hjælp bragt til Kommunehospitalet.

Han løb uden Betænkning ad Kommunehospitalet til, han kjendte een af Kandidaterne, der havde gjort Tjeneste som Reservelæge i Marinen. Kort fra Hospitalet mødte han Frøken Salskov, hvem han meddelte sin Formodning. Hun fulgte med ham, for at hun med det samme kunde skrive hjem til sin Madmoder, og meddele hende noget sikkert om denne mystiske Sag. Lieutenanten spurgte efter Reservelægen,

der heldigvis var tilstede og kjendte Sagen. Han bekræftede Lieutenantens Formodning, hvilket lettede en Steen fra sammes Hjerte, da han hele Tiden havde gaaet med Tanker om, at Carl mulig havde begaaet Selvmord; men hans Glæde sank, da han fik at vide, at Tilstanden var meget betænkelig. Sygdommen var en Kombination af Tyfus og Lungebetændelse, og Feberen af meget høj Temperatur. Doktoren omtalte det hele i en forretningsmæssig Tone som en Mand, der har seet saa meget af den Slags; men idet han henvendte sig til Frøken Salskov, sagde han med blødere Stemme: „Naa, magre Mennesker klarer jo den Slags Tilfælde bedst, der er maaskee ingen Fare."

Lieutenanten og Frøken Salskov skiltes uden for Hospitalet og gik hver til sit i alvorlige Tanker.

* * *

Endelig blev det Foraar og Carl blev rask. Nu skulde det blive til Alvor med Fyensrejsen. Dagen før, han skulde udskrives, gik han i Grønnegaarden og talte med den unge Kandidat, der var et elskværdigt Menneske, og morede sig med at udvexle Minder fra Orlogslivet med ham. — „Hør! mens vi taler om noget ganske andet. Er De forlovet Holm?"

„Nej!" „Har De da en Søster?" „Heller ikke." „Hvad kan det da have været for en Dame, der spurgte saa flittig til Dem, de første 8 Dage, de laa her? For en Dame var det."

„Hvordan saae hun ud?" spurgte Carl; han tænkte paa Alvilda. —

„En lille, grim een."

„Det begriber jeg ikke."

Det viste sig at være umuligt at faa dette Hemmelighedsfulde opklaret, og Samtalen gik atter tilsøs, hvor den holdt sig, til den afbrødes.

* * *

Den næste Dag stod Carl paa Skibsbroen ved Nyborg, hvor hans Tante, en lille, tyk Dame, i hvem man tydeligt kunde kjende Lieutenantens Moder, modtog ham med en Enspændervogn, der befordrede ham og hans Sager ud til Tantens lille Ejendom en halv Mils Vej derfra. —

Solen skinnede gjennem Vinduerne ind i det gammeldags Rum med de store Møbler og de mange Familieportrætter paa Væggen. En stor Kat rejste sig og strøg sig snurrende op ad den gamle Dame. Ved Vinduet sad en ung Pige og syede.

„Det er min Selskabsdame, Frøken Salskov — min Neveu, Carl Holm — men I kjender hinanden!"

De hilste paa hinanden, han med et venligt Smil, hun med nedslagne Øjne ved Tanken om sidst. — Han saae paa hende — nej — hans Fætter havde Ret — det var virkelig en grim, lille een. — Hun gjorde sig et Ærinde og lod Carl og Tanten alene.

„Naa, min Dreng, saa meget skulde der til — Kjærestesorg og Tyfus og Lungebetændelse — for at faa dig til at besøge din gamle Tante."

„Ja, Tante, jeg er bange for at Kjærestesorgen maatte til — men det øvrige kunde have været sparet, jeg var kommen den Dag, jeg fik det, hvis jeg havde kunnet."

„Ja, ja! jeg veed, hvordan Ungdommen er. Det skal være dig tilgivet. Og nu er du ganske rask?"

„Ja, Tante! fuldkommen — paa Legeme og Sjæl".

„Ikke en Smule Bitterhed tilbage?"

„Ikke en Smule — Tyfus'en har taget det altsammen. Kun Lyst til at arbejde og til at leve. Du veed ikke, hvor man sætter Pris paa Livet, naar man har været nær ved at miste det."

„Ja, det er en daarlig Vind, der ikke blæser noget godt med sig. Og er det din Tyfus, der har udvirket det, at du har faaet nyt Livsmod, Kraft til at arbejde og til at bære det, der ikke kan blive anderledes, saa vær du taknemmelig for din Tyfus, min Dreng! Andet har jeg ikke at sige.

Nu skal vi see, hvad Agnes har til Middag til dig. — Det er en god Pige. Hun skal have en god Mand."

*   *   *

Carl kom hurtigt til Kræfter her ude paa det stille Landsted, hvor Tanten forkjælede ham, og hvor han var fjærn fra alle det daglige Livs Sorger. Han malede flittigt og Tiden fløj.

Det blev Sommer, og han begyndte at tænke paa, at han ikke burde ligge sin Tante til Byrde længere. — En Aften ved Bordet slog han paa, at han vilde tilbage til Kjøbenhavn.

„Hvis du kjeder dig, saa vil jeg ikke holde dig tilbage; men hvad vil du leve af der inde? Her kan du blive, saa længe du vil; men husk, at i Sommertiden er der ingen Fortjeneste i Kjøbenhavn! Vent du til Efteraaret, saa faar du nok noget at varetage, der kan skaffe dig Brødet. Jeg tager Tingen praktisk. Du er desuden slet ikke rigtig stærk efter din Sygdom. Hør, sig mig — var der nogen, der besøgte dig, eller spurgte til dig, mens du laa der inde?"

„Ak, ja! Tante — mange! der var endogsaa en ubekjendt Dame, der daglig spurgte til mit Befindende — men kun de første 8 Dage."

Frøken Salskov, der sad lige over for ham, foer sammen og stirrede over paa ham med skrækslagne Øjne. — Der gik et Lys op for ham — hun var altsaa den ubekjendte Deltagende. Han saae paa hende; hendes Øjne fæstede sig bedende paa hans — hun var dog kjøn.

Maaltidet var forbi — de sad paa den lille Veranda i den stille Juniaften. Inde fra Byen hørtes en klar Klokketone. Den gamle Dame rejste sig: „Klokken er tre Kvarteer til ti — hør, de ringer Svenskerne ud. Det er Tid for mig at tænke paa at komme til Ro." Hun gik, og lidt efter vilde Agnes følge med; men han standsede hende.

„Det var Dem, Frøken, der spurgte til mig ved Hospitalet —.

Hun løftede Hovedet og saae ham ind i Ansigtet, mens hendes Læber bævede.

„Ja, see paa mig — saa er De smuk — og De er god — min Tante sagde det ogsaa — og hun sagde, De skulde have en god Mand — Agnes — er jeg god nok?"

Hun havde sænket Øjnene, men slog dem nu op igjen, og hendes Blik var ham Svar nok, han lagde Armen om hende og trykkede hende til sig. —

* * *

En Kunstners Kaar er saare sjældent glimrende i dette Land, og der gik Aar, inden Carl kunde tænke paa at stifte eget Bo. — Men det lykkedes omsider, og en smuk Juni Formiddag se vi ham atter paa Nyborg Skibsbro.

Ved Bolværket laa tre Torpedobaade, og paa den ene af disse bemærkede Carl sin Fætter. Han gik hen til ham. „Det var heldigt, jeg traf dig her, jeg har Brug for dig." „Ja, saa maa du skynde dig, i Eftermiddag Kl. 6 gaar vi til Aggersø." „Ja, og jeg tilbage til Kjøbenhavn ved samme Tid. Kan du forlade din Tjeneste saa længe?" „Aa, jo — jeg faar vel Lov hos Eskadrechefen. Hvad er der paafærde?" „Faa du nu bare Landlov, saa skal du faa det at vide." — Eskadrechefen havde intet at indvende.

„Vil du saa trække i dit bedste Tøj," sagde Carl. „Men —" „Gjør nu blot, som jeg siger."

Lieutenanten gik ned i sit Lukaf og kom snart tilbage i fuld Galla.

„Jeg holder Bryllup idag." „Br — —!!"

„Kom nu bare med op paa Postgaarden, saa skal du faae hele Historien!"

En Time efter kjørte de i en Wienervogn ud af Landporten. Alt skete naturligvis efter Aftale med den gamle

Tante, Præsten ved en Landsbykirke en Mils Vej inde i Landet var underrettet, Kongebrevet havde Carl i Lommen.

Som det sig hør og bør, kom de førend Bruden; men der var to Vogne i Sigte nede paa Vejen, de formodedes at rumme Resten af Følget samt Bruden. — Carl og hans Fætter gik op til Kirken; paa Kirkegaarden gik tre Damer, der nysgjerrigt betragtede den trekantede Hat og Epauletterne, ellers var der ingen. Præsten var i Sakristiet og modtog Kongebrevet. Han studsede og betragtede Brudgommen skarpt, og Carl studsede ogsaa. „Jeg fik igaar Brev fra Sognepræsten her, han er syg, han bad mig forrette denne Vielse — mit Navn er Sandholt — jeg er Præst i Nabosognet.“ „Saa er vi gamle Bekjendte, Hr. Pastor“, svarede Carl, „et underligt Træf, at De skal vie mig.“ „Jeg haaber, at der ingen Bitterhed hersker mellem os.“ „Nej — saa stod jeg ikke her i denne Egenskab.“ De to fordums Rivaler trykkede hinandens Haand, og Carl og hans Fætter indtoge deres Pladser.

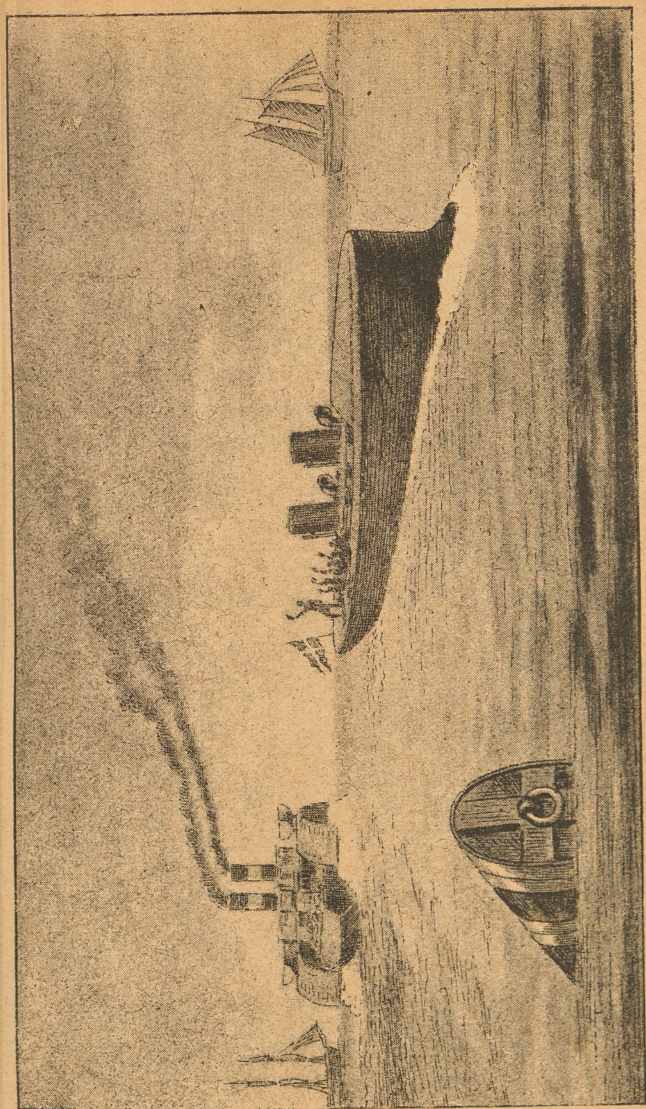
I Vaabenhuset var Tanten samt Bruden og hendes Forlover ankomne. Der var lidt i Uorden ved Agnes Toilette og Tante kunde ikke hjælpe hende uden Briller. Een af de Damer, der havde spadseret paa Kirkegaarden, kom hen og tilbød sin Hjælp.

„Min Mand er Præst i Nabosognet, og dette er den første Vielse, han udfører, derfor tog vi herned for at see den. Det generer Dem vel ikke. Saa nu er det i Orden.“

Agnes vendte sig for at takke og blev bleg. Den fremmede Dame studsede —: „men det er jo Frøken Salskov; Moder kom! det er Frøken Salskov, der skal vies af Erik; nej, det var da morsomt.“

Agnes fandt det slet ikke morsomt, hun besvarede Fru Vinds Velkomsthilsen med en Forvirring, der blev skreven paa den forestaaende Vielses Regning, og saa fulgte hun med sin Forlover op ad Kirkegulvet.

Alvilda, hendes Moder og hendes Søster tog Plads i en af de nederste Stole. Carl havde faaet stort Skjæg, saa

de kjendte ham ikke; men da Præsten nævnede hans Navn, var det ikke langt fra, at de havde skreget.

Da det lille Brudefølge kom ud i Vaabenhuset, sad Alvilda paa en Bænk derude og græd af Sindsbevægelse. Hun rejste sig og tørrede Øjnene, idet hun resolut gik hen til Bruden og sagde: „Jeg ønsker Dem af Hjertet til Lykke — og dig ogsaa, Carl — ikke sandt, du maa have glemt, at jeg har gjort dig Sorg — for hendes Skyld!“

„Ja, Alvilda, for hendes Skyld. Hende elsker jeg højere endnu, end jeg elskede dig.“

„Saa maa hun blive lykkelig; for jeg veed, du holdt meget af mig — mere, end jeg var værd.“

De kjørte bort ad den støvede Landevej, og ved Kirkegaardslaagen stod Præsten og hans Kone og hilste.

Færgen laa klar til Afgang, da Brudeparret, nu rejseklædt, kom ombord, den gled stor og svær ud i Fjorden. De to stod og saae ind mod Land, mod det Land, hvor deres Lykke var født. Solen forgyldte Skoven paa Næsset og Flaget smældede i Vinden.

Nu viste der sig Røg derinde under Land, det var Torpedoeskadren, der stod ud efter. Ved Knudshoved indhentede de Færgen, hvis Flag ærbødigt sænkedes for Orlogsmændene. Paa den agterste stod Lieutenant Holm ved Roret, han havde endnu sin Stadsuniform paa, og de kunde see, at han egenhændig kippede sit Flag som Svar paa Færgens Hilsen. Saa svingede Agnes sit Lommetørklæde, og han løftede sin trekantede Hat, Marinerne paa hans lille Fartøj fulgte hans Exempel, Carl hørte den kraftige Stemme, der hin Aften havde forstyrret hans Sang! „Leve Brudeparret!“ og den lille Besætning satte i med et tredobbelt Hurra. —

En for mange.

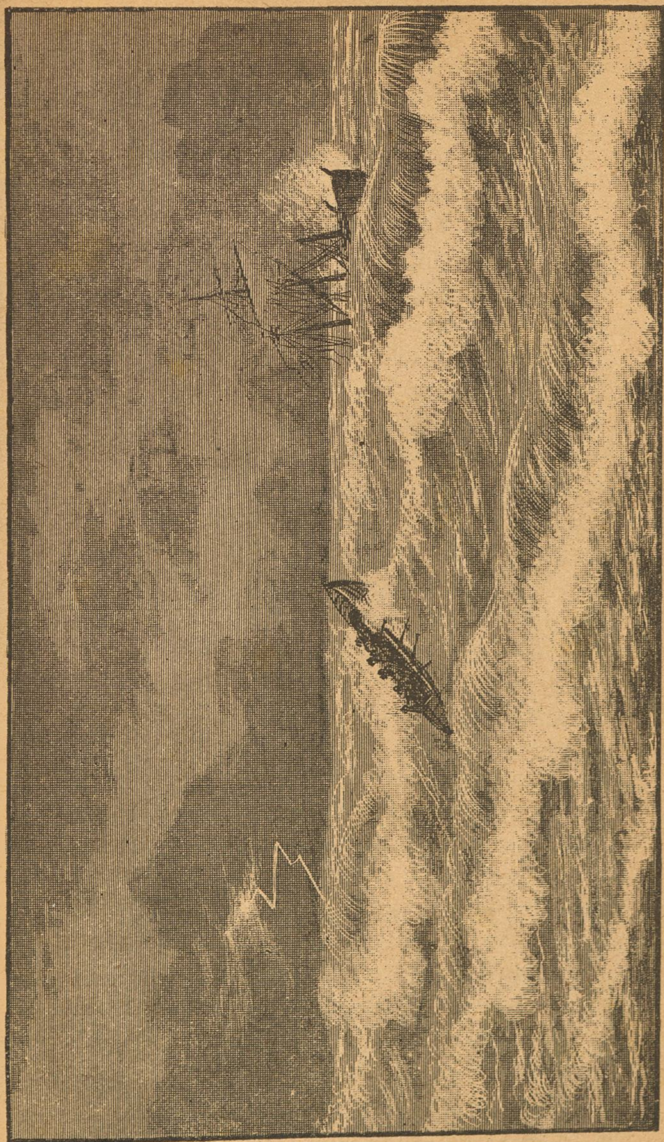
Klittehistorie af Carl.

Et klart, flammende og knitrende Lyn, et bragende og langt henrullende Tordenskrald, der om muligt overdøvede den brølende Lyd af Havet, endnu et Lyn og atter laa Alt indhyllet i det taagede Halvmørke, som kun kjendes ved et Uvejr i Klitterne. Havet rasede og sendte sine mægtige Bølger ind over Revlerne, og de lavtgaaende, blytunge Skyer dreve uadskilte og faste hen over Himlen. Vinden peb i det hvide Marehalm og pidskede Flyvesandet op om Ørene paa det eneste levende Væsen, der var at se i Nærheden, den Eneste, der tilmed syntes ufølsom for Sand og Storm og ligegyldig for Himmel og Hav.

Ude i Nærheden af den inderste Revle paa en noget fremspringende Pynt, tæt ved det skummende og fraadende Element, stod en Mand og stirrede hen for sig ubestemt ud i Rummet uden at fæste Øjet paa Noget. Han saa barsk ud, et trodsigt Udtryk laa om hans Mund og undertiden rev han den ene af Hænderne, der vare dybt begravede i Buxelommerne, op og fo'r sig igjennem Haaret og over Panden med den, som om han ikke kunde blive en nagende og irriterende Tanke kvit. Stundom stjal ogsaa et halvkvalt, undertrykt Suk sig op fra hans stærke, brede Bryst, men fik ikke rigtig Lov til at komme over hans Læber, det var, som om han ikke paa nogen Maade vilde anerkjende, at han, foruden en Vrede, ogsaa i dette Øjeblik husede en Smerte, der maaske var dybere og stærkere end den Harme, som hele hans Ydre gav Gjenskin af. Han havde staaet længe der, en hel Time, eller endnu mere. Og hvad var da saa det, der bragte ham til at se Verden i det kulsorte Lys, der gjorde den endnu sortere og uhyggeligere end den i dette Øjeblik allerede var? Var det den Ting, som saa ofte faar Mandens Bryst til at

spændes krampagtigt, saa at Hjærtet synes at have for lidt Plads til sine vilde, heftige Slag, var det Kjærligheden, den ubesvarede Kjærlighed, eller Smerten over at se sig bedraget og holdt for Nar i sin Kjærlighed af den, som man troede paa og elskede? Nej, ingen af Delene. Ja, det vil sige, Kjærligheden havde ganske vist sin Del i hans Tilstand og var den egentlige Aarsag dertil, men den var hverken bleven ubesvaret og ikke heller havde Gjenstanden for den skuffet eller sveget ham.

Engang for mange Aar siden var et fremmed Skib strandet der paa Kysten, strandet saa ulykkelig, at hele Besætningen i det forrygende Vejr var gaaet under, trods den energiske Bistand, som de modige Kystboere havde ydet den. Skibets egne Redningsbaade naaede kun kort fra det, saa begravede de taarnhøje Bølger dem med Mand og Mus og Redningsbaaden, der var gaaet ud fra Klitterne, fik ikke bedre Skjæbne, men kæntrede paa den yderste Revle tiltrods for sin dygtige Styrmand og Besætning, der havde holdt mangen lige saa haard Tørn ud og var vant til at staa en Kamp ud med Elementerne i deres vildeste Rasen. Resultatet var derfor sørgeligt, én Mand slap som ved et Vidunder i Land, kastet og svømmende og til Slutning greben af dem, der ventede paa Strandbredden. Han var dog ikke alene; den brave Klitbo havde, da Alt gik under, ikke alene blot tænkt paa at redde sig selv, han havde grebet for sig og faaet fat i et lille Legeme, en lille Datter af Kapitajnen paa det fremmede Skib. Hende havde han holdt fast paa og fik hende velbeholden i Land med sig, medens de Øvrige, baade de Fremmede og hans Kammerater, bleve derude, de Sidste efterladende deres grædende Enker og Børn paa Bredden, hvor de ventede paa, at Havet dog maaske vilde unde dem deres kjære Døde til en kristelig Begravelse. Undertiden gjør Havet ogsaa dette og synes ligesom at gaa i sig selv; det lægger varsomt den Døde ind paa Bredden og overskyller ham blidt med sine Smaabølger, undertiden er det stædigt og ondskabsfuldt og gjemmer, hvad det har tilranet sig, saa at man al-

drig mere faar den at se, som man har mistet, ikke engang som Lig.

Den Lille, der saaledes ved Fisker Jørgen Hansens — ogsaa kaldet Stærke Jørgens — Hjælp var fralistet det graadige Dyb, var strax efter Katastrofen af sin Redningsmand bleven bragt ind i hans Hjem og plejet der af hans Hustru Marie, der ved sin Omhu og Kjærlighed hurtig fik den lille Pige til at overvinde den Forkommenhed, som var en naturlig Følge af det uvante Bad.

Da den første Sorg og Bestyrtelse over den store Ulykke paa Kysten havde lagt sig noget, blev Spørgsmaalet det: Hos hvem skulde den Lille være, hvor skulde man gjøre af hende? Kunde det nytte at anstille Efterforskninger om hendes mulige Slægt eller vare de Alle maaske omkomne i Bølgerne. Resultatet af Overvejelserne blev da, at Stærke Jørgen, efter at have raadført sig med Præsten og Sognefogeden, tilbød at beholde Barnet hos sig indtil Undersøgelserne maaske bragte Oplysninger, der kunde bringe hende til sit rette Hjem. Jørgen havde vel allerede to Børn, to Drenge, der vare et Par Aar ældre end den lille Pige, men den brave Fisker raisonnerede som saa, at hvis Vorherre havde villet, at han skulde redde den Lilles Liv, vilde han sagtens ogsaa nok hjælpe til at skaffe Føden til den lille Mund. Og derved blev det. Saa gik Undersøgelserne om Barnets Hjemstavn og Slægt deres Gang, Præsten skrev til Øvrighederne, disse forhandlede med det engelske Konsulat, dette skrev igjen til England; men Uheldet vilde, at saa mange engelske Skibe i det Efteraar, hvor Stormen havde raset om mulig endnu værre end ellers ved Vestkysten, vare gaaede under, saa at dette Faktum hidførte saa megen Forvirring og Usikkerhed i Beretningerne, at man tilsidst paa alle Sider bleve kjede af Efterforskningerne, saa at de lidt efter lidt hørte belt op. Hos Jørgens var man imidlertid ikke kjede af dette Resultat. Jørgen og Marie vare komne til at holde saa meget af den Lille, at de helst vilde beholde hende, og hun havde til Gjengjæld sluttet sig saa inderligt til dem

og sine smaa Legebrødre, at Sorgen over at skulle skilles, vistnok vilde have været stor paa begge Sider. Og saa blev hun der og voxede op sammen med Fiskerens to Sønner som Søster og Brødre. — — —

Der var gaaet sytten Aar siden hin ulykkelige Nat, og Karen, som Barnet var bleven døbt i Stedets Kirke, var nu bleven til en voxen Pige paa nitten Aar. Hun var smuk, høj og rank med lyseblondt Haar og store, mørkeblaa Øjne, et mildt og venligt Udtryk i det smukt formede Ansigt og altid glad og munter. Hvor hun kom, blev der Liv iblandt de unge Folk og i sit Hjem var hun som en Solstraale, der spreder Lys og Varme, hvor den skinner. Hvad Under da, at hun var elsket af sine Plejeforældre, af sine Plejebrødre og overhovedet af Alle og Enhver, som kom i nærmere Berøring med hende?

Hendes to Plejebrødre, Jørgen og Hans, vare blevne et Par kraftige, raske unge Fiskere, der ret slægtede deres Fader, Stærke Jørgen, paa. I en Alder af atten og nitten Aar havde de allerede deltaget i flere Ture med Redningsbaaden og bidraget deres til, at mange Menneskeliv vare blevne frelste fra Døden paa Havets Bund. Nu var Hans tre og tyve, Jørgen et Aar ældre. Det er en farlig Alder at være i, en Alder, som navnlig er eftertragtet af den lille Gud med Buen og Vingerne. Lad os derfor lige saa godt først som sidst tilstaa, at ikke blot den ene, men begge Brødrene hver for sig paa denne Tid, da der var stærk Tale om, at de, enten den ene eller begge skulde en Tur til Søs, havde gjort sig det klart, at den Følelse, som de næreoe for deres kjære, lille Plejesøster ikke var blot og bar Broderkjærlighed, men noget Mere. Ingen af dem vilde tilstaa det for den anden, men begge vidste de, hvorledes det var fat med Broderen. Paa Hans var det nu ikke saa svært at mærke; han var en livlig, aaben Natur, der ikke formaaede at lægge Baand paa sine Følelser; Jørgen var derimod en mere indesluttet, tilbageholden og ordknap Fyr, der ikke sagde Alt, hvad han tænkte, men stadig holdt sig et Par Hestehoveder bag den øv-

rige Ungdom. Begge vare de imidlertid grundskikkelige, brave Folk, der holdt meget af hinanden, der stod Last og Brast sammen og vare enige i Et og Alt, og, som vi have nævnt, især i at holde af Karen. Og dog skulde denne Enighed udvikle sig til et Fjendskab, som varede til Døden og som nær havde kunnet strække sig ud over denne.

Men nu Karen, hvorledes stillede hun sig overfor dem? Vidste hun, at de begge nærede en Kjærlighed til hende, der truede med at sprænge det gode Forhold og tilintetgjøre Broderkjærligheden for stedse. Jo, hun vidste det, og det var netop hendes eneste, men stadige Sorg. Hun elskede dem begge inderligt som sine kjære Brødre, og netop derfor vilde hun saa nødig volde En af dem Smerte ved at foretrække den Anden, hvis der da kunde være Tale om at give én af dem Fortrinet. Og det var virkeligt svært at vælge. Hans var den lette, glade og muntre Svend, der egentlig nærmest passede til hende i Sind og Skind, men der var saa til Gjengjæld noget mere Gedigent ved Jørgen, som gjorde, at man følte sig tryg hos ham og fuldt ud stolede paa ham.

I det sidste halve Aar var Forholdet umærkeligt og lidt efter lidt blevet spændt mellem de to Brødre. Den Ene kunde ikke taale at se den Anden tale ene sammen med Karen uden at martres af Skinsygen, og søgte da strax ved Stikpiller og spydige Bemærkninger at give sin Galde Luft. Naar de unge Folk om Søndagen somme Tider vare samlede paa Kroen, for om Aftenen at faa sig en Svingom, kunde Jørgen, der aldrig før havde kunnet bekvemme sig til det Pjank, som han kaldte det, ikke udholde at se Karen og Hans danse sammen. Han tog sig da sammen og bød Karen op til en Dans, som han da sprang saa godt han kunde. Hændte det da, at de begge vilde danse med hende, fik den Foretrukne et forbitret Øjekast af den Anden og lønnedes det med et spodsk, hoverende Blik, saaledes at disse Søndage just ikke bidroge til at bøde paa Brødrenes Uenighed.

Det var paa en saadan Søndag Aften, at de havde fulgt deres Plejesøster hjem. Det var paa høje Tid, at de

vare naaede til gamle Jørgens Hus, thi et overhængende Uvejr brød netop løs, da de vare komne indenfor. Paa Kroen var det gaaet til som sædvanligt, de havde været om mulig endnu bitrere mod hinanden end de plejede, saaledes at deres Kammerater helt forundrede havde set paa dem, og de havde vel ogsaa, for at trøste sig, drukket lidt mere end strængt nødvendig var for at slukke Tørsten. Nu havde de i Taushed fulgt Karen hjem og lagt Baand paa deres Ophidselse, saalænge hun var tilstede. Men næppe havde de hilst paa deres Forældre, før Hans atter forlod det lille Hus og gik ud i Natten og Uvejret. Han gik rask til uden at vide hvorhen, det var ham aldeles ligegyldigt, om han fulgte Vej og Sti eller han kom ud paa det farlige Flyvesand. Blot ud, alene, borte fra de Andre vilde han være, ene med sin Vrede og Smerte. Endelig standsede han nede ved Stranden, hvor vi forlode ham i Begyndelsen af denne lille Fortælling.

Han stod uden rigtig at kunne sandse eller samle sine Tanker, forbitret paa Alverden og mest paa sin Broder og hende, der uskyldig var Aarsag i hans Sorg. Som overfor sagt, stod han der en rum Tid. Han havde ikke hørt kaldende Raab om sig og ikke det langtrukne Pibesignal, som Brødrene havde imellem sig. Hans Broder, Jørgen, var nemlig kort efter paa sin Faders Opfordring gaaet ud for at se, hvor Hans var bleven af, og havde halvt ængstelig søgt alle Vegne, idet han glemte sin Vrede. Pludselig opdagede han med sit skarpe Blik Hans som et sort Billede paa mørk Baggrund. Han ilede hen til ham.

— Hans! Hvad skal dog det betyde? Hvad vil Du her paa denne Tid og i det Vejr?

— Saa for — — — Hans bandte en drøj Ed — kan man ikke engang her blive dit forbandede Ansigt kvit! Gaa! Lad mig være i Ro — eller —

— Naa, naa! Hvad har jeg gjort Dig? Fader bad mig lede Dig op, han var ængstelig for Dig.

— Gaa, siger jeg, eller jeg slaar Dig, om Du saa er min Broder ti Gange!

— Aa, mig gjør Du ikke bange, følg nu med hjem, svarede Jørgen, hvis Blod nu, trods hans sædvanlige Sindighed begyndte at komme i Kog. Med disse Ord tog han fat i Broderens Arm og vilde trække ham med sig. Men med et vældigt Ryk fo'r Hans et Skridt tilbage, hævede Armen og rettede et heftigt Slag mod Jørgen. Denne veg til Siden og greb ham haardt om Haandledet idet han udbrød:

— Men er Du fra Forstanden, Hans?

Men Hans hørte ingen Ting. Arrig over at have slaaet forkert, rev han sin Haand løs og fo'r ind paa Broderen. Tunge Slag lød gjennem Mørket, Slag, der hidrørte fra to kjæmpende Brødre. Hans slog aldeles vildt og rasende, Jørgen indskrænkede sig til at afparere de drøje Slag med sine kraftige Arme. Det gik da ogsaa denne Gang, som det plejer: med Rolighed besejrer man Raseri; pludselig saa Jørgen sit Snit, greb Hans med et fast Tag om Livet og begge Armene, saa han ikke kunde røre sig. Han huggede affindig om sig med Hovedet, sparkede og sled, men uden Nytte.

Saa stod han stille. Med et Blik fuldt af Had stirrede han Broderen ind i Øjnene og hvæsede med tykt Mæle:

— Saa tag Du hende da! Du er jo den Stærkeste af os To, men min evige Forbandelse skal følge Jer. Slip mig!

Overrasket slap Jørgen sit Tag og lod sine Arme synke, medens han forfærdet betragtede Broderen, der lignede en Afsindig. Ikke saa snart følte denne sig fri, før han med begge Hænder greb sig om Hovedet, udstødte et uartikuleret, uhyggeligt Skrig, vendte sig om og styrtede af Sted ind i Mørket. Jørgen stod endnu et Øjeblik naglet til Jorden af Forbauselse og Skræk, saa fo'r han af Sted i samme Retning.

Men al hans Søgen og Kalden var forgjæves. Hans havde faaet et Forspring og benyttet sig godt deraf. Den ene Time efter den anden løb han hid og did, til han endelig sank om paa en Marehalmstue, hvor Sandet var fast.

Det gryede ad Dagen og Jørgen rejste sig for at finde hjem. Han søgte op paa Højden af en Klitte og saa sig om. Langt borte i den taagede Luft saa han den lille Kirke og rettede da sine Skridt i den Retning.

Det havde været en trist Nat for hans Forældre og for Karen. De havde ventet og ventet og hvert Øjeblik været ude for at lytte, men forgjæves; de havde kun hørt Stormens Tuden og Havets Brølen. Saa kom han endelig.

— Hvor er Hans? Fandt Du ham ikke? spurgte gamle Jørgen, da Sønnen traadte ind.

— Nej, svarede denne kort, idet han fulgte en pludselig Indskydelse. Hvorfor skulde Forældrene vide, hvad der var sket siden han om Aftenen forlod dem, hvorfor gjøre deres Sorg større ved at meddele dem Grunden til Broderens Forsvinden; det var haardt nok, at han var borte, thi at han ikke mere vilde komme tilbage, havde Jørgen en uhyggelig, sikker Anelse om.

— Nej, jeg kunde ikke finde ham, svarede han altsaa, idet han tænkte paa sin sidste Søgen.

Det var en sørgelig Tid, der fulgte efter. De følgende Dage vare alle Beboerne i det lille Leie paa Benene, man søgte og søgte, holdt Vagt ved Strandbredden paa store Strækninger, for om mulig at finde hans afsjælede Legeme, men fandt ham hverken levende eller død. Han var og blev borte.

*　　　*
*

Der gik syv Aar. Gamle Jørgens Kone, Marie, var død og han selv var bleven nedbøjet og svag af Sorg over Tabet af sin Søn og Hustru. Unge Jørgen var bleven om mulig endnu mere indesluttet og taus end han før havde været. Hans Kjærlighed til Karen var bleven dybere og fastere med Aarene, men han havde aldrig kunnet faa de Ord over sine Læber, som kunde have faaet hans højeste Ønske til at gaa i Opfyldelse. Broderens Forbandelse, saa uretfærdig den end var, hvilede tungt paa ham. Ogsaa Karen havde

faaet noget Alvorligt over sig; det var ligesom om hun havde en Anelse om Grunden til Plejebroderens Forsvinden og havde tilskrevet sig Skylden derfor.

Saa hændte atter den ikke usædvanlige Begivenhed i disse Egne, at det en Novemberaften blæste op med en Vestenstorm, der bragte et Uvejr med sig, der ikke lod noget tilbage i Heftighed at ønske. Den gamle Historie, der er beskreven atter og atter, gjentog sig ogsaa denne Aften. Der hørtes Nødskud ude fra Brændingen, et Skib „stod" saa tæt ved Land, at man gjennem Vindens og Søens Larm kunde høre Nødraabene af dem, der vare ombord. Som altid vare de brave Fiskere strax klare ved Redningsapparaterne. Baaden sattes ud. Unge Jørgen havde indtaget gamle Jørgens Plads ved Styret og med sikker, stærk Haand førte han Baaden, trodsende de taarnhøje Bølger, der væltede sig over Revlerne. De naaede Skibet, det var Skonnertbrig. Med utrolig Anstrængelse fik de Besætningen én for én ned i Baaden, der hvert Øjeblik som en Nøddeskal kastedes højt i Vejret af Bølgerne. Da Halvdelen var reddet, maatte man vende tilbage, der var ikke Plads til Flere. Det gik godt. Saa atter ud efter Resten. Den sidste Tur var værre. Gjentagne Gange var Baaden paa Nippet til at kæntre, men reddedes af Jørgens senestærke Haand, der med overnaturlig Kraft lagde Roret om og undgik Katastrofen. Velbeholdne kom de Tiloversblevne, der angstfulde havde ventet deres Redningsmænds Tilbagekomst, ned i Baaden.

— Er der flere ombord? brølede Jørgen igjennem Stormen, efter at hans Mandskab allerede mod hans Vilje havde gjort et Par Tag tilbage.

— Ja! raabte en Stemme tilbage paa Dansk.

Det gav et voldsomt Sæt i Jørgen.

— Frem igjen! For Guds Skyld frem! Vi maa! Der er et Menneske til — en Landsmand!

Men inden det var muligt atter at naa saa nær hen til Skibet, der knagede i hver Fuge, sprang han, der havde svaret, overbord. Man kunde skimte hans Hoved over Van=

Søndagsfred.

det engang imellem, men kun utydeligt, thi Skummet forvirrede Blikket. Med stort Besvær fik Mandskabet Baaden dreven hen i den Retning, i hvilken man troede, den Svømmende maatte være, man raabte til ham, men Havets Syden og Brusen overdøvede Alt, saa at man ikke vidste, enten han svarede eller ej. Pludselig, da Jørgen allerede var i Begreb med at give Ordre til at gaa tilbage, for ikke at udsætte Mandskabets og de Reddedes Liv for den Enes Skyld, fik en af Besætningen med Aaren fat i Noget, som han strax var paa det Reme med var den, de ledte efter. Ved et Udraab gjorde han Kammeraterne opmærksomme paa det, og ved strax at skodde fik de, trods Søerne, Baaden saa meget standset, at den Mand, der havde opdaget ham, der var udenbords, med et rask Greb fik fat i ham og med Kjæmpekræfter halet ham ind. Det Hele var kun Sekunders Værk.

— Saa troer jeg, vi fik dem Alle! udbrød Jørgen. Gudskelov for det, men det var ogsaa en haard Tur!

— Ja, det er ikke af den Slags, man gjerne gaar paa hver Aften, svarede en af Besætningen, den brave Fyr, der havde trukket den Svømmende ombord.

Denne laa imellem et Par Tofter, og kun en svag Stønnen røbede, at der endnu var Liv i ham.

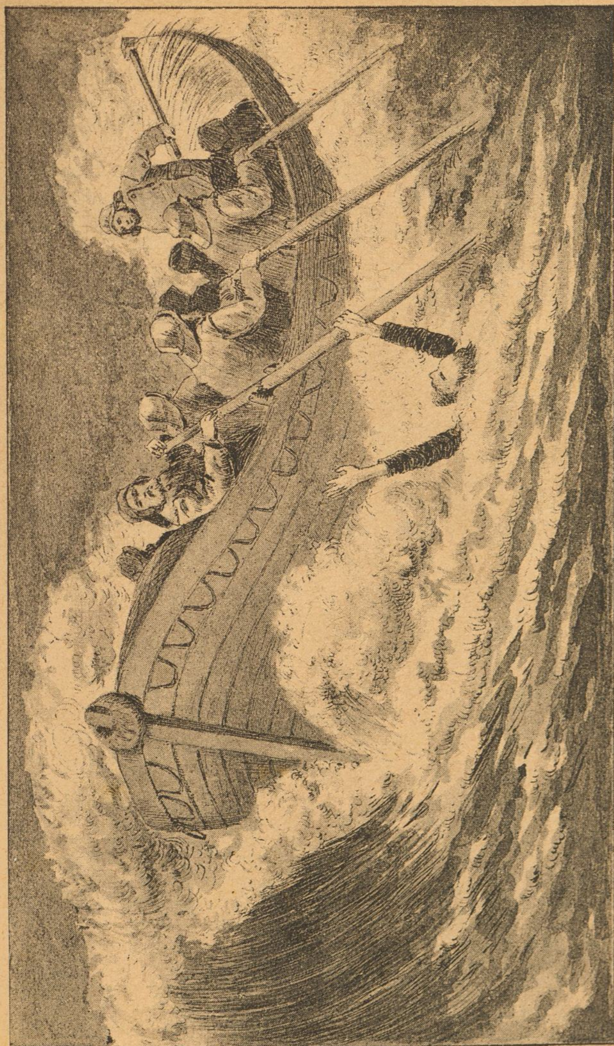
— Han slap dog fra det i Tide, det Skind, fortsatte den Sidste, men det var ogsaa paa høje Tid, han fik sine Sokker paa det Tørre — det vil sige, her kunde jo nok være tørrere, tilføjede han halv spøgende, da en mægtig Sø i samme Øjeblik slog hen over Baaden.

Kort efter naaede de velbeholdne ind.

Alle de Reddede kunde klare sig selv, og de rørende Scener, der altid følge ved saadanne Lejligheder, opstode naturligvis ogsaa her. De omfavnede og takkede deres Redningsmænd og vidste ikke, hvorledes de skulde tolke deres Glæde over at gjenfinde hinanden Allesammen.

Kun den Ene, den sidst Reddede, maatte bæres i Land.

Det var en stor, bredskuldret Sømand med et kraftigt,

lyst Fuldskjæg, en Type paa en gammel nordisk Viking, der af et dræbende, usynligt Hug laa udstrakt paa Valen.

„Bring ham hjem til mig,“ beordrede Jørgen og tog samtidig Kapitainen med sig.

De Andre spredtes rundt om hos Fiskerne, for der foreløbig at styrkes ved varme Klæder og Drikke og forvinde den udstandne Kamp for Livet.

Han blev lagt paa Jørgens Seng og denne traadte med et Lys hen til ham, for at se nærmere, hvorledes det var fat med ham, om man maatte foretage Oplivningsforsøg eller blot lade ham i Ro for at hvile.

Lyset faldt skarpt ned paa hans blege Ansigt og Jørgen fo'r med et tilbagetrængt Raab tilbage — han havde ikke kjendt ham derude paa Stranden, skjøndt de havde havt Lygter, paa Grund af Skjægget — det var Hans, der var aldeles ingen Tvivl om det.

„Hvad er det, Jørgen?“ udbrød Karen, der i det Samme kom ind for at hjælpe ham.

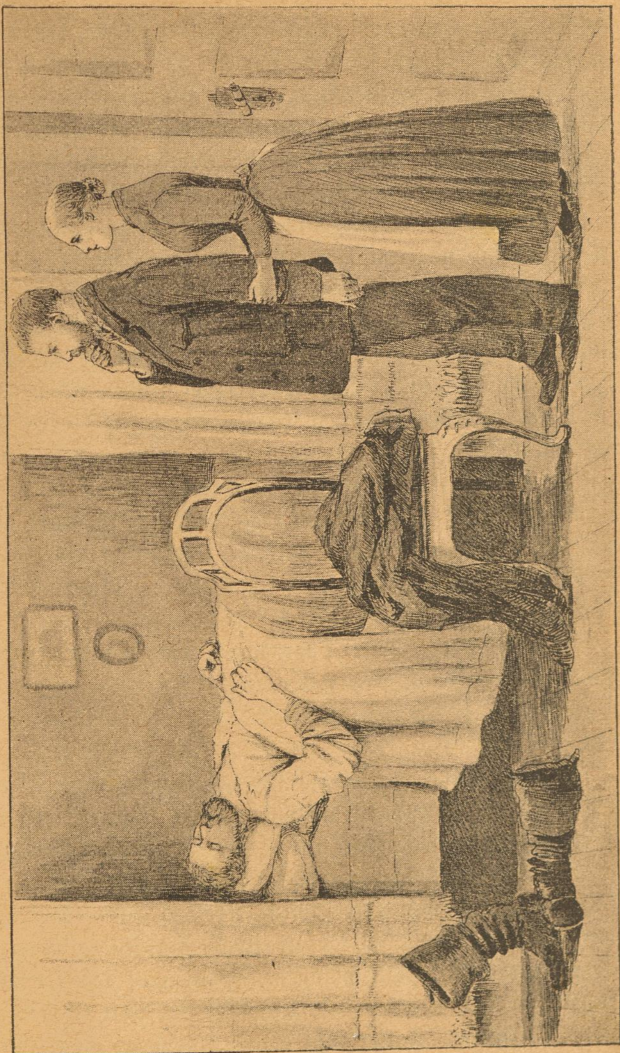
„Aa, det er ingenting,“ svarede han hurtigt — — „Dog jo“, tilføjede han, idet han gik hen og kjærligt tog hende om Livet, „kom herhen, skal Du se, vi har faaet vor Broder igjen — der ligger Hans!“

„Men Jørgen, hvad er det, Du siger — Hans — Jørgen, er Du fra“ — — hun fo'r hen til Sengen og bøjede sig over ham, der laa. Hun tog sig med Haanden over Øjnene som for at klare sit Blik og vendte sig derpaa om til Jørgen.

„Ja, Jørgen — Du har Ret, det er Hans.“ Men i samme Øjeblik kom Angsten for, hvordan han havde det, op i hende, og hun tilføjede ivrigt, „men han dør dog for Guds Skyld ikke, vi maa skynde os at hjælpe ham — og Fa'er maa ikke faa det at vide endnu!“

„Nej, han skal blot hvile ud — hent blot et varmt Tæppe til — og Du har Ret, Fa'er skal ikke vide noget endnu.“

Karen vaagede hos Hans den Nat. Henad Morgen-

stunden vaagnede han af sin bevidstløse Tilstand og forlangte, uden at kunne samle sig eller kjende Nogen om sig, paa Engelsk noget at drikke.

Saa sov han ind igjen og først om Eftermiddagen vaagnede han atter. Han laa lidt med aabne Øjne og stirrede hen for sig, lod derefter Blikket glide rundt i Stuen. Forbauset hvilede det ved et Par Skilderier, der hang over en gammel Dragkiste, og søgte derpaa hurtigt videre som for at fuldstændiggjøre en Forestilling, der endnu var uklar.

Tilsidst, ved at dreje Hovedet, naaede hans Øje Karen, der aandeløs sad noget tilbage ved hans Hovedgjærde.

„Karen!" raabte han højt. „Aa, nej, jeg drømmer!"

„Nej, Hans, det er Karen, Du er hjemme, men lig nu kjønt stille, Du kan ikke taale at rejse Dig endnu."

„Hjemme! Ja nu mindes jeg det; vi forliste, ikke sandt? Jeg stod op paa Rælingen og raabte om Hjælp — og saa sprang jeg ud."

„Ja, og saa blev Du Gudskelov reddet, kjære Hans — men vær nu rolig, hører Du," tilføjede hun, da Hans anstrængte sig for at rejse sig overende i Sengen.

„Karen! Hvor er Jørgen — og Fa'er og Mo'er? Hvordan har de det?"

Idet han gjorde dette Spørgsmaal var han bleven alvorlig og saa forskende paa Karen.

„Kommer de ikke ind til mig?" føjede han til efter et Øjebliks Taushed.

„Jo, Hans, men de véd jo ikke, at Du er vaagnet."

Karen fik ham nu til at nyde noget Styrkende og til at lægge sig rolig ned igjen ved at love at hente de Andre. Særlig spurgte han gjentagne Gange efter Jørgen.

Henad Aften kom denne hjem efter at have været ude med den engelske Kapitajn for at træffe forskjellige Dispositioner i Anledning af Strandingen. Paa deres Tur sammen havde Kapitajnen, der var en ældre Mand, fortalt Jørgen om sine forskjellige Farter og de Strandinger, han enten havde været Vidne til eller selv havde deltaget i.

„Det er et farligt Farvand her udfor," fortsatte han, „det har engang berøvet mig min eneste, kjære Broder, hans Kone og deres lille Datter. Han var ligesom jeg Kapitajn, det er nu omtrent fireogtyve Aar siden; vi førte hvert sit Skib. Paa en Tur, hans sidste, vare vi gaaede samtidig fra Hull, han skulde til Kjøbenhavn og jeg til Riga. Vi havde saa godt som hele Tiden hinanden i Sigte, lige til vi kom her i Nordsøen; det var netop saadan en Aften som i aftes, det var begyndt at blæse op og det blev en ren Orkan. Han var nærmest Kysten og med Skræk saa vi ham stadig blive slaaet nærmere ind imod den. Vi havde jo nok at gjøre med at klare os selv i det Vejr og tilsidst tabte vi ham af Sigte. Ved Daggry klarede vi Skagens Pynt. Saa hørte jeg kort efter, at „Alice", saadan hed hans Fartøj ligesom hans lille Datter, var gaaet under, uden at en Eneste var kommen derfra."

Jørgen havde deltagende lyttet til hans Fortælling, og de vare naaede hjem imidlertid.

Karen kaldte sagte paa ham ud ad Døren fra det Værelse, hvori Hans laa, og halv ængstelig nærmede han sig og traadte ind.

Hans havde blundet let, men vaagnede strax ved Jørgens Ankomst.

Han rejste sig halvt op og strakte Haanden ud imod ham. Jørgen traadte helt hen til ham.

„Jørgen! Kjæreste Broder, kom og sig, at Du tilgiver mig." Han trak Jørgen ned til sig og slog Armene om ham. „Tilgiv mig og glem det Nag, Du maa bære til mig siden hin ulykkelige Aften. Jeg har ikke havt Ro siden, jeg har villet vende tilbage, men har ikke turdet, jeg har hver Gang opsat mit gode Forsæt, indtil nu endelig Skjæbnen selv har kastet mig midt ind i Hjemmet. „Tilgiv mig, Jørgen, og Du ogsaa, min egen kjære Søster!"

Karen saa forbauset og raadvild paa dem Begge og Jørgen svarede hurtig:

„Jeg har intet Nag baaret til Dig, Hans, og hvis jeg havde Noget at tilgive, saa har jeg gjort det for længe siden."

„Tak, Jørgen! Du er som altid den Bedste af os To" — men," tilføjede han og saa hen paa Karen, „er hun endnu kun din Søster — jeg havde dog haabet — —"

Jørgen rejste sig og drejede Hovedet bort, medens Karen rødmede stærkt.

„Nej, Hans, der er ingen Forandringer sket," svarede Jørgen.

„Men det maa der," udbrød Hans ivrig, „og det snart — aa, lad det nu blive Alvor, for min Skyld — I holder dog saa meget af hinanden!"

„Hans, nn kan Du ikke taale at tale mere, hører Du, Du maa holde Dig i Ro," bad Jørgen og sagde til Karen om at gaa ud og sørge for Kapitajnen.

Hans blev ved sit Sit og gav ikke Ro, før Jørgen lovede at tænke over Sagen.

Et Øjeblik efter hørte Jørgen et højt Udbrud udenfor.

„Alice!" raabte den engelske Kapitajn med den mest overraskede Betoning i sin Stemme.

Jørgen listede sig hurtig ud fra Hans, som atter havde lagt sig til Hvile og saa forbauset Kapitajnen ivrig gestikulere og tale med Karen, der kun halvt forstod hans Engelske.

„Det er Alice, min Broderdatter!" raabte han, da han saa Jørgen, „det er ingen Anden, hun er sin Moder op ad Dage, og min kjære Broder gjenkjender jeg ogsaa i hende — hvordan er hun dog kommen her — er hun alene bleven reddet, eller lever —

„Ja, min Plejesøster blev virkelig reddet for fire og tyve Aar siden herud for ved en Engelskmands Forlis," svarede Jørgen hurtig, idet han erindrede Kapitajnens Fortælling — og Alice stod der jo paa Navnebrædtet, som drev i Land — ja, sandelig Kapitajn Smith, der stod syet et rødt A. S. paa hendes smaa Linned.

„Aa, saa er Du jo min egen søde lille Broderdatter,"

raabte Kapitajnen i overstrømmende Glæde og omfavnede Karen, der ikke rigtig vidste, hvad hun skulde tro.

Jørgen forklarede hende Sammenhængen og hun blev naturligvis ikke mindre forbauset over saa uventet at træffe paa en nær Slægtning. — —

Hans kom sig hurtigt. Gamle Jørgen var inderlig glad over at have faaet sin Søn hjem igjen og blev stillet tilfreds med en Historie om hans Forsvinden, der, om den end ikke var ganske overensstemmende med den nøgne Sandhed, saa dog var bedre skikket for den Gamles Øre. Hans pressede stadig paa Jørgen for at faa sit kjæreste Ønske opfyldt, at se ham forenet med Karen, og Jørgen, der jo ikke var utilfreds over denne Sagernes Vending, lod det da heller ikke vente længe, før han spurgte og fik det ønskede Svar.

Hans blev sjæleglad, da Jørgen fortalte ham, at Karen var bleven hans Forlovede, meget gladere end Kapitajnen, der saa smaat havde spekuleret paa, at Karen skulde tage med ham hjem til England for at være ham en Alderdoms Støtte.

Ganske kort efter holdtes Bryllupsfesten under stor Deltagelse fra hele Egnen. hvor de To vare almindelig afholdte.

Kapitajnen blev til Højtideligheden var overstaaet og overrakte Brudeparret, foruden en kjøn lille Anvisning, en skriftlig Erklæring om, at han indsatte Alice, som han stadig kaldte Karen, til sin Universalarving.

Saa rejste han hjem og tog Hans med sig for efter Løfte at skaffe ham Skib at føre — nu Hans' største Ønske.

En Vaage.

Paany den lyse Sommertid er endt.
En nordisk Frostnat har sin Stjærne tændt,
Og paa hver Sø har Isen lagt sin Skal
Af Vintrens dunkle, brogede Krystal,
Der stivnede de lune Sommerbølger.
De lette Snefnug boltrer sig i Dans,
Mens i den nattedunkle Stjerneglans
Det faldne Blad dem over Isen følger.

Dybt under Fladen i den mørke Strøm,
Der sagte vugger sig i Vinter-Drøm;
Der svømmer Fisk, snart mellem Dybets Krat
Indhyllet i den dunkle Vinternat,
Snart oppe der, hvor Isens stærke Laage
Har lukket ude Dagens Luft og Lys
Og søger under Dødens Krampegys,
Om der endnu ej findes vil en Vaage. —

Som Fiskens Vinterliv af Lys forladt
Er ogsaa mit. En mørk Decembernat,
Kun klædt i Vintrens kolde blege Dragt,
Og Livets Islag har sig hisset lagt.
Der søger jeg om Lys, Uroens-Maage
Med Skrig mig følger paa min mørke Vej:
En stadig Higen og et Haab, om ej
En kjærlig Haand vil hugge mig en Vaage.

Holger Lerdal.

Kaproeren: „Har De Nattelogi for et Baadehold?"

Kromanden: „De er vel søvant, — jeg har et deilig stort Hyttefad!"

Forbuden Frugt.

En Cirkushistorie.

Af **Felix**. Med Illustrationer af **Axel Thiess**.

I.

I flere Dage havde der været ualmindelig Liv paa Kjøbmand Iwersens Vænge tæt udenfor den lille Provindsby.

Medens Gadedrengene stod i maabende Klynger med Hænderne i Lommen og saa til, rejste de sveddryppende Artister i Skjorteærmer den høje Mast, der skulde bære „Fernando-Cirkus'en"s store Telttag. En Arbejdsvogn kjørte ind mellem spredte Brædder og Sætstykker og kastede Bark i Manegen, medens Hamrene dundrede i Fyrreplankerne for at sammentømre de smalsædede Tilskuerbænke. Midt i Tummelen sad nogle grønklædte Orkestermedlemmer paa en Kasse og holdt Prøve, medens den store, robuste Direkteur i Kavaj og lange Støvler inspicerede og skjældte ud paa en tre-fire Sprog.

Ud paa Eftermiddagen var Cirkus rejst. Personale og Heste vare komne fra den nærmeste Provindsby, hvor man havde givet Forestilling den foregaaende Aften. De store Billeder med brogede Fremstillinger af springende Beridere og dandsende Heste klapprede mod Lærredsvæggene, medens den lange Række Petroleumslamper foran Indgangen gyngede frem og tilbage i Efteraarsblæsten.

Alle Herrer og Damer vare til Hest. I stort Karnevalsoptog drog man gjennem Gaderne med skingrende Musik i Spidsen. Piger og Karle flokkede sig i Kjølvandet, medens Læredrengene peb i Fingrene, og da den lange Kavalkade atter forsvandt i det store Cirkustelt, efterlod den en tæt Sildestime udenfor Indgangens falmede Bryslertæpper og den tykke Madam, der thronede ved sin Kasse.

Der blev fuldt Hus. For alle disse gamle Cirkusrotter

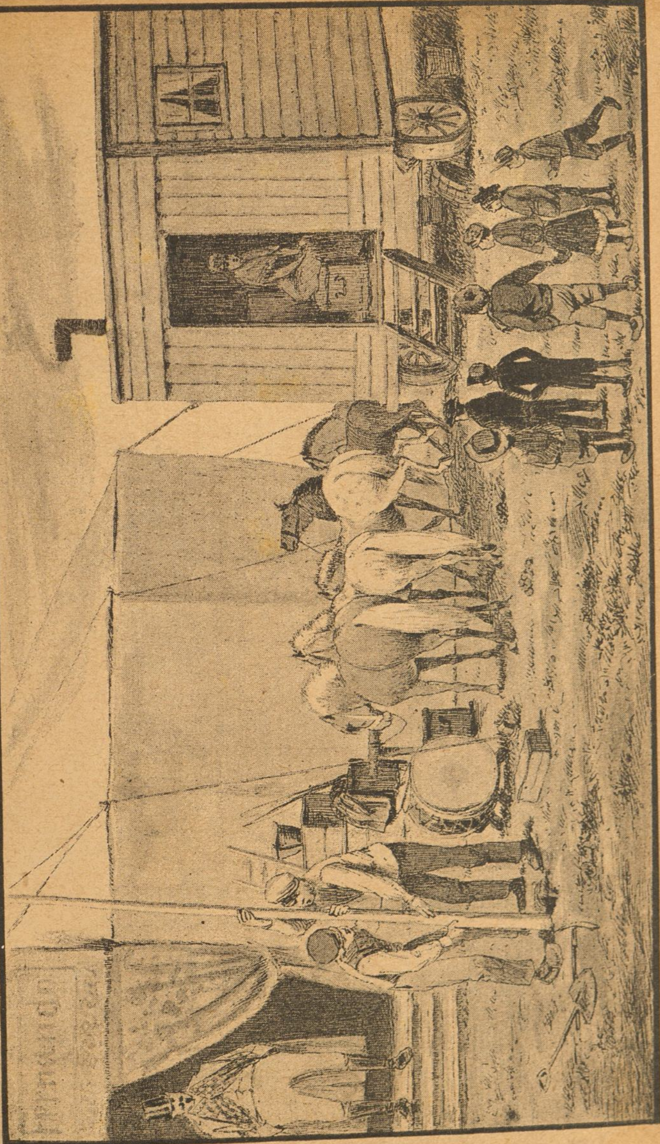
var dette en Spore til Anstrengelser, men de gik til Arbejdet med Vanens Ro.

Kun for En var Synet af denne Menneskering noget Nyt, noget Uvant, der endnu skræmmede. Det var den lille Rose, som tidligere kun havde staaet paa Plakaten med tre Stjærner og i Manegen havde gjort sine Kunststykker i Sikkerhedsline. Nu skulde hun frem for første Gang som Jokey. Hun, som tidligere var bleven hundset og slaaet, havde faaet en elegant Silkedragt, og Direktøren, som altid tidligere havde skjældt hende ud og bandet hende, saa at hun rystede over hele Kroppen, naar hun hørte hans Sporer rasle i Afstand, han havde i Middags efter Prøven taget hende under Hagen og klappet hende paa Kinden.

Hun havde faaet en lille Krog af den gamle Skolerytterske Mis Amandas Paaklædningsværelse. Der var koldt derinde, Vinden susede gjennem Sprækkerne og den dinglende Lampe udbredte kun en sparsom, osende Varme. Mis Amanda havde klædt sig paa og sminket de værste Rynker af sit furede Ansigt, der engang havde været smukt, men som havde faaet den mørke Teints tidlige Alderdom. Hun var klædt i mørkeblaa Ridedragt med høje, lakerede Støvler, Handsker og Pisk. Den lille Rose kastede fra sin Krog et beundrende Blik paa denne fyldige, alderstegne Kunstnerinde, som hun havde vænnet sig til at betragte som sin Herskerinde, og for hvis sorte Øjne hun rystede, naar de gnistrede i Raseri.

Musiken spillede op derude. Rose kastede et Blik ned ad sig selv i den blaa Silkedragt med de tætmaskede vandblaa Trikot og lave, sorte Jokeystøvler med gul Krave. Hun begyndte at faae Kvindens Jagttagelsesevne, og skjøndt hun saa ofte var bleven skjældt ud for en grim Tøs og ækel Unge, var der dog i dette Øjeblik Noget i hende, der fortalte hende, at hun var smuk. Hun krøb op paa en Stol for at kunne se sig selv i fuld Størrelse i det lille Spejl, der hang paa Væggen. Hun nikkede ind til sit andet Jeg.

I det Samme hørte hun en Lyd, der faaer enhver Artist til instinktmæssig at fare sammen, som om Frygten for

den var drukket med Modermælken. Hun kiggede gjennem det lille Glughul ud i Cirkus. Det var som om alle disse røde Ansigter lo af fuld Hals med hvide Rovdyrtænder. Paa Galleriet hyssede og peb man og skreg raa Vittigheder ned i Manegen. Mis Amandas Ansigt glødede under Sminken og hendes sorte Øjne skjød Ild som en Taters. Lad os blive fri for den gamle Heire, lød det oppe fra Staapladserne, og Raabet lønnedes med Latter og Klappen, saa Regisseuren lod ringe med Klokken som et Vink til Mis Amanda, at hun skulde gjøre sig færdig saa hurtigt som muligt.

Den lille Rose tog sit Tøj og skyndte sig ud paa Saddelpladsen.

Hesten blev trukket frem, og da hun først sad deroppe, følte hun sig sikkrere, sikker som en Sømand paa sit Dæk. Men hvor hun i dette Øjeblik hadede dette store Uhyre, som hed Publikum. Dyret blev rørt nogle Gange frem og tilbage. Nu var det hendes Tour, hun red ind paa Manegen, og da Ingen faaer hurtigere Samvittighedsnag end et Cirkuspublikum, naar det har været for strengt, modtog det hende med en Bifaldsstorm, idet hun red ind. Rose glemte Alt omkring sig. Hun havde kun Følelsen af at være mellem Venner. Hvor de dog var gode alle disse Folk.

Hun arbejdede med en Driftighed, en Ild, som hun selv aldrig før havde følt, selv det store Spring fra Brædtet op paa Hesteryggen, som hun havde været saa bange for, det gik som en Dands. Og da hun var naaet derop i et gratieust Hop og stod der og stampede med de smaa Støvler, med Pidsken paa Ryggen og den lille kulørte Hue bag af det lyse, krøllede Haar, saa jublede Folk, saa det lød som om hele Galleriet skulde falde ned.

Rose blev fremkaldt den ene Gang efter den anden, og da hun tredie Gang viste sig ved Direktørens Haand var der en Herre, som sad paa forreste Række, der rejste sig, idet hun gik tilbage, og rakte hende en Bouket.

Blodet stod hende til Kinderne, det hamrede i Tindin-

gerne, hun havde faaet den første Rus i Bifaldets søde, men farlige Vin.

Artisterne saa efter hende. De opdagede det Alle med eet Blik, de havde seet det, medens hun arbejdede, ildnet op af Jubelen, at for hende laa der en Fremtid ud over den lille Cirkus eller ogsaa vilde hun gjøre sin Direktør stor.

Rose tænkte Intet, saa Intet. Hun styrtede lige ind i

sit Paaklædningsværelse for at være alene, om det var for at lee eller græde, vidste hun ikke. I det hun stormede frem, løb hun med voldsom Kraft mod Mis Amanda.

Den udhyssede Beriderske havde siddet i indeklemt Raseri og svippet med sin Pisk afvexlende i Luften og mod de lange Ridestøvler, men der var intet Offer under Slagene, det kjølede ikke Hidsigheden. Og netop i denne Stemning hørte hun Bifaldet brage løs, stærkt, betagende, som det havde lydt i

hendes unge Dage, naar hun sprængte ind paa sin fyrige sorte Raphingst, støbt til Saddelen, i Berlins store Cirkus. Og hvem gjaldt det, den lille Rose. Hun, som hun havde seet voxe op fra Dag til Dag og derfor ikke havde mærket blev voxen, hun var nu en Blomst, næsten udviklet, og i faa Aar vilde hun være en Primadonna, Primadonna, saaledes, som hun selv engang havde været det.

Og netop i dette Øieblik, hvor Bitterheden og Skuffelsen kogte over og berøvede hende al hendes Villie, kom dette kaade, intet anende Barn stormende imod hende med Glædens Ildglød paa sine Kinder.

Hun sandsede ikke mere. Hun stødte Rose til Siden og hævede Pidsken i Vejret. Øinene bleve onde og sorte som Kul, medens det gnistrede fra deres mørke Buer. Hun lod Slagene regne svidende, svippende ned over dette næsten halvnøgne Legeme, der kun beskyttedes af det tynde Silketrikot, og som vaandende sig under Slagene sank sammen i en Krog, som en klyngende, modstandsløs Masse.

Var det Enden paa Glæden hos Øjeblikkets nylig saa henrykte Barn. Gadedrengene, som lurede ved Væggen og drømte om et frit og lystigt Liv med Pidskeknald og Pailletter derinde paa Manegen, de hørte Lyden af Slagene og fik en Fornemmelse af, at det ikke var Spøg Altsammen.

II.

Da Mis Amanda næste Dag kom paa Prøve, mødte Direktøren hende paa Saddelpladsen.

Hvad er det for Komedier, man har med Dem her. Jeg synes De er bleven for gammel til saadanne Narrestreger. De har virkelig ikke noget Publikum mere, og jeg antager, at De kan forstaa, at jeg snart er kjed af at have Dem her. Mere end Saisonen ud varer det i alle Tilfælde ikke, naar man tilmed skal have Spektakler med Dem. Nu maa der tages Hensyn til Rose, kan De forstaa det? Dermed kla-

skede han sig paa Ridestøvlerne med Pidsken og gik ind i Stalden.

Jo, Mis Amanda forstod det godt. Men hun var for stolt til, at hun vilde være i Stand til at sige hende et venligt, forsonende Ord, skjøndt hun følte, hvor brutalt, hvor dumt, hun havde opført sig.

Hun gik ind i Paaklædningsværelset og satte sig. Hendes Fortid gled forbi hende. Hun var ikke, som de fleste Andre i hendes Stand, bleven opdraget til Faget fra Barn. Hendes Forældre havde været velhavende Herregaardsfolk dernede i Bøhmen paa en af disse store Gaarde med mange Bygninger, mange Skove og Jorder, men med en Gjæld, der sluger alle Indtægter. Hun havde faaet en god Opdragelse og havde i mange Henseender en Verdensdames Væsen. Men der var Zigeunerblod i hendes Aarer, og det kunde koge, saa det tog al Samlingen fra hende. Saadan havde det været fra hendes Ungdom, da hun som en lille Vildkat og dog hele Gaardens Kjælebarn tumlede sig om mellem Bjærgene, hængende paa Hesten og ofte ridende i Drengeklæder.

En Dag gik hele Godset i Kreditorernes Gab. Hjemmet opløstes og Amanda syntes, at hun nu, trods Ulykken, var kommen i et sandt Paradis. Hendes viltre Tilbøjelighed var ikke længere under noget Aag. Hun kunde følge sin Lyst uden at ledsages paa Vejen af Bebrejdelser, snarere maatte hendes nedbøjede Fader bede hende om Overbærenhed og beundre hendes Mod, da hun drog fra Gaarde med et Par Heste som eneste Arv for at kaste sig ind i Cirkuslivet, som for hende fra Barnsben havde staaet i en ejendommelig romantisk Glands.

Den unge Adelsdame gjorde Furore rundt om i Evropa. Hun havde Ungdom, Skjønhed, Kraft og en Livsroman, hvad Under var det da, at mangen ung Mand forelskede sig i hendes kjække Skikkelse og brændende, sorte Øjne. Hun var født til at kommandere uden Modsigelse, og hun fik sin egen Cirkus, der i lang Tid gjorde store Forretninger, men Artistlivet er Knald og Fald. En Vinterrejse i Rusland gav Tab

paa Tab fra By til By med store Udgifter, og en Dag gik Cirkus samme Vej som Godserne i Bøhmen.

Efter det Knæk var hendes frejdige Mod brudt. Hun maatte atter ud paa Artistbanen, myndig og lidet vant til at rette sig efter Andre. Engagementerne bleve lavere og lavere, og nu var hun endt her hos en raa Dressør i en lille rejsende Cirkus.

Hun sad med Haanden under Kinden ved det lille Bord med Spejl og Sminkekrukke og stirrede hen for sig.

Hvad var dog det for et Liv!

Da mærkede hun i det Samme, at En nærmede sig hende bagfra og frygtsomt lagde sig ind imod hende.

— Er De vred paa mig, Frøken Amanda, det er ikke mig, der har sagt Noget til Direktøren.

Den gamle Beriderske saa forbauset op. Skjøndt hun kjendte Rose, havde hun ikke ventet at finde denne Natur hos en ung, opdukkende Primadonna.

Hun stirrede ind i hendes blaa Øjne, hvis Laag uvilkaarligt sænkede sig for det prøvende Blik. Saa drog hun sagte Rose ned mod sig og lod sin Haand glide over hendes bløde, gule Haar.

Hvad havde hun, den gamle, udslidte Beriderske, Mere at vente af Livet, var det saa ikke bedre, at hun levede det om i dette lille, elskværdige Væsens Fremtid, der vel tegnede lys i Øjeblikket, men dog truedes af saa mange Farer, hvoraf een var nok til at knuse hende.

— Skal vi To være gode Venner? sagde hun, og der var en Klang i Stemmen, som Rose aldrig havde hørt før.

— Ja, det er jo netop det, jeg saa inderlig gjerne vil, og Rose kastede sig om hendes Hals.

Fra den Dag var den gamle Skolerytterske og den lille Damejockey uadskillelige. Amanda tog sig af hendes Opdragelse ikke blot ved Vejledning i Manegen i de forskjellige Skolearter, men ogsaa ved Uddannelse af hendes i saa mange Henseender forsømte Aandsevner. Hun havde faaet Asylundervisning, havde leget omkring „Fernando“-Teltet ligesom

de mange andre Børn, der sværme om Cirkus som Møl om Lys, og da det ikke er nogen Fabel, at Direktører af den Art tager de Børn i Forbigaaende, som de mene have Talent for Genren, saa havde Hr. Fernando lagt Mærke til den lille Pige og set, at der var Stof i hende. Forældrene i den jydske Kjøbstad havde Munde nok at mætte. Der kom en Mand og lovede at tage sig af Barnet og opdrage det og give Penge ovenikjøbet. Saa gav de med et Suk og en Taare Afkald paa den lille Anna og trøstede sig med, at hun jo nu var forsørget. Som little Rose traadte hun saa ind i sin nye Verden og drog bort. Hun havde jo selv i sit Hjærtes Enfold sagt, at hun havde Lyst dertil.

Den Tid huskede hun vel næppe selv mere.

Direktøren lo med sit grove Grin:

— Det er svært, saa det er bleven hedt mellem Jer to Fruentimmer, sagde han, men som praktisk Mand var han glad ved Forholdet. Naar man rejste med en ung, indtagende Primadonna, saadan som Rose vilde blive det inden kort Tid, saa var det godt at have et Skjærmbrædt med, og Amanda kunde udmærket gaa for Moder.

Man brød op, og Rejselivet tog atter fat. Cirkus „Fernando" gjorde udmærkede Forretninger fra By til By. Den unge Mis Rose hørte snart til Artistverdenens Berømtheder. Hendes Ungdom, Skjønhed og Elegance var ligesaa stor som hendes Sikkerhed. Hun var lige alsidig som Kunstberiderske, Jokey, Dressør og Linedandserske, og hvor hun kom flokkedes Herrerne om hende, naar hun viste sig i sin smagfulde, tarvelige Dragt paa Tribunen.

Selv blev hun ved at være lige beskeden. Det laa vel ogsaa i, at hun aldrig havde Penge mellem Hænder og derfor følte sin Afhængighed. Direktøren stak det Hele i Lommen, og medens Publikum stormede til, voxede Fernando-Cirkusen sig stor og turde give sig i Lag med Hovedstæderne, hvor der var Noget at tjene. Over Hamborg og Berlin naaede man fremefter, og nu havde man installeret sig paa en af de ydre Boulevarder i Paris.

III.

Rose har rejst det hele Europa rundt. Men Intet havde hun set, Intet kjendte hun af Alt det, som vi almindelige Mennesker hige efter at lære at kjende, naar vi komme ud i fremmede Lande. Hendes Omflakken var som alle Artisters, March paa Stedet. Paa Dampskibe og i Jernbanetog blev hun ligesom Hestene og Sætstykkerne transporteret fra den ene By til den anden, og saasnart man var kommen i Orden, saa den ene Cirkus ud som den anden, og her levede man sit ensformige, anstrengende Liv. Prøve hele Formiddagen, Middag efter en kort Hvil i Hotellet og saa til Forestilling, hvor hun skulde blive hele Aftenen, til hun atter gik træt hjem henved Midnat. Saadan gik Dagen for Rose. Hun gjorde Alt vanemæssigt, ofte med en ubestemt Følelse af Lede, og Længsel mod et nyt Liv, som hun aldrig havde prøvet.

Saa skete der Noget, der berørte hende dobbelt pinligt, fordi hun forudsaa, at det i længere Tid vilde blive hende til daglige Ubehageligheder. I Cirkus fandtes en lille Italiener Gianini, en stærktbygget, undersætsig Person, der optraadte som Saltomortalerytter og Klown. Det var en raa, brutal Karakter med et ondt Blik i de mørke Øjne og en sydlandsk Hidsighed i Sindet, der ofte fik ham til, naar et af hans Kunststykker mislykkedes for ham, at pidske sin ulykkelige Hest, saa hele dens Krop gispede under Slagene, og selv de forhærdede Artister rynkede Brynene.

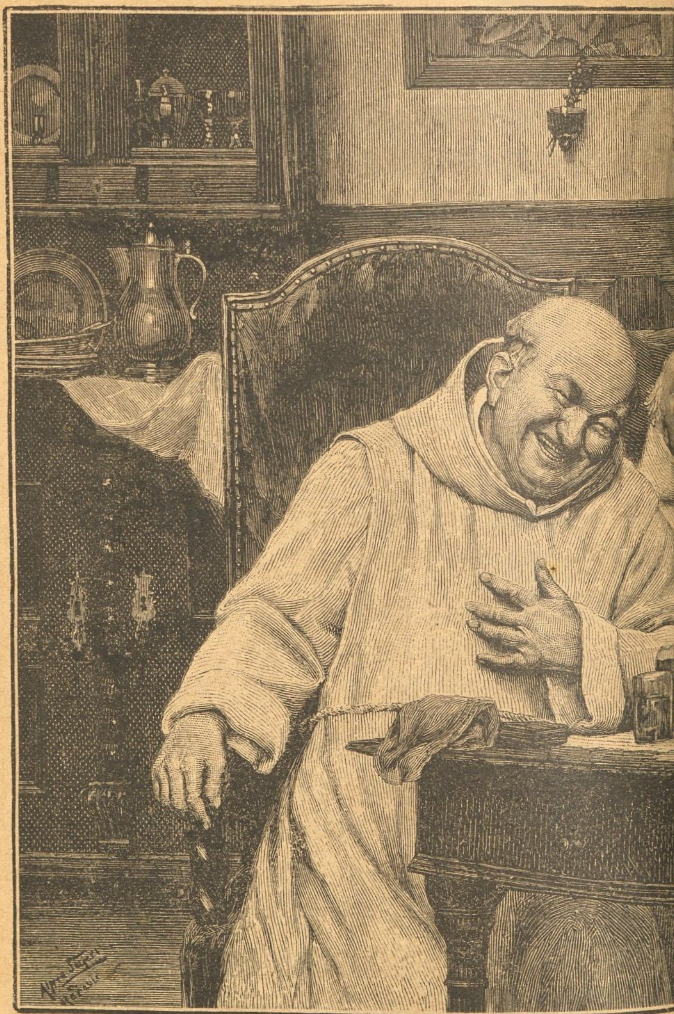
Han var bleven dødelig forelsket i Rose. Han søgte hende overalt, og hans stikkende, sorte Blik hvilede paa hende, hvergang hun vendte sig om, saa at hun ofte foer sammen for disse næsten hypnotiserende Øjne, der Intet udtrykte og dog forraadte saamegen Lidenskab. Et Par Gange havde hun vundet Mod til at vise ham tilbage, men for hver saadan Scene blev Udtrykket i det sortsmussede Ansigt mere skjult, mere uhyggeligt.

Og Sagen ængstede hende endnu mere, fordi hun var

bange for at miste sin moderlige Beskytter Amanda, der var falden i stor Unaade hos Direkteuren. Den gamle Beriderske, der fra sine Direktricedage havde et praktisk Blik, havde hurtig regnet ud, at hun og Rose vilde kunne tjene en Formue, dersom de søgte Engagement sammen ved en eller anden stor Cirkus og selv tog den Fortjeneste, som Direkteuren nu stak i sin Lomme. Hun havde derfor underhaanden forhandlet med en af Renz' Agenter, der en Aften havde overværet Forestillingen. Men Fernando var bleven rasende, da han havde opdaget Komplottet. Rose var hans Ejendom, og han svoer paa, at han nok skulde vide at faa Bugt med hendes Lyst til at rende paa egen Haand. Den fuldstændig uskyldige Rose blev nu tilmed bevogtet, som hun kunde være en Fange, thi med Rædsel tænkte Direkteuren sig Muligheden af, at hans Guldfugl en Nat vilde flyve af Buret og rømme. Rose følte sig mere og mere forladt og ulykkelig.

Pludselig en Aften, som hun red ind i Manegen, blev hun opmærksom paa en Herre, der sad paa forreste Række. Der dukkede en Erindring op i hende ved dette Ansigt, men hun kunde ikke faa fat paa den. Det var en høj, lys Mand, der stak underlig af mod alle de smaa mørke Franskmænd. Hans blaa Øjne blev ved at følge hendes Skikkelse, medens den foer rundt i Manegen, og det var, som om dette lyse, milde Blik med det næsten sværmeriske Udtryk, gjød Fred og Ro i hendes Sind, hvergang det faldt paa hende. Hun tænkte det var Aftenens Stemning, Modsætningen til Italienerens Slangeblik, der var Aarsagen og slog Sagen hen.

Næste Aften sad den lyse Kjæmpe atter paa samme Plads, næste Aften igjen og saadan gik hele fjorten Dage. Altid lyste Øjnene med den samme fugtige Glands, og der udviklede sig en Vexelvirkning mellem Rytterskens og den tavse Tilskuer, uden at den dog fandt Udtryk i kokette Øjekast og Smil. Det var en stille Forstaaelse, der yttrede sig med Midler, som Ingen kunde iagttage, men som føltes af Begge, og naar Rose om Aftenen red ind, bankede hendes Hjærte af Frygt for, at han ikke skulde være der, og naar hun saa

Ungdo

nsminder.

havde opdaget ham, fløð hele det øvrige Publikum bort for hende, og hun foer rundt, medens Pisken knaldede, som gjorde hun sine Kunster for ham alene. Men stadig anstrængte hendes Tanke sig forgjæves for at faae fat paa, hvad det var for en Begivenhed i hendes Liv, der syntes knyttet til dette Ansigt.

Direkteuren rejste bort nogle Dage. Han skulde til Bretagne og kjøbe Heste. Hele Cirkus aandede lettere. Hans sidste Ordre til sine betroede Folk, inden han rejste, var at passe godt paa Miss Rose.

Da hun om Eftermiddagen kom ned som sædvanlig til Tâble d'hôte i Hotellet og satte sig ved det lille Bord i Hjørnet, hvor Amanda, Direkteuren og hun plejede at spise, vilde hun næppe tro sine egne Øjne. Paa Hr. Fernandos Plads sad den høje, lyse Mand fra Cirkus. Hun var i overstrømmende Glæde lige ved at sige muntert Goddag, tale til ham og fortælle ham, at hun ofte havde set ham, men i det han saa op med disse dybe, blaa Øjne med det vage, bløde Udtryk, mærkede hun, at hun rødmede. Ogsaa han syntes forlegen. De spiste i Taushed, og da han var færdig rejste han sig, bukkede og gik med en næsten kejtet Bevægelse, der røbede, at han ikke var nogen Franskmand.

Rose var ved at briste i Graad. Den næste Dag gjentog den samme Scene sig, men lige paa Slutningen af Maaltidet kom den Fremmede til at støde til Frugtskaalen, som Tjeneren bød om, saa at en Pære faldt tungt ned i Roses Skjød.

— Undskyld Frøken, sagde han og rejste sig bukkende halvt op.

— Det gjør saamænd ikke Noget, jeg skulde have havt en alligevel. Jeg holder saameget af Frugt.

— Saa? sagde han og saa op. Hans Øjne traf hendes, og det var ligesom de lo hinanden i Møde, over at denne Taushed, som de Begge havde sukket efter at faae brudt, nu var sprængt.

Medens Kaffen blev serveret, kom Samtalen efterhaanden

Gang, den faldt dem pludselig saa let som om de havde kjendt hinanden i lange Tider. Tænk at de havde spildt hele Dagen igaar!

— De er ikke Franskmand, sagde Rose i Samtalens Løb.

— Nej, jeg er fra Danmark, fra en lille By, som De vist aldrig har hørt nævne.

— Hvad hedder den?

— Ribe.

Ribe, Ribe, jo det Navn erindrede Rose godt. Det var i den lille By højt mod Nord, at hun var traadt ind i Artisternes Række, det var der, hun havde havt sin egentlige Debut den Aften, da hun var bleven fremkaldt af et jublende Publikum, da hun første Gang havde faaet en Boukot. En Boukot! ja nu huskede hun det. Det var den Herre, som den Aften havde rejst sig og rakt hende den, hvis Billede i vage, ubestemte Træk havde foresvævet hende den første Aften, hun fik Øje paa den Fremmede, som nu sad ved hendes Side. Ogsaa Amanda saa op, da hun hørte den jydske Provindsby nævne. Ogsaa hos hende havde dette ene Navn fæstnet sig i Modsætning til de hundreder, som Rejsetummelen havde skyllet bort igjen, ligesaa hurtigt, som hun havde hørt dem.

Det kunde godt passe, at det havde været hans Fader, mente den fremmede, han havde altid været en lidenskabelig Cirkusven, og den Passion var gaaet i Arv til Sønnen, der næsten lignede ham i Alt baade Ydre og Indre.

De nærmeste Dage talte de ofte sammen, og disse Samtaler, som Amanda lod som hun ikke hørte, bleve mere og mere forstaalige. Han fik hendes Livshistorie at vide, at hun var født i Danmark, og at hun var træt af dette anstrængende, dette omflakkende Liv under en meningsløs Direkteurs Slavepidsk. Og hun erfarede, at han var Søn af en rig Godsejer Schmidt, der nu var død, og som havde efterladt ham som eneste Søn i en betrygget, uafhængig Existens, der tillod ham at dyrke sine Tilbøjeligheder. Han havde ingen Lyst havt til Landvæsenet. Han var Kunstner, Billedhugger, og studerede nu her i Paris.

Da Direkteuren kom tilbage fra Bretagne fik disse daglige Møder en brat Ende, han ønskede ingen Snushaner omkring sin Primadonna. Det kunde være farligt.

Hans Fraværelse havde allerede varet for længe. Hr. Fernando kom for sent til at forhindre den Kjærlighed, der allerede var tændt, fra at bryde ud i lys Lue.

IV.

Det lakkede mod Enden med Fernando-Cirkus'ens Besøg i Paris. Foraaret begyndte at komme, Træerne at knoppes paa Boulevarderne og Menneskestrømmen at gaae mod Boulogneskoven og Versailles. Direkteuren regnede ud, at der var bedre Forretninger at gjøre mod Nord, han kunde desuden ikke staa sig i Konkurrencen med „Hippodromen", naar denne Kjæmpeanstalt lukkede op med Plads til 10,000 Tilskuere. I Længden blev det ham ogsaa besværligt at passe paa sin Primadonna.

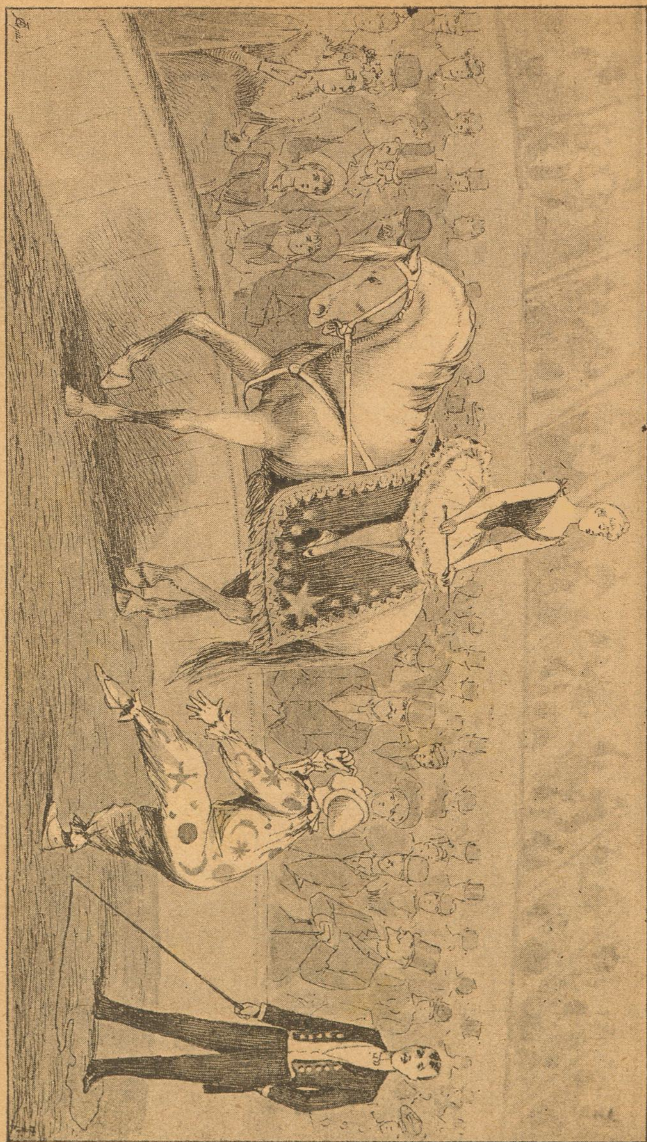
Selvfølgelig havde han med sit Falkeblik snart opdaget, hvad hele Cirkus skumlede over. Der var et Forhold mellem den høje, lyse Nordboer, der altid sad paa første Række, og Rose. Men han skulde nok vogte sin Skat, den korte Tid, der var igjen. Han bevogtede ethvert af den unge Beriderskes Skridt, satte Vagt om Aftenen udenfor det Hotel, hvor hun boede og laasede hende til Slutning inde om Natten og kom selv den næste Morgen og lukkede op. Billedhuggeren spekulerede og spekulerede paa, hvorledes han dog skulde komme til at tale blot nogle Ord med hende, som han hver Aften var saa nær, naar hun red rundt i Manegen, at han kunde rakt hende Haanden, idet hun foer forbi, og som dog var skilt fra ham ved en uoverstigelig Mur.

Italieneren blev stadig mere paatrængende. Han havde nu faaet et nyt Offer for sine hadefulde, blodsprængte Øjne, der traf Billedhuggeren som et Par Knive, hver Gang han i Manegen kastede Blikket paa ham. Naar han gjorde sine

Klown-Kunster forsøgte han ogsaa undertiden at henvende sine fornærmende Flovheder mod den Fremmede eller lade, som om han af en Fejltagelse faldt over imod ham, naar han trillede ned paa Barrierekanten. Han vidste, at han turde gjøre det for Direkteuren, og det gottede ham, naar Publikum lo; men den Fremmede sad lige støt, han var ikke saadan at fordrive.

Endelig slog Affkedens Time. Det Meste af Bagagen var allerede pakket ned. Udstyret og endel af Hestene vare i store Vogne kjørt paa Banen. Forestillingen skulde kun bestaa af Beridernumre og være ganske kort. Med Extratog vilde man om Natten gaa til Køln. Rose skulde optræde i alle sine Numre, paa Plakaterne var det med store Bogstaver bekjendtgjort, at det var hendes Benefice.

Cirkus var udsolgt til sidste Plads. Publikum jublede, Alt var i halv Opløsningstilstand. I Restaurationen kom Artisterne ind efterhaanden, som de vare færdige, i Overtøj med Taske og Plaid og drak et Glas med Venner og Bekjendte. Saddelpladsen var fuld af fremmede Folk, og Kontrolleurerne, der havde afleveret deres Uniforme, vare magtesløse. Galleriet svælgede rigtig i disse opløste Tilstande, det hujede, jublede og raabte, medens Klownerne bleve mere og mere kaade. Miss Rose var optraadt som Jokey, Linedanserske og Skolerytterske. Hun havde faaet Masser af Bouketter og store Laurbærkrandse. Nu red hun ud for sidste Gang. Hun var i Kunstrytterskekostume i kort Kjole med rødt udskaaret Silkeliv. Ogsaa hun var ildnet op af Bifaldet og stod saa sikker og sejrsbevidst paa Hesten; men der var alligevel Noget træt og slapt ved Trækkene, der viste, at denne tilsyneladende Friskhed kun var Øjeblikkets Rus. Italieneren, som hun i Aftenens Tummel vanskeligere end nogensinde kunde værge sig imod, havde lige været ualmindelig paatrængende inde paa Saddelpladsen. Nu gik han som Klown i Manegen og hylede under Galleriets Latter, medens Hesten gik rundt i rolig Pasgang for at Rose, der sad med Benene over Kors paa den brede Beriddersaddel, kunde hvile sig lidt.

Hun saa ud paa Publikum og hendes Øjne fangede Billedhuggerens med et ømt, melankolsk Blik. Skulde de da ikke faa sagt hinanden Farvel, skulde . . . i det samme fløj Gianini med et Vræl op paa Bagen af Hesten, lod sin Haand glide fra hendes Hals ned over hele Kroppen og ud over Benene. Han puttede Fingrene i Munden, som om han smagte paa Noget sødt og klappede sig paa Maven. Det havde han og andre Klowner gjort mange Gange, men aldrig havde hun følt Berøringen som iaften, det var som havde han strøget hende med gloende Jern. Det blussede op i hendes ellers saa fredsommelige Karakter, og idet hun hævede Pidsken, drev hun ham et Slag hen over det grinende Ansigt med en Kraft, saa det snurrede hende i Haanden. Med et Klask slog han Hænderne sammen og lod sig falde og hinkede saa ud, som om han var saaret, medens Galleriet jublede. Men da han atter kom ind, opdagede Billedhuggeren en Stribe saa ildnende rød som et aabent Saar under den tykke Sminke.

Ridtet begyndte igjen. Rose jagede afsted gjennem de silkepapirfyldte Tøndebaand. Vildere og vildere gik det, og for tredivte, fyrretyvende Gang sprang hun igjennem for at lade sig falde ned paa Knæerne. Saa skingrede pludselig et hvinende Skrig fra Galleriet, med stirrende, spændte Blikke lænede Folk sig frem. Idet Rose var ud for Italieneren holdt han Tøndebaandet for højt, saaat hendes Fødder stødte imod det, med Magt vred han det imod hende, saaat hendes Legeme standsede, og Hesten fløj væk under hende. Hun styrtede ud i Rummet med en voldsom Kraft, som om hun skulde knuses. Ikke en Lyd hørtes i Cirkus, hvert Blik blev stirrende stift. Da fløj der op fra en af Bænkene en mægtig, lys Kjæmpeskikkelse og udbredte fangende Armene mod den Faldende. Med et Skrig sank hun lige i hans aabne Favn. Han stod et Øjeblik betaget og trykkede denne slanke, smidige Skikkelse ind til sig. Deres Øjne mødtes i et eneste Blik. Saa satte han hende forsigtig ned, men idet hun forsøgte at støtte paa Benet blev hun ligbleg og sank mat med lukkede Øjne ned

paa Manegen. Hun havde i Faldet knækket den ene Fod paa Barrieren.

Under Tumult brød Publikum op. Alt var Forvirring. Journalisterne bestormede Direkteuren, der var saa nervøs, at han næppe kunde tale. Den robuste Mand var nær ved at græde. Et Par Læger løftede Rose, der var besvimet, op paa en Baare, der blev telefoneret efter en Sygevogn, og Fernando-Cirkus'ens fejrede Primadonna, Aftenens nylig straalende Beneficiantinde, kjørtes paa Hospitalet som Invalid.

* * *

Det gik kun langsomt fremad med Roses Helbredelse. Medens Foraarssolen skinnede derude, maatte hun, hvis Legeme fordrede saa megen Motion, ligge ganske stille i det lille Sygeværelse, hvis eneste Prydelse var det store Krucifix over Sengen. Men hun fandt sig taalmodig i sin Skjæbe, og blev snart de sortklædte Nonners Yndling, skjøndt de i Begyndelsen havde skjævet til dette Verdens Barn.

Billedhuggeren kom hver Dag og saa til hende. Der var ingen Andre, som besøgte den Syge, saa hvorfor skulde man nægte ham Adgang, det var vel en Broder eller anden Paarørende. I Timevis kunde han sidde ved hendes Leje. Han vakte hendes Interesse, gav hende Bøger at læse, talte med hende om Meget, som hun aldrig før havde tænkt over, og Alt, som han kom til nærmere at kjende denne barnlige, elskværdige Karakter, kom han til at holde af Rose i anden og dybere Forstand end før, da det kun var hendes ydre Skikkelse, der havde henrevet ham.

Men hos den lille Beriderske vakte denne Kjærlighed Bekymring. Var det andet og mere end Hengivenhed, han nærede for hende? En Dag vilde han sige hende Farvel og forlade hende, medens hun atter kastedes ud i det Liv, som han mere og mere berøvede hende Lysten til, og vilde hun overhovedet nogensinde blive saa rask igjen, at hun kunde

optræde. Det vilde i alle Tilfælde koste mange Anstrengelser, mange haarde Prøver og uendeligt Slid.

Direkteuren lod daglig høre telegrafisk til hendes Befindende. Men efterhaanden hørte Forespørgslerne op. Lægerne havde meddelt ham, at selv om Miss Roses Ben ikke vilde blive stift, saa vilde det ikke mere faae sin tidligere Elastisitet tilbage. Fra den Dag var hans Interesse kjølnet. Han sendte ikke mere Penge, men Billedhuggeren betalte, uden at Rose fik Noget at vide derom.

En Dag ud paa Sommeren skulde Patienten første Gang op. Hun støttede besværlig paa Benet, medens hun haltede afsted ved et Par Stokke. Saa spurgte hun indtrængende Lægen, og han sagde hende den rene Sandhed.

Da Billedhuggeren den Dag kom, sad hun meget nedslaaet ved Vinduet. Da han havde talt lidt med hende, forstod han, hvad der var i Vejen.

— Hvad skal jeg nu tage mig til? Det bliver en vanskelig Tid, sagde Rose, men det gaar vel nok.

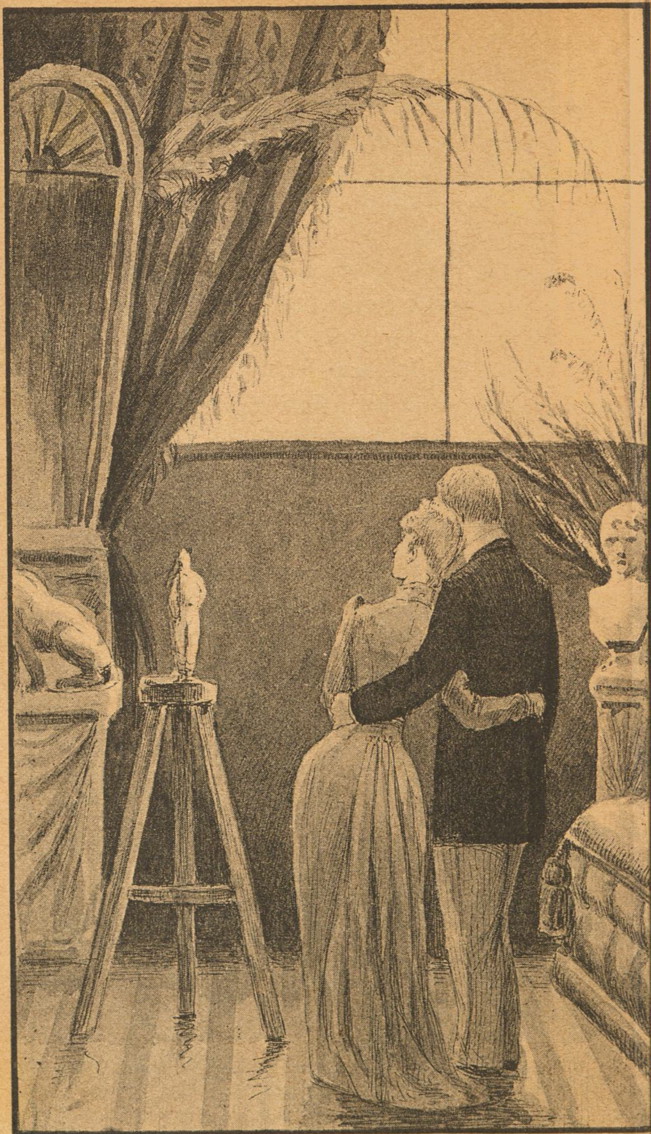
— Vist saa, svarede Billedhuggeren, det gaaer nok. Jeg ser alt saa lyst idag. Jeg har arbejdet hele Formiddagen. Det er min Kjærestes Portrait, det vil sige hende, som jeg haaber skal blive min Kjæreste, dersom hun vil have mig. Alt Blodet forlod Roses Kinder, saa var altsaa Haabet forbi. Det havde kun været Interesse, Hengivenhed hos det store, godmodige Menneske for den lille forladte Skabning. Billedhuggeren iagttog hendes Sindsbevægelse og kunde ikke lade være at smile.

Der blev ikke talt meget den Dag, og saaledes gik det ogsaa de følgende.

Rose var nu helt rask og skulde første Gang ud. Billedhuggeren kom og hentede og rakte hende en Bouket. Saa fulgtes de ad ned over de tætfyldte, muntre Boulevarder, han var straalende glad. Hun var mere stille.

— Inden vi skilles, og De drager bort igjen, skal De se mit Atelier, sagde han saa pludselig.

Ordene stak Rose i Hjærtet, hun nikkede blot. De bøiede

ind i en Sidegade op mod Mont-Martre, og gik over en Gaard ud i en Have, hvor der laa en lang, smal Bygning. Han aabnede for hende, og hun traadte ind i et Atelier med Masser af Bouketter, Portierer og Figurer. Hun saa sig nysgjærrig om i disse Omgivelser. Midt paa Gulvet stod en Kavalet med en tildækket Gjenstand.

Da hun havde sat sig ned, saa han længe paa hende og sagde saa pludselig:

— Tror De hun vil have mig?

— Hvem?

Han tog med rask Tag Klædet af den tilhyllede Gjenstand. Der stod en lille Jockey med Huen bag af Nakken paa det rige, bølgende Haar, med smaa Støvler og skul drende Pidsk.

Hun sprang i et Sæt op. Deres Øjne mødtes, og han drog hende ind til sig ligesom den Aften i Cirkus, da Lykken kastede hende i hans Favn som Appelsinen i Alladins Turban.

— Tror Du hun vil? Hun bøjede Hovedet ind mod hans Bryst. Han blev pludselig alvorlig. Han tog en kort Hammer, der laa paa Kavaletten, og inden Rose forstod, hvad der gik for sig, havde han splintret Figuren, saa at Stykkerne fløj hen over Gulvet.

— Men Gud, hvor kunde Du nænne det?

— Havde Du sagt nej, saa skulde den have staaet her som et Erindringstegn paa mine lykkeligste Minders Grav. Men nu, nu ejer jeg Originalen selv, mod Naturen er Kunsten kun Tomhed, nu behøver jeg ikke min Fantasies Billede. Fortiden skal være glemt, hele vor Lykke hører Fremtiden til.

Et Blad af „Soldatens glade Liv“.

Røde Anders.

En Fortælling af B. Røse.

I Begyndelsen af Septemper 1819 herskede der i Kjøbenhavn en Ophidselse, der fuldstændig forstyrrede det daglige Livs ellers saa rolige Gang. Paa Østergade, allerede den Gang Stadens Hovedgade, kunde man se Folk gaa omkring med Ængstelse og Nysgjerrighed prægede i deres Ansigter. Velagtede Borgermænd stak Hovederne sammen og talte hviskende med hinanden, men de spredtes, saa snart en af Ordenens Haandhævere nærmede sig, thi det var ved Opslag paa Gadehjørnerne forbudt Borgerne at samles i Grupper. Flere

Steder i Gaden saas Huse med tillaasede Gadedøre og splintrede Ruder, bag hvilke nu og da et blegt, forskræmt Ansigt af den let kjendelige, jødiske Type viste sig for ved den mindste Larm hastig at forsvinde igjen. Og naar det var bleven mørkt om Aftenen, hvem vilde saa have gjenkjendt det fredelige „Kongens Kjøbenhavn“? Hujende Pøbelskarer drog gjennem Gaderne, bevæbnede med Sten, raadne Æbler og andet lignende, og det stadig gjentagne Krampraab: „Hæp, hæp, hæp!“ viste tilstrækkelig tydelig, for hvem dette Kasteskyts var bestemt. Udenfor Jødernes Huse standsede Hoben, og under Jubel og Smædesange knustes Ruderne med en Hagl af disse lidet ridderlige Vaaben. — Politiet stod magtesløst over for Optøjerne, Politimesteren, Hvidberg, var ikke Mand for at magte Forholdene i den berygtede „Jødefejdes“ Dage. — Skjønt der var givet stræng Ordre til, at alle Husfædre skulde holde „deres Børn og Tjenestefolk, samt Svende og Drenge“ hjemme efter Kl. 8 Aften, saa dannedes dog en væsentlig Del af de tilfældig sammenløbne Hobe netop af Haandværkssvende og Lærlinge, hvis unge Blod den almindelige Ophidselse bragte til at koge over. De færreste af disse Oprørere havde vel nogen klar Forestilling om, hvad de vilde, de handlede mere af drengeagtig Kaadhed end af virkeligt Had til Jøderne. Liden Alvor laa der gjemt bag disse Optøjer, som ogsaa snart døde hen uden at efterlade sig blivende Følger — for andre end de af Deltagerne, der blev grebne paa færsk Gjærning, disse blev dømte — og dømte strængt — af en Commission, der var nedsat i Anledning af Optøjerne.

Tirsdagen den 7. September naaede Tumulterne deres Højdepunkt. En larmende Skare drog ned gennem Østergade, Brosten, Murbrokker, Kartofler, Træstumper, raadne Æbler, alt, hvad til Kasteskyts tjene kunde, fór gjennem Luften; i alt 13 Huse var Gjenstand for Folkehobens Hærværk; Hyl, Smædesange, Forbandelser, Rudernes Klirren og Stenenes dumpe Fald paa Trægulvet indenfor blandede sig til en uharmonisk Helvedeslarm, der kunde høres i lang Afstand. Politiet blev drevet tilbage med Stokkeslag og Stenkast, hvor det saa

ledes alvorlige Hindringer end dem, de i deres Lykkerus saa paa deres rosenstrøede Vej. Hvad skulde vel forstyrre deres Lykke? den unge Mand havde jo de bedste Udsigter.

En Dag mødte han da i stiveste Puds hos Toldforvalteren for at anholde om Gerdas Haand, — Hjærtet havde han allerede. Men han fik en lige saa ublid som uventet Modtagelse. Gode Udsigter? Toldforvalteren brød sig Pokker om gode Udsigter, han skulde lære saadan en ung Spyttegjøg at komme til ham med gode Udsigter, han skulde . . . Kort sagt, han smed Frieren ned ad Trapperne, saa den stakkels cand. jur. maatte rejse hjem med uforrettet Sag, knuste Forhaabninger og en Flænge i de nye Permissioner.

Men Enden var ikke endda. Gerda Blom var saa meget sin Faders Datter, at hun ikke strax tabte sit Maal af Sigte. Kunde hun ikke tage sin Hjærtenskjær og aabenlyst gaa ned ad Skovbys Gader med ham, saa kunde hun sætte sig i Forbindelse med ham ad skjulte Veje, — og det gjorde hun. Herved indtraf det mærkelige Tilfælde, at Toldforvalterens Datter henvendte sig til Smugleren Røde Anders om Hjælp i sin Nød. Hun havde funden den rette Mand; thi Anders gjemte et varmt Hjærte bag sit skumle Ydre og det var et forslagent og kjækt Hoved, der skjulte sig i den røde Hue. Fra nu af hørte smaa, rosenrøde, sødhedsduftende Billetter til det Gods, Røde Anders hyppigst smuglede til og fra Skovby.

Paa den Tid var Toldforvalteren særlig heldig i sin Jagt efter Smuglerne, det lykkedes ham flere Gange at konfiskere rige Ladninger, som skulde have været unddragne hans gridske Blik. Stor blev Forbitrelsen i Skovby, da det opdagedes, at dette usædvanlige Held skyldtes lumpent Forræderi: den halvgamle Kjøbmand Bodilsen, som før havde været blandt Byens ihærdigste Smuglere, havde aabenbaret for Toldforvalteren alle de Smuthuller og Snigveje, han kjendte. — Røde Anders blev dog aldrig greben, han havde aldrig indladt sig i Kammeratskab med andre Smuglere, altid var han gaaet sine egne Veje, og særlig havde han aldrig villet have med Bodilsen at bestille. —

En Dag, da Anders sad i sit lille Værelse, lød der en svag Banken paa Døren. Han gjemte hurtig den Pistol, han sad og pudsede paa, i Sengehalmen og lukkede op for en

slank, tilhyllet Skikkelse, der sagte sneg sig ind til ham. „Naa, lille Jomfru!" sagde han venligt, „er der et lille Brev idag?"

„Aa, Anders, Anders! det er ude med mig," klagede Jomfru Gerda, for hende var det naturligvis.

„Kors bevars, Jomfru! hvad er der nu løs? hun plejer da ellers ikke van at hænge med Næbet."

„Aa, jeg er saa usigelig ulykkelig, Anders! ak, mit arme Hjærte!" sukkede Jomfruen.

„Tøv lidt, og lad mig faa Lys paa Møllen, saa jeg kan se hendes velsignede lille Ansigt, og lad os saa snakke om det, bitte Jomfru! Saa, saa, græd ikke, sølle Barn!"

Men Gerda græd, som var hun pisket, baade mens Anders fik slaaet Ild og tændt Tællepraasen, og mens hun senere fortalte, at hendes Fader havde sagt til hende, at om et Fjærdingaar skulde hun giftes med Kjøbmand Bodilsen. Men jeg vil ikke gifte ham, Anders, jeg vil ikke!" Og frem af det forgrædte Ansigt lyste et Par trodsige, men raadvilde Øjne.

Anders stod og gned sig om Hagen, mens Jomfru Blom fortalte, og der gik sære Følelser gjennem hans forkuede Sjæl. — Fra først af havde de Elskendes Brevverling kun været ham en Forretningssag; men da den søde, unge Pige Gang efter Gang kom til ham og betroede hele sit Hjærtes Lykke i hans grove Hænder, da han saa hendes Taarer og Fortvivlelse, naar en Sky formørkede hendes Kjærligheds Himmel, og hendes rørende Glæde, naar han bragte en mundtlig Hilsen eller et længselsfuldt ventet Brev, — saa kom Følelser tilorde i hans Bryst, som Livets ublide Kaar saa længe havde kuet ned hos ham. Han længtes efter hendes hemmelige Besøg, var undselig, naar hun kom, ærgerlig paa sig selv, naar hun var gaaet, kort sagt, han fik hende kjær med en stor uegennyttig Kjærlighed. Aldrig kunde det være faldet ham ind, at denne fine, elskelige Skabning skulde komme til at staa ham nærmere end nu, aldrig var der en Følelse af Tanke eller Begjær hos ham, — men nu blev han greben

Parti fra Bornholm: Ved Klovbækkens Udløb i Havet.

af Skinsyge mod „denne modige Pengepuger", der for nedrige Tjenester havde kjøbt hende, kjøbt hans velsignede lille Jomfru Gerda.

Da han nu saa hende sidde der paa Kanten af den tarvelige Seng, saa hende opløst i Graad og fortvivlet over at se sig selv gaa sin Moders triste Skjæbne imøde, saa følte han, at han havde Kraft og Vilje til at frelse hende fra Undergangen, og denne Følelse gav ham Mod og Frejdighed, til at gøre, hvad han aldrig før havde vovet: han satte sig ved Siden af hende, tog hendes Haand og klappede den og talte mildt og beroligende til hende, som man taler til et forskræmt Barn: „Nu maa Jomfruen ikke græde, men være ved frisk Mod! saa længe vi ikke taber Modet, har vi ingen Ting tabt. Se, nu tager jeg snart over og snakker med hendes Kjæreste, og saa klarer vi nok den Sag, skal hun se! Pokker tage ved Røde Anders, om han ikke klarer det for sin egen velsignede lille Jomfru!" Og overvældet af sine Følelser trykkede han hendes Haand saa haardt, at alene Smerten bortledede hendes Tanker fra hendes Hjærtesorg.

„Aa, tror Anders, der er noget at gjøre?" spurgte hun, og saa op paa ham med et hjælpeløst, bedende Blik. „Vil du hjælpe mig, Anders?"

„Ja, saa sandt vil jeg saa, bitte Jomfru! bare frisk Mod!"

„Aa, Tak, Anders, Tak!" sagde hun med et mat Smil og lænede sit trætte, forgrædte Hoved op til hans Skulder. „Du er den eneste, jeg har at stole paa — næst Vorherre!" føjede hun ængstelig til. — Det var det skjønneste Øjeblik i Røde Anders' hele triste Tilværelse, da han bøjede sig ned og kyssede hendes blonde Haar. —

En 8 Dages Tid senere kom Kjøbmand Bodilsen styrtende ind til Toldforvalteren paa Kontoret. Det var nær Solnedgang en mild Augustaften. Aandeløs fortalte han, at han kom nede fra Stranden, og der havde han set Jomfru Gerda gaa ombord i Røde Anders' Jolle og sejle ud af Havnen. Han havde raabt dem an og spurgt, hvorhen

Rejsen gjaldt, men Røde Anders, denne uforskammede Karl, havde kun svaret ham: „Hvad rager det dig, din gamle, giftesyge Abekat!"

Faa Minutter efter sad Toldforvalteren og Kjøbmanden i en Baad, som for Sejl og Aarer af al Kraft styrede efter Flygtningen. Thi at Gerda var flygtet stod dem strax klart. Til Held for dem lagde Vinden sig, og da de var fire Mand i Toldforvalterens Baad, mens Anders var ene om at ro, havde de grundet Haab om at indhente ham. Stor var derfor deres Forbauselse, da de saa Anders ganske rolig komme roende imod dem — ene i Baaden.

„Din Helvedes Skurk!" raabte Toldforvalteren, „hvor har du gjort af min Datter?"

Anders hvilede paa Aarerne og svarede langsomt og sindig: „Af Forvalterens Datter? — Med Forlov, hvem kalder ellers Forvalteren for en Skurk?"

Toldforvalteren skummede af Raseri: „Er du ikke en Skurk, din Kjæltring! bortfører du ikke ærlige Folks Børn?"

Anders plaskede ligegyldig i Vandet med Aaren: „Ærlige Folks Børn? ja saa, ærlige Folk? jeg troede ellers, at Forvalteren hørte til Posekiggerne, og de Folk . . . naa, god Kvæld, Forvalter!"

„Din Himmelhund, din Gabdieb! sig mig, hvor min Datter er, eller . . .

„Nu vil jeg sige ham noget," begyndte Røde Anders, men Toldforvalteren afbrød ham.

„Hvem siger du „ham" til, din Kanalje?"

„Til ham!" svarede Anders med stor Ro. „Jeg vil blot vare ham ad, at han vogter paa sin Mund og ikke bruger Ukvemsord mod en skikkelig Mand i sit lovlige Ærende. Jeg har Vidner paa hans Mund . . ."

„Lovlige Ærende? saa det kalder du lovligt Ærende at rende af By med Godtfolks Døtre? Sig frem, hvor hun er, eller jeg skyder dig ned paa Stedet, din Hallunk!" I det samme trak han en af sine Pistoler frem af Frakkelommen.

„Naa saa Forvalteren vil lege med Skydegevær?" sagde

Anders med et svedent Smil. „Med Forlov — Forvalteren er vel sikker paa, at den er ladt?"

„Ja, Gud er jeg sikker!" vrissede den vrede Embedsmand.

„Han skulde dog lige godt se efter for en Sikkerheds Skyld. Det skader aldrig at se sig for itide, — det skulde han have gjort med sin Datter, saa . . ."

Her blev han afbrudt ved et Udraab af Toldforvalteren, der forbløffet havde efterset Pistolen. „Ladningen er Drollen splide mig pillet ud! dit formalede Asen!" hylede han og Blodet foer ham til Hovedet, saa han saa ud, som skulde han sprænges.

„Kanske Forvalteren vil laane denne hersens?" sagde Røde Anders ganske rolig og pegede paa ham med Løbet af sin gamle Rytterpistol, som han havde raget frem under Agtertoften. „Den er ladt," tilføjede han beroligende.

Nu blandede Kjøbmand Bodilsen sig i Striden. Sagtmodig formanede han „lille Anders" til ikke at forivre sig. Nu skulde lille Anders være rar og hjælpe dem at finde den flygtede, saa skulde alt være glemt, og han skulde faa 50 Rigsdaler oven i Kjøbet.

„Naa, saa Forvalteren vil have fat i sin Datterlil?" sagde Anders og gned sit Knæ, som han havde for Vane, naar han tænkte over noget. „Med Forlov, var det 50 Daler, Kjøbmand Bodilsen sagde?"

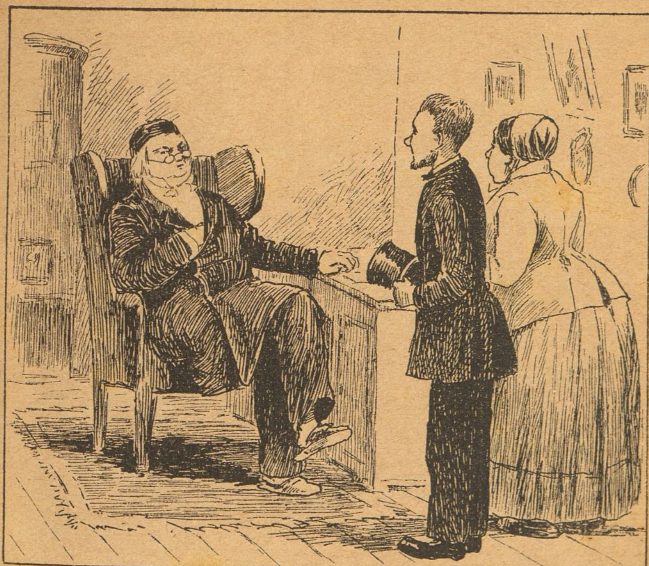
„Javel, lille Anders!" bekræftede denne. „Det er svært mange Penge, ikke sandt? Tænk sig nu om; lille Anders har vist set Jomfruen gaa iland et eller andet Sted her omkring, ikke sandt, lille Anders?"

„Nu, Kjøbmand Bodilsen siger det, saa synes jeg mare ogsaa, jeg kan mindes, at jeg har set hende Jomfru, Blom, et Steds ikvæld, ja Mænd gjør jeg saa . . . Men det er vel sikkert med de 100 Daler, — var det ikke 100 Daler, Kjøbmand Bodilsen sagde?"

Bodilsen vred sig jo nok ved det, men lovede tilsidst de 100 Daler, — han kunde altid snyde ham bagefter, tænkte han.

„Ja, ja," saa skal jeg vise Forvalteren og Kjøbmand

Humoristisk.

Præsten: „Husk nu ogsaa paa, at Giftermaalet medfører Pligter, — Hustruen skal forlade Fader og Moder og følge sin Mand overalt . . ."

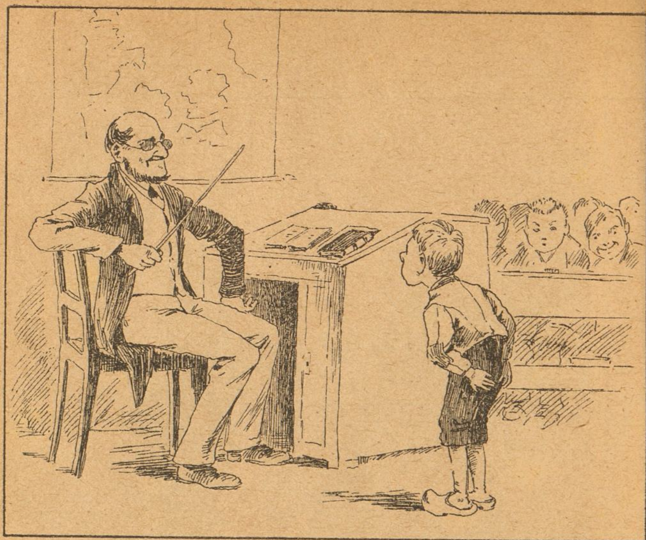
Konen: „Ka' det inte ændres lidt, — je ska' sie Pastoren, min Mand er — Landpostbud."

Fine Høns.

En Bondekone kom en Dag forbi en Villa, der var beboet af Landliggere fra Kjøbstaden. Da hun blev opmærksom paa, at der i Haven var indrettet et udmærket Hønseri, gik hun nærmere til Gitteret for at se bedre. Husets Frue var netop ude at fodre, og da Bondekonen ser hende, siger hun:

„Det var da nogle dejlige Høns Fruen der har, — de lægger vist mange Æg?"

„Mine Høns, svarede Fruen, behøver aldeles ikke at lægge Æg, de lægger kun Æg for deres Fornøjelse.

Læreren: „Idag skal Du nu slippe for Klø, da det er min Fødselsdag, men imorgen . . ."

Drengen: „Hr. Lerer, maa jeg ikke hellere faa Klø idag?"

Læreren: „Hvorfor det?"

Drengen: „For imorgen er det min Fødselsdag."

En god Handel.

Fuglehandleren: „De skulde virkelig kjøbe den Papegøje."

Kundeu: „Jamen, den kan jo ikke tale."

Fuglehandleren: „Nej, tale kan den ganske vist ikke, men den forstaar allerede Alt, hvad man siger."

Ikke længere.

En Kondukteur affordrede en Passager sin Billet.

„Jeg har Ingen," svarede han.

„Har De Ingen, hvor tør De vove at kjøre paa Jernbanen uden Billet, paa den næste Station, vi holder ved, har De øjeblikkelig at staa ud."

„Ja, det kan De tro, jeg skal," svarede den gemytlige Passager, for jeg skal nemlig ikke længere."

Albuerne.

Et Eventyr af **Camillus.**

Storken stod oppe i sin Rede paa det gamle Bondehus; den saa meget anstrengt ud, men den havde ogsaa haft et svært Stykke Arbejde den Morgen. Den havde nemlig bragt to smaa Drenge til Folkene, som boede i Huset. Det var nu ikke imod alle, at den var saa gavmild; Naboens Kone maatte forleden Dag nøjes med en Pige, men med dens egne Husfæller var det en anden Sag. Den havde bygget paa Husets Tag i mange Aar, og Ejeren havde aldrig forlangt nogen Husleje af den, saa den ene Tjeneste var jo den anden værd.

Nede i den tarvelige Stue laa de to nyankomne i Vuggen. Den ene var tyk og stor, den anden mager og lille. Den store laa med sit brede, runde Ansigt og fyldte det meste af Vuggen, medens den lille med sit underlig gammelagtige, furede og rynkede Ansigt laa trykket helt op til den ene Side. Ingen skulde se paa dem, at de vare Tvillingbrødre, og Konen, som gav dem Sukkervand, havde ogsaa en højst forskjellig Mening om dem. Den store, som begjærlig slubrede Sukkervand i sig, skulde nok blive til noget, medens den lille, hvis Mund hun næppe kunde faa aabnet, var en Stakkel, for hvem det havde været bedre, at han aldrig var bleven født.

Og denne Mening forandredes ikke, da de bleve større. Naar de senere laa paa deres Moders Skjød for at die hende, var den store, som blev kaldt Hans, færdig med sin Part, førend den lille, som hed Jens, havde faaet begyndt. Hans forstod da at anbringe sin lille Albu i Jens's Side, saa denne gav sig til at skrige, hvorpaa han skyndte sig at bemægtige sig hans Part. Og hans Fader og Moder beun-

brede ham: „Med saadanne Evner skal han nok komme frem i Verden". Naboer, Venner og Bekjendte, som ikke kjendte hans sjældne Evner, bedømte Børnene efter deres Vægt og mente, at deres Udsigter for Fremtiden stod i Forhold til, hvormange Pund hver især repræsenterede.

Aarene gik. Hans vedblev at være den store, tykke og stærke, medens Jens var den lille, spinkle og svage. Men Hans havde ogsaa altid taget Broderparten, for Albuerne vare stedse parate, saa, hvis Jens ikke godvillig vilde afstaa, det han havde faaet, plejede et Par kraftige Stød af Hans's Albuer at bringe ham paa andre Tanker. Og i Skolen havde Hans ved Hjælp af sine Albuer og sin lille Broders Dygtighed arbejdet sig op fra den nederste Plads til den øverste. Jens regnede hans Stykker, hviskede ham i Øret, hvad han ikke vidste, og til Tak for alt dette fik han kun Albustød, navnlig hvis han prøvede paa over for Læreren at være klogere end Hans.

Jens kunde ikke blive andet end Skrædder, for det vilde hans Fader have, og saa fandt han sig i det. Hans skulde være noget stort; og da han saa godt havde kunnet banke de andre Drenge, saa skulde han være Soldat; det vilde ikke med hans Dygtighed vare længe, inden han kunde blive General.

Og Hans blev Soldat; men det smagte ham ikke, og det gik ham kun daarlig; thi han havde ikke Jens, som kunde gjøre Geværgrebene for ham og hviske ham i Øret ved „Læsningen". Han tænkte allerede paa at løbe sin Vej, men saa kom Krigen.

Det var noget for Hans. Naar han viste sig med sin store, brede Skikkelse, vilde Fjenderne straks flygte, og han vilde vinde en let Sejr over dem og høste Guld og Ære.

Men det gik ikke, som Hans havde tænkt sig. Fjenderne kunde ikke se ham og derfor heller ikke blive bange for ham og løbe deres Vej. Hans saa Krudtrøgen og hørte Kuglerne suse i Luften, det var helt uhyggeligt. Nogle af hans Kammerater vare allerede faldne; saadan at lade sig skyde

helt ihjel af en Smule Bly havde han dog ikke Lyst til; havde det endda gaaet løs med Albuerne, saa kunde Hans have været med, men dette var for galt, — og Hans skjulte sig i en Grøft under en stor Tjørnebusk. Der laa han godt gjemt, og ingen havde set ham. Hans Kammerater drog længere fremad, saa der blev mere stille, hvor han laa, men Kampbulderet hørte han i lang Afstand. Saa fik han Mod til at stikke Hovedet frem, hvorved han opdagede at Fjenderne flygtede, alt hvad de kunde, medens hans Landsmænd forfulgte dem. Enkelte begyndte allerede at vende tilbage, men, naar de nærmede sig Hans, skjulte han sig i Grøften. Efter nogen Tids Forløb saa han en Soldat, der kom bærende med en af Fjendens Faner, som han havde erobret. Hans kravlede frem af Grøften og spurgte ham, hvor han havde faaet den fra, og følte beundrende paa det tykke Silketøj.

„Det er en smuk Fane", sagde han.

„Smuk!" sagde den anden, „det har jeg aldrig hørt nogen sige om Fjendens Fane."

„Den er da kjønnere end vores", mente Hans; „men", vedblev han, „du kunde gjerne give mig den der."

„Vil du have en af Fjendens Faner, saa kan du selv skaffe dig en", sagde Soldaten.

Det kan jeg vel ogsaa", sagde Hans, og i det samme gav han Soldaten et voldsomt Stød i Siden, saa han styrtede stønnende om paa Jorden med et Par brækkede Ribben. Nu tog Hans Fanen og sagde, idet han løb bort:

„Du kan se, at jeg fulgte dit Raad og skaffede mig en selv."

Noget efter mødte Hans sine Kammerater, som vendte tilbage fra Slaget. De bleve meget forbavsede ved at se ham, for de troede, at han var falden.

Men Hans kunde forklare dem, at han havde været saa langt forud for de andre, saa de slet ikke havde set ham; han havde myrdet Fjender i Mængde, og overalt, hvor han var kommen frem, var Fjenden flygtet. Han kunde have

taget over et Dusin Faner, men han havde tænkt mere paa, at Slaget kunde faa et heldigt Udfald end paa egen Ære, derfor havde han nøjedes med den ene Fane.

I Anledning af den sejrende Hærs Hjemkomst var der stor Stads. Hele Hæren drog forbi Kongens Slot, fra hvis Altan Kongen og den unge, smukke Prinsesse tilviftede Tropperne deres Bifald. Hans var naturligvis med, stadig bærende paa sin Fane. Da Prinsessen saa denne Helt, kastede hun en Buket Blomster ned til ham. Den naaede dog ikke langt nok, saa Hans's Sidemand greb den og heftede den paa sit Bryst. Hans havde set paa Prinsessens Blik, at Blomsterne vare bestemte for ham, men hvad brød han sig om det, saadan et Par Blomster vare ikke engang et Albustød værd, og saa beholdt Sidemanden Blomsterne.

Prinsessen var henrykt, og om Aftenen gik hun ind til Kongen og sagde:

„Fader, jeg vil gifte mig med den største Helt i Landet". Kongen blev helt forskrækket, for han havde vedblevet at gaa i den Tro, at hans Datter var en lille bitte Pige, men da han nu gav sig til at regne ud, hvor gammel hun egentlig var, gik det op for ham, at det virkelig var paa Tide, at hun blev gift.

Men hvem var den største Helt i Landet? Det vidste nu hverken Kongen eller Prinsessen, men det maatte Kongens Livlæge, som vidste Besked om alt muligt, skaffe dem at vide. Han kunde da ogsaa give et godt Raad, som gik ud paa, at de skulde lade Retfærdighedens Gudinde, som stod nede i Slottets store Sal, afgjøre Sagen.

Men i Salen var der naturligvis ikke Plads til alle dem, der havde været med i Krigen, saa kun de, som havde udrettet noget, der hævede sig over det almindelige, bleve tilsagte til at møde paa Slottet. Og ingen udeblev; thi de vilde alle gjerne ægte den dejlige Prinsesse, hvormed tillige fulgte Retten til at blive den gamle Konges Efterfølger.

Hans hørte til de indbudne. Da han kom, havde Livlægen travlt med at opstille de ankomne i en Halvkreds foran

Billedstøtten. Hans fik sin Plads imellem to Soldater, som vare meget mindre end han. Aldrig havde han troet, at Helte kunde være saa smaa, og han saa ned paa dem med et foragteligt Blik. Dernæst fæstede han sin Opmærksomhed paa Omgivelserne og da navnlig paa Gudinden, som stod lige foran ham paa et højt Fodstykke. I den ene Haand havde hun et Sværd, i den anden en Vægtskaal, og for Øjnene var der bunden et Bind.

Medens han gjorde disse Jagttagelser, vare alle ankomne og bragte paa Plads. Livlægen gik nu hen foran Gudinden, bøjede sig dybt og sagde:

„Høje Gudinde! Vi stole trygt paa din retfærdige Dom. Vi opfordre dig derfor til blandt disse tapre Mænd at udpege den tapreste."

Da disse Ord vare udtalte, hævede Gudinden Sværdet i Vejret, saa Spidsen vendte ud imod den opstillede Kreds, og langsomt bevægede Spidsen sig forbi dem alle uden at standse ved nogen bestemt; flere Gange svingede den frem og tilbage, som om den blindede Gudinde havde Vanskelighed ved at finde den rette, men Svingningerne bleve stedse mindre og mindre.

Alle stode tavse og spændte. Endelig gjorde Gudinden en pludselig Bevægelse, og Sværdets Spids pegede lige mod den lille Soldat, som stod ved Hans's højre Side. Kun de, som stode i den Retning, hvori Sværdet pegede, kunde afgjøre, hvem det var rettet imod.

Dette benyttede Hans sig af; thi næppe var Sværdet standset, førend han med sin Albu gav sin Sidemand et stærkt Stød, saa han faldt bag over, og Hans indtog hans Plads; men i samme Øjeblik sænkede Gudinden Sværdet.

Alle strømmede nu til for at lykønske Hans. Han, som var bleven skudt til Side, protesterede, men, da ingen havde set Hans's hurtige Bevægelse med Albuen, som han ved mange Aars Øvelse havde faaet stor Færdighed i at bruge, var der ingen, som tog Hensyn dertil.

Hans gik sjæleglad op ad Slottets Trappe for at hilse

paa Kongen og Prinsessen. Han bukkede dybt for Kongen, trykkede Prinsessen i Haanden, saa hun fik Taarer i Øjnene, og klappede Kongens Kammerherre nedladende paa Skuldren. Derefter satte han sig magelig tilrette i en bløb Lænestol og fortalte for de undrende Tilhørere om sine mærkelige Bedrifter.

Prinsessen betragtede ham med Velbehag; han var jo en sand Kæmpeskikkelse; Hoved, Skuldre, Hænder og Fødder, alt var stort og bredt. Hun gned sin lille Haand, som smertede efter det kraftige Haandtryk; men saadan maatte en Helt trykke, og han var jo den største Helt i Landet.

Brylluppet var der ingen Grund til at vente med, og kort Tid efter blev det fejret med stor Pomp og Pragt.

Han flyttede ind i en Fløj af Slottet, hvor han skulde bo med sin unge Brud. Nu ventede der ham glade Dage, mente han, og bedre vilde det endnu blive, naar han engang blev Konge. Dog blev han ikke saa lidt skuffet; thi Prinsessen var saa skrøbelig og fin, at han knap vidste, om han turde røre ved hende. Han havde dog aldrig troet, at unge raske Mennesker kunde have saa faa Kræfter, at de ikke engang kunde klæde sig selv af og paa.

Saa talede de paa Slottet alle mulige Sprog, som Hans ikke forstod noget af. Det var ikke morsomt at sidde og høre paa; han vidste ikke engang, om de sad og gjorde Nar af ham. Men han skulde vise dem, at han ogsaa kunde lære Sprog, og han studerede baade Tysk, Latin og Græsk, og desforuden læste han Chemi og Astronomi, saa han kjendte baade den lille og store Bjørn af egen Erfaring.

Saaledes gik nogen Tid, og Hans blev mere og mere utilfreds, hvad han dog skjulte for alle undtagen Prinsessen, som stadig maatte høre ondt af ham, og af og til var det ikke fri for, at han overfor hende vilde gjøre Brug af sine Albuer.

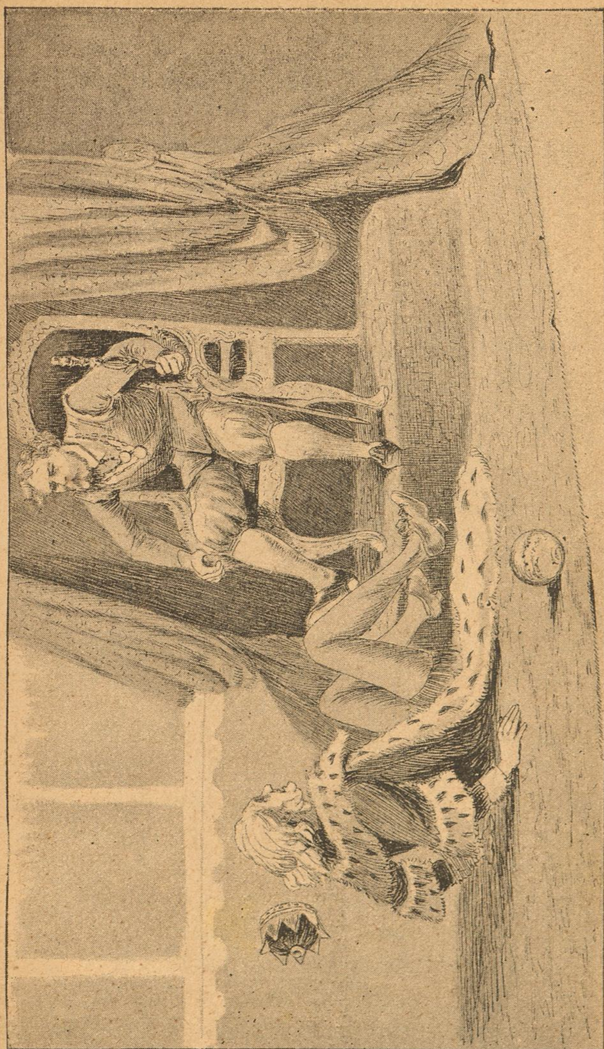
Prinsessen græd, men led i Stilhed; dog kunde alle se paa hende, at hun ikke havde det godt, thi hun blev stedse mere bleg og mager, og ingen talede mere om hendes Skønhed.

Da fik Hans en Dag noget at vide, som gjorde ham helt rasende. Kongens Livlæge havde nemlig noget af Livets Vand, dog ikke mere end den gamle Konge behøvede, saa ingen andre maatte faa deraf. Nu kunde Hans forstaa, at Kongen kunde vedblive at leve. Han vilde maaske leve meget længere end Hans, og denne vilde aldrig komme til at regere.

Han for op til Prinsessen og spurgte hende, om hun vidste noget om det, hvilket hun bejaede. Han begyndte da at skjænde og beklage sig. De havde alle holdt ham for Nar, snydt og bedraget ham; han havde ikke faaet, hvad der tilkom ham. Hvad brød han sig om en Taareperse som Prinsessen. Denne gik hen til ham for at stille ham tilfreds, men han stødte til hende med Albuen, saa hun styrtede om paa Gulvet med et Par brækkede Ribben, saa hendes Kammerpiger maatte bære hende i Seng.

Da Prinsessen nu var sengeliggende, mente Hans, at det var for megen Ulejlighed at lade Middagsbordet dække. Han gik ud i Køkkenet og satte sig paa en omvendt Smørfjerding ved Køkkenbordet. Kokkepigen, Mette Marie, som var Hans's Næstsøskendebarn, bragte ham et Fad fuldt af dampende Kartofler. Hende havde han faaet antaget i det kongelige Køkken, thi hun kunde lave bedre Mad end alle Kokkene tilsammen. Hans tog sin Foldekniv op af Lommen og pillede Kartoflerne, som han dyppede i Salt og spiste. Brændevinsflasken havde Kokkepigen ogsaa sat frem, og Hans syntes nu, at han atter befandt sig helt vel. Men alt som Snapsene begyndte at gaa ham til Hovedet, gik det mere og mere op for ham, at den gamle Konge vilde narre ham. Han skulde dog vise dem alle, hvad han var for en Karl.

Han rejste sig op med et Sæt, saa Smørfjerdingen væltede, og ilede med hurtige Skridt ud af Køkkenet over i Kongens Værelser. Her var ingen, men da han lyttede, hørte han en snorkende Lyd fra den store Sal bagved. Han stødte Døren op og saa Kongen sidde paa Thronstolen tagende sig en Middagslur. Han gik lige derhen, stødte til ham, saa han trillede ned paa Gulvet, satte sig selv paa Thronen og sagde:

„Nu er det nok snart paa Tide, at jeg faar Plads her."

Kongen stirrede forskrækket paa ham; men da han var kommen lidt til sig selv, rejste han sig op og sagde meget forbitret:

„Den, som lægger Haand paa Kongen, straffes med Døden."

Nu var det Hans, der blev forskrækket; saa strengt havde han dog ikke troet, at det gik til. Hvad skulde han gøre? Dog — hvis han nu slog den gamle Konge ihjel, saa var han jo selv Konge med det samme, og ingen turde da lægge Haand paa ham. Han trak sit Sværd og huggede lige tværs gjennem Kongens Hals; men han havde gjort Regning uden Livets Vand; thi ligesaa hurtig Hovedet var skilt fra Halsen, ligesaa hurtig satte det sig fast igjen, og Kongen fejlede intet. Paa dennes Raab var der imidlertid kommen en Del Folk til, som paa Kongens Befaling overmandede Hans, bandt ham og kastede ham i Fængsel.

Allerede næste Morgen lod Kongen Retfærdighedens Gudinde afgjøre, hvilken Straf Hans skulde lide. Alle de, som han havde brugt sine Albuer imod, skulde have Lov til at give ham et Albustød.

I den Anledning var Slotsgaardeu om Eftermiddagen fuld af Mennesker, som alle længtes efter at tilbagebetale Hans lidt af det, de havde faaet af ham.

Hans blev ført ind i den store Sal og bunden til en af Pillerne, saa han ikke kunde sætte sig til Modværge. Han var ikke videre forknyt oevr den Straf, han skulde have, men da Dørene bleve aabnede, og han saa de mange Mennesker trænge ind, blev han uhyggelig til Mode. Han kjendte dem alle sammen; der var han, som han havde taget Fanen fra, og der den Soldat, som han havde skudt til Side. Der var nogle af hans Skolekammerater, som nu vare blevne store og stærke; og mange, mange flere var der endnu.

Saa begyndte Straffens Fuldbyrdelse. Det ene Albustød faldt efter det andet, og alle stødte godt til. Hans stønnede og jamrede sig, men ingen havde Medlidenhed med

ham. Af og til hørtes en knagende Lyd, naar et af hans Ribben knækkede, hvorved han hver Gang udstødte et højt Skrig.

Endelig syntes de at være færdige. Hans skjælvede af Angest og Smerte og gispede efter Luft; thi han havde kun et helt Ribben tilbage, alle de andre vare brækkede.

Da hørtes hurtige og lette Trin over Gaarden, og en lille, spinkel Skikkelse viste sig i Døren. Hans løftede Øjnene i Vejret og saa, at det var hans Broder Jens.

„Aa Jens! Du vil da ikke gjøre mig noget", sagde Hans, „jeg har aldrig gjort dig andet end godt."

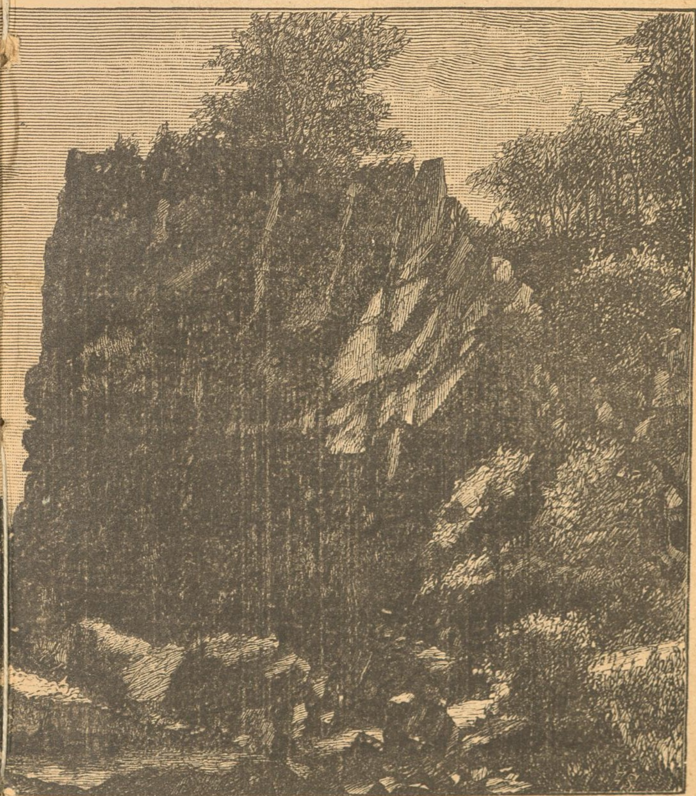
„Naar du ikke har gjort mig andet end godt, saa vil jeg give dig noget af det tilbage", sagde Jens og stødte i det samme Hans haardt i Siden med sin Albu, hvorved det sidste Ribben brækkede, og Hans bøjede Hovedet og døde.

Paa Kongens Befaling gik Livlægen op til Prinsessen, som laa og græd i Sengen, og gav hende noget af Livets Vand, saa hun blev rask med det samme og smuk og glad igjen, som hun havde været før. Nogen Tid efter giftede hun sig igjen med en Prins, som havde mistet begge Armene i Krigen. Med ham levede hun lykkelig og glad i mange Aar; thi han havde ingen Albuer.

Kinesisk Humor. En gammel Mand gav sin Sønnesøn to Kobbermynter for at kjøbe Olie for den ene, og Sauce (Soya) for den anden. Barnet vendte kort efter tilbage og spurgte hvilken Mynt var bestemt for Olien og hvilken for Saucen. Bedstefaderen sagde ham, at dette var ligegyldigt, hvorpaa det lille Bud atter begav sig afsted. Han vendte imidlertid strax tilbage og spurgte hvilken Skaal, der var bestemt for Olien, og hvilken for Saucen. Opbragt over sin Sønnesøns Dumhed gav den Gamle ham en Dragt Prygl. I dette Øjeblik kom Barnets Fader ind, og da han saa, hvad hans egen Fader gjorde, begyndte han at prygle løs paa sig selv. — „Er Du bleven forrykt?" spurgte hans Fader. — „Nej," svarede Sønnen, „jeg er ikke forrykt, men naar Du prygler mit Barn, vil jeg dog have den Tilfredsstillelse at prygle Dit!"

Helligdomsklipperne

ved Rø paa Bornholm.

Den sidste Honnør.

Fortælling af A. T.

Gjemt mellem Hyldebuske og Piletræer laa Rasmus Jensens lille Hus. Vindueskarmene var blaamalede, og Stakittet om Haven havde den deiligste Spinatfarve, man kunde strax se, at det var et Sted, der blev holdt godt i Stand, lige op til den skinnende hvidkalkede Skorsten.

Men Rasmus Veimand var ogsaa en ordentlig Mand, han havde været en flink Soldat i Krigens Tid, og paa hans Tjeneste ved den store Landevej havde der aldrig været noget at klage.

Desmere ærgrede det ham, at hans eneste Søn Jens var saadan et, rent ud sagt, „Fjols". Det gik kun smaat i Skolen, og han kneb kun lige igjennem ved Konfirmationen. Da han saa kom ud at tjene, tænkte Forældrene, at det nok vilde hjælpe paa ham, men jo større og stærkere han blev, desto mere kluntet og klodset syntes han at blive.

Han var imidlertid en solid Arbejder, selv om det gik noget langsomt, og blandt sine Medtjenende var han godt lidt som en omgjængelig og tjenstvillig Kammerat.

Men det var kun med bange Anelser, at Faderen hørte af ham, da han kom tilbage fra Session, at han var bleven tagen til Infanterist. Hvordan vilde det dog gaa, naar han kom i Kongens Tøi, saa var der ikke megen Tid til hver Vending, og saa nyttede det ikke at udbede sig Betænknings-tid, naar han skulde klare Begrebet høire og venstre Ben, i Stedet for østre og vestre, som han havde vænnet sig til hjemme fra.

Imidlertid slog endelig Afskedens Time, da Jens vel rustet, baade med Sulevarer og Uldtøi, rutschede afsted fra den lille Landstation.

Forældrene var lidt modfaldne paa Hjemveien til det lille Hus, der nu syntes dem saa underligt tomt. Moderen

bebreidede sig stiltiende, at hun ikke nok havde vænnet ham til Hurtighed og Lydighed fra Barndommen af; for Faderen var det nærmest krænket Forfængelighed, der havde Overtaget.

Han, Rasmus Jensen, den raske Korporal fra 64, der bar sin Erindringsmedaille med Ære, som nu i mange Aar havde været Medlem af Sognets Skytteforenings Bestyrelse, at han skulde opleve at sende saadant et Drog til Hæren, — ja den Tanke kreperede i høj Grad Rasmus Jensen. Han ventede at faa ham tilbage efter et Par Ugers Forløb som ubrugelig, saa var han da til dobbelt Spot og Spe for Sognet.

Men Jens kom ikke tilbage efter et Par Ugers Forløb, og Faderen begyndte saa smaat at tro paa, at han dog muligvis ikke var saa slem, som han troede.

Sagen var den, at det Kompagni, som Jens kom til at staa ved, havde en ung Kaptain, der havde lagt Mærke til den ualmindelige Iver, hvormed den nybagte Rekrut sled i det.

Jens var i Uniform en hel statelig Karl at se til, og det gjorde Kaptainen ondt at se den høie, kjønne Soldat staa for sig selv som „Extratrop" eller faa „Stroppeture", efter at de andre var færdig. Saa var det han blev Kaptainens Oppasser, og dette sit Hverv røgtede han med en Nidkjærhed, der søgte sin Lige; Alt hvad han kunde udtænke sig, der kunde behage sin Herre, arrangerede han paa den bedste Maade, og det var slet ikke faa behagelige Overraskelser, han paa den Maade beredte Kaptainen.

Men denne var heller ikke utaknemlig, han sørgede for, at han af og til fik sig, hvad Soldaterne kalder „en Dæksmand", og han passede paa, at Underkorporalen ikke hersede altfor slemt med ham, hvad der paa Grund af Jens's Langsomhed nemt kunde blive en Anledning til.

Resultatet var, at Kaptainen fik sat igjennem, hvad han havde sat sig i Hovedet, han vilde gjøre en flink Soldat ud af Jens. Med sit øvede Øie havde han snart set, at Jens var ligesaa god som de andre; han havde set saa mange træge og klodsede Bønderkarle komme til sit Kompagni, saa

tunge som Flodheste, og han havde set dem forvandle sig til flinke, raske Soldater, ja mangen Gang til saa fix en Underkorporal, der nogensinde har faaet et Pigehjærte til at banke.

Naa, — Underkorporal blev Jens nu ikke, men han blev en net Soldat, altid vel pudset, og selv om man ikke kunde stole paa ham som Fløimand, i Geleddet kom han aldrig klattende bagefter med sine Geværgreb. Det „østre og vestre" Ben drillede Kaptainen ham endnu undertiden med, men ellers var Forholdet mellem dem særdeles venskabeligt. Jens havde en Følelse af, at han skyldte sin Herre, at han var bleven ligesom et andet Menneske, og for Kaptainen var Jens tilsidst bleven ganske uundværlig.

Saa hændte det en Aften at Kaptainen var bedt ud til stort Selskab hos Byens Apotheker. Han eiede en Villa udenfor Byen, og da Veien derud var temmelig lang og kjedelig, fulgte Jens med. Da de skiltes, blev det bestemt, at Jens skulde komme der igjen saadan ved 11-Tiden for at bære hans Sabel og Kappe, hvilken Post Jens pleiede at røgte med ligesaa stor Omhu som enhver anden. Han tabte aldrig sin Kaptain af Syne, selv om denne kjørte hjem med andre Gjæster, eller optaget af Konversationen med en ung Dame, gjorde en Omvei i Maaneskinnet. Den Aften varede det nu ualmindelig længe.

Jens stod og lyttede til Sangene og Talerne deroppe paa første Sal og stirrede frem for sig, ind over den lille Garnisonsby. Da blev han opmærksom paa et underligt rødt Skjær, der ligesom hævede og sænkede sig. Det maatte være en Ildløs derinde i Byen, den vilde han ellers nok have været med til, men han maatte jo vente paa sin Kaptain.

Endelig kom han.

Oprømt af Vin og Munterhed, skridtede han godt ud, nynnende fornøjet paa de sidste Sange, — det var hel vanskeligt for Jens at holde Fodslag.

Med et standsede han.

„Men hvad er det for et vældigt rødt Skjær, Jens?"

„Det er en stor Ildløs, Hr. Kaptain."

„Saa er det nok bedst vi faar os en lille Løbetur. Ret Giv Agt! — Løb! 1, 2, 3, 4, 1, 2, 3, 4!!"

Og nu løb de taktfast henad Vejen, men da de var kommen Byen saa nær, at de kunde se, hvor det brændte, da løb Kaptainen alene, mens Jens som en Besat fo'r op ad Gaden mod det brændende Hus; — det var nemlig intet Andet end det, hvori Kaptainen boede.

Ilden var kommen nedenfra, hvor der boede en Snedker, og den ene Ydervæg var allerede styrtet.

Da Jens kom til, kunde han se begge Kaptainens Stuer klart oplyst af Luerne, som endnu ikke havde taget fat der; han kunde se Pibebrædtet med de deilige Merskumspiber og paa Væggen over Sofaen den kostbare Vaabensamling, særlig den indlagte Flintebøsse var Kaptainens Øiesten, — Jens var ikke længe om at bestemme sig for at redde det Hele, han løb op ad Trappen!

Men fra de forsamlede Folk udenfor lød det:

„Jens! Lad være! Du kommer aldrig ud mere!"

Desværre, de kjendte det gamle skrøbelige Hus.

Da Jens var forsvundet i Røgen, og de saa ham komme frem igjen i Stuerne, vaklede Gavlen, styrtede og rev begge Stuer samt Jens med sig, begravende alt under et Bjærg af Mursten.

Jens var selvfølgelig død paa Stedet, og hans Kaptain var ganske utrøstelig over Tabet af den flinke Soldat, men hjemme i Landsbyen var Sorgen naturligvis størst.

Faderen og Moderen, der ikke havde fulgt Sønnens Udvikling og ikke havde set selve Katastrofen, havde tillige en Følelse af Skamfuldhed over Sønnens Død. Det forekom dem, at han havde været saa klodset, at han ikke en Gang havde kunnet undgaa at blive slaaet ihjel, og det var i en meget nedtrykt Sindsstemning, de kjørte ind til Byen. Det var jo deres eneste mislykkede Barn, de nu skulde jorde, og saa fik han endda ikke, hvad de kaldte, en ordentlig kristelig Begravelse, men skulde puttes i Jorden som en sølle Rekrut.

Vognen satte de ind hos Kjøbmanden, og gik saa op ad Søndergade, hvor Mititairsygehuset nok skulde ligge.

Men de var ikke kommet ret langt, før de besluttede at vende om, det maatte være forkert, for det saa ud til, at der var en svær Stads i Gaden.

Et stort Musikkorps med skinnende blanke Messinghorn, to Geledder Soldater, en hel Del fine Officerer med Ordener paa Brystet og Kjøbstadsfolk med høie Hatte gik og ventede.

De gamle Folk var ved at dreie ned ad en Sidegade, da en Sergeant spurgte dem, om det ikke var Rasmus Jensen og Kone.

Jo, det var det.

Ja, det var dem, de ventede paa.

Det skal ikke nægtes at Forældrene blev noget forbausede. Kaptainen trykkede dem hjærteligt i Haanden og talte saa kjønt om deres flinke og uforfærdede Søn, om det saa var Obersten selv, saa hilste han paa dem.

Saa satte Sørgetoget sig i Bevægelse, med Musikkorpset forrest, spillende en Coral, der lød smukt med de dæmpede Trommehvirvler, derpaa en Deling Soldater med Kepi paa og med Geværet i Arm, i langsomt, taktfast Tempo, — saa Jens's Kiste, helt skjult af Blomster og baaret af Kammerater. Umiddelbart efter Kisten gik Forældrene, og derpaa Obersten, Kaptainen og andre ligeledes galaklædte Officerer, samt enkelte Civile, der vare komne i Berøring med Jens og havde lært at skatte hans gode Sider.

Saaledes havde Rasmus Jensen og Kone ikke trot, at Militairet begravede en Soldat, dette her var jo hel fyrsteligt; og saa var der ligesom noget vist kammeratligt i denne Sørgehøitidelighed, baade Høie og Lave var mødt ved deres Søns Baare.

Den gamle Kone tørrede sine Øine. Der løb saamange underlige Tanker gjennem hendes Hoved. Og stadig vendte den samme Beundring for Militairet tilbage, det havde forstaaet at opdrage deres kluntede Søn, saa han var bleven en flink og rask Soldat, som de ikke behøvede at skamme sig ved. . . .

Men da Faderen hørte Præsten omtale Jens som den trofaste Kammerat og den brave Soldat, der i bogstavelig

Forstand var gaaet i Ilden for sin Kaptain, da de tre Geværsalver drønede over Graven, og da endelig Kammeraterne drog hjem igjen til Tonerne af: Den tapre Landsoldat, saa følte Rasmus Veimand, at hans miskjendte Søn ikke havde levet forgjæves, — han havde faaet Respekt for sin Dreng.

Og da Graven var kastet til og skjult af Blomster, blev Rasmus Veimand endnu dvælende ved Sønnens sidste Hvilested.

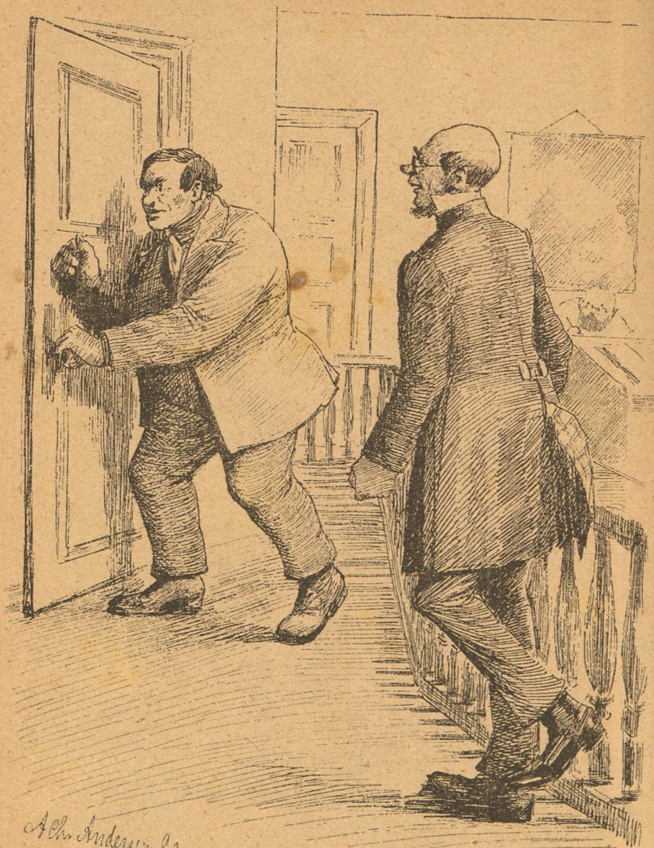
Saa saa' han sig forsigtig om, den gamle Korporal fra 64, og fæstede derpaa som den sidste Honnør sin kjære Erindringsmedaille paa en af Krandsene.

„Du ser noget gnaven ud, gamle Ven."

„Er det saa underligt? Gjæld har jeg til alle Sider og Ingen kan laane mig Noget."

„Her har Du en Blyant til at skrive Gjælden op med."

Kontorchefen: „Luk Døren, for Satan!"

Bonden: „Uha! — Er han udenfor, ja saa er det nok bedst vi lukker!"

Vejrspaadomme for 1892.

Januar. Klart Vejr med let Frost. Blæst og Sne. Tøvejr med Slud. Klart Vejr med jævn Frost i Slutningen af Maaneden.

Februar. Klar Frost med østlige Vinde, derefter stærkt Snefald med mildere Vejr. Ustadigt med Taage og Regn. Tiltagende Frost.

Marts. Samme Vejr som i Slutningen af Februar. Derefter stærke Østenvinde med megen Sne. Uroligt og stormfuldt den sidste Halvdel af Maaneden.

April. Blæst og Regn. Opklarende Vejr med kolde Nætter. Ustadigt og mildt.

Maj. Ustadigt med Blæst. Derefter klart Vejr med østlige Vinde og Nattefrost. Byger. Slutningen af Maaneden varm og tør.

Juni. Varmt og tørt Vejr, Tordenbyger med Afkjøling. Ustadigt med vestlige Vinde.

Juli. Ustadigt, Haglbyger. Smukt og varmt. Megen Regn. Varmt og meget tørt.

August. Megen Varme til Midten af Maaneden, Tordenvejr. Kjøligt og ustadigt. Smukt og mildt i Slutningen af Maaneden.

September. Vedvarende smukt og mildt Vejr til den 24de. Ustadigt med Blæst.

Oktober. Ustadigt og stormfuldt. Klart og mildt i sidste Halvdel af Maaneden.

November. Mildt og smukt. Blæst og Regn. Taage. Stormfuldt med Tøsne.

December. Uroligt og stormfuldt, derefter meget mildt Vejr med megen Regn. Opklarende Vejr med tiltagende Frost.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

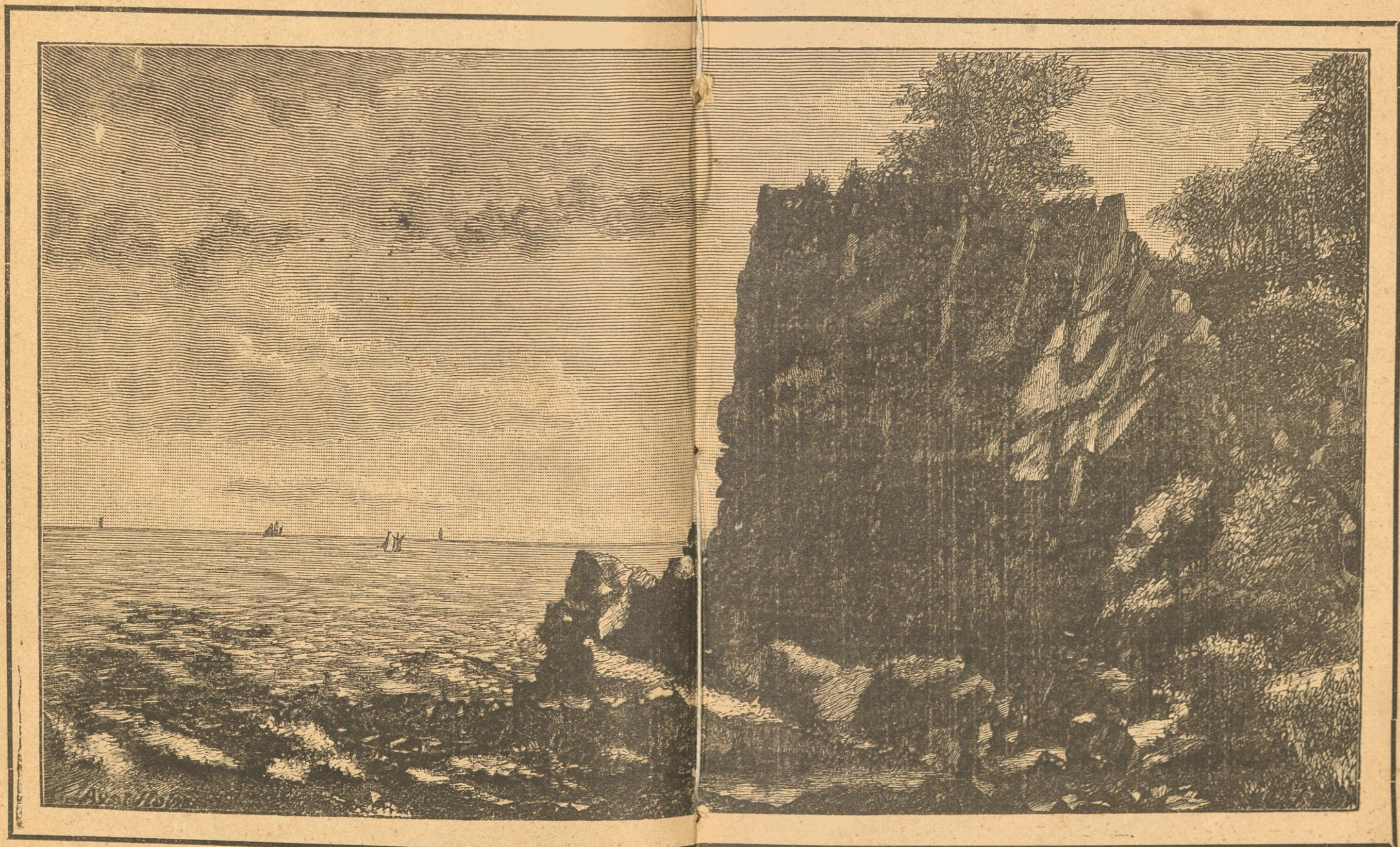
Søndagsfred.

Ungdomsminder.

Parti fra Bornholm: Ved Klovbækkens Udløb i Havet.

Helligdomsklipperne ved Rø paa Bornholm.